Джеймс Хедлі Чейз

Вінок із лотосу

Роман

Глава перша

1

Діаманти були знайдені нежданo, спекотним січневим полуднем, у неділю.

Сталося це так. Стів Джефф з'їв холостяцький обід, який приготував кухар Донг Хам, і піднявся до спальні, маючи намір трохи подрімати. Прохолодна свіжість кондиціонованого повітря не заспокоїла його. Росло роздратування. Внизу гучно розмовляли слуги, здалеку радіо доносило безладні звуки в'єтнамських мелодій, по вулиці зі скребучим душу тріском проносилися мотоцикли.

Зазвичай це не заважало йому, та сьогодні він відчував, що не зможе заснути. Він дістав і запалив сигарету, щоб струсити охопившу його пригніченість.

Сайгонські неділі ставали для нього нестерпні. На початку, коли він тільки приїхав сюди, місцева спільнота показалася забавною, але тепер вона до відрази знудила його. Набридлі обличчя, що маячили, ідіотські розмови, нудні плітки, – і поступово він відсторонився від своїх ресторанних друзів.

Протягом тижня робота відволікала його. Він служив у судоходній компанії – не особливо цікаве заняття, проте оплачується добре, – значно

більше, ніж він міг би заробити у себе вдома, в Сан-Франціско. А грошей йому треба було немало: він любив випити і робив це від душі, крім того, обтяжували щомісячні виплати по утриманню колишньої дружини, котра розлучилася з ним за кілька місяців до його відплиття на Далекий Схід.

Джефф лежав у ліжку, відчуваючи, як по широких грудях повільно стікають крапельки поту, і сумно думав, що через три дні знову треба буде відсилати дружині чек. А в банку залишалося тільки 8 тисяч піастрів, йому лишиться зовсім мало, а до кінця місяця ще, біс знає, скільки часу. Бездумно було з його боку купувати цю картину. Для нього це неприпустима розкіш, але в той же час він згадав про своє придбання з великим задоволенням. Він побачив картину в лавочці на Донг Ту До, і вона відразу ж привернула його увагу. Це було акварельне зображення дівчини в національному в'єтнамському одязі – білих штанях, блідо-рожевій накидці і високому солом'яному капелюсі. Дівчина стояла на тлі світлої стіни, увитої плющем. Вона нагадувала йому Нхан. Такий же невинний вираз лялькового личка, така ж хлопчача постава. Дівчина на картині цілком могла бути Нхан, хоча він знав, що Нхан нізащо не стала б позувати художнику.

Він згадав, що картина все ще не розпакована. І, раптом, захотілося побачити, як вона буде виглядати у вітальні. З'явилося бажання чимось зайнятися замість того, щоб валятися на постелі. Він піднявся і, не взуваючи черевиків, зійшов по сходах до вітальні.

Хоум, його слуга, не кваплячись витирав обідній стіл і з подивом втупився на Джеффа, котрий увійшов до кімнати.

Хоуму було тридцять шість років. Це був маленький худорлявий чоловічок, його смагляве личко скидалося на лисячу мордочку. Враження фізичної слабкості, яке він справляв, було оманливим, в дійсності він міг виконувати найважчу роботу, не виказуючи при цьому найменших ознак утоми.

– Принеси мені молоток, цвяхи і драбину, – велів Джефф.

Хоум відкрив від здивування рот і, ймовірно, роздумував, чи не з'їхав з глузду його хлібодавець. Тому Джефф додав:

– Я купив картину, Хочу повісити її на стіну.

Хоум зрозумів сенс розпорядження. Він усміхнувся, блиснувши золотими зубами.

– Одну хвилину, сер, – сказав він і вискочив з кімнати.

Джефф підійшов до упакованої і обв'язаної шпагатом картини, що стояла біля стіни.

Він зірвав упаковку, поставив картину на стіл і поглянув на неї. Він милувався нею, коли з'явився Хоум з драбиною, молотком і затиснутим у зубах цвяхом. Він поставив драбину біля стіни і з цікавістю підійшов до картини.

Джефф спостерігав за ним. Вираз обличчя слуги не змінився, і все-таки Джефф відчув осуд. Він знав, що Хоум не схвалює його стосунків з в'єтнамською дівчиною і вважає, що він навмисне, на зло йому, хоче повісити цю картину.

Звісно, що ні. Джеффу було не байдуже, що про нього думають слуги. Він був обережний у всьому, що торкалося його стосунків з Нхан. І для нього, і для неї було важливо уникнути пліток. Але в Сайгоні зберегти таємницю було неможливо, особливо якщо справа стосувалася любовних історій.

Звістка, що він познайомився з танцівницею з Парадайз-клуба, закохався в неї і вона регулярно відвідує його, розповсюдилася серед європейської колонії Сайгона з надзвичайною швидкістю, що здивувала і

стурбувала Джеффа. І це відбулося незважаючи на всі застереження, які були зроблені, щоб уникнути пліток. Нхан приходила до нього тільки після настання темноти. Вона прослизала в дім, як привид. А покидала його задовго до сходу сонця. І, все-таки, всі європейські обивателі Сайгона знали про ці візити і пліткували про них з тою незмінною солодкою пристрастю з якою обговорюються постільні пригоди.

Хоча обидва його слуги спали в маленькому будиночку в глибині двора, що служив одночасно кухнею і спальнею для слуг, вони теж знали про візити Нхан і, будучи в'єтнамцями, проявляли в цьому питанні більшу нетерпимість, ніж його європейські друзі. Вони мовчки виражали своє ставлення, даючи відчути хазяїну, наскільки низько він упав, приводячи в дім в'єтнамську дівчину, а не яку-небудь заміжню чи незаміжню європейську жінку, які спеціально використовуються для подібних цілей.

Джефф зустрів Нхан Лі Квон у Парадайз-клубі в Шолоні – напівтемному танцзалі, де одинокі європейці, в'єтнамці і китайці підшукували собі підходящих жінок.

Хазяїном клуба був гладкий веселий китаєць, називавший себе Блеккі Лі. Його велика клієнтура давала йому значні доходи, що дозволяли утримувати молоденьких, гарненьких в'єтнамських і китайських дівчат.

За 120 піастрів за годину або приблизно за півтора долари можна було найняти дівчину. Її обов'язком було танцювати, розділити стіл і розмовляти з вами, якщо вам не хотілося танцювати, словом, скласти компанію. Якщо вам хотілося продовжити знайомство, ви мусили самі з нею про це домовитися. Блеккі Лі до цього не було діла. Він наймав дівчат з дев'яти тридцяти вечора і до півночі. Пізніше, згідно суворого розпорядження влади, закривалися танцзали і інші нічні заклади. Ви платили Блеккі за час, проведений з танцівницею, давали ще 50 піастрів швейцару і йшли з дівчиною або до неї, або в готель, попередньо домовившись про оплату.

Вперше опинившись в Сайгоні, Джеффу до смерті захотілося підшукати собі жінку. На початку він надавав перевагу заміжнім європейським жінкам. Незабаром він упевнився, що такі зв'язки ведуть до ускладнень, а понад усе в житті Джеффу хотілося уникнути неприємностей.

Один із його приятелів – старий холостяк Чарльз Мейхью, багатолітній мешканець на Далекому Сході, порадив йому пошукати коханку серед в'єтнамських і китайських дівчат.

– В такому кліматі чоловікові особливо потрібна жінка, – говорив він. – Біда в тому, що в цьому місті більшість європейських жінок страждає від неробства. За них все роблять слуги. А коли жінці нічого робити, вона може принести великі неприємності. Таких жінок слід остерігатися. І якби мені знову довелося вибирати жінку для розваг, я би не став зв'язуватися з європейкою. Я б надав перевагу дівчині з місцевого населення, і вам раджу поступити так само.

Джефф рішуче покачав головою:

– Не для мене це, – сказав він. – Не подобаються мені кольорові.

Мейхью засміявся.

– Ось що я вам скажу: азіатки не такі вередливі і вимогливі, як білі дівчата. Коштують вони значно дешевше, а в постелі набагато кмітливіші. Не забувайте, що стародавня традиція східних жінок – створювати мужчині комфорт і годити його бажанням, а це дуже важливо. Поговоріть з Блеккі Лі. Він підшукає вам кого-небудь. Знаєте, не всі його танцівниці проститутки. У нього є кілька дуже пристойних дівчат, що займаються чесним трудом. Спитайте його. Він підшукає вам кого-небудь.

– Дякую за наставляння, – відізвався Джефф, – але це не для мене.

І, все-таки, гнітюча самотність змусила його направитися до Парадайз-клубу. Невимушена обстановка цього закладу приємно здивувала його, і він не помітив, як промайнув вечір. Він танцював з різними дівчатами, і вони показалися йому забавними. Він випив з Блеккі Лі віскі. Товстий китаєць виявився приємним співрозмовником і, найголовніше, цей вечір не коштував Джеффу надто дорого.

Джефф почав відвідувати клуб. Ці візити заповнювали його вечори. Невдовзі Блеккі порадив йому підібрати яку-небудь дівчину.

– Є одна дівчина, вона могла би вам сподобатися, – сказав він. – У неї велика сім'я. Я говорив з нею, вона згодна познайомитися з вами. Краще мати постійну дівчину. Хочете з нею зустрітися?

– Що означає велика сім'я? – спохмурнів Джефф. – Вона заміжня і в неї багато дітей?

Блеккі розсміявся:

– Вона незаміжня. Вона утримує матір, трьох молодших братів і старого дядька. Я підішлю її. Якщо підійде, скажи мені. Я все владнаю.

– Просто не знаю, – відповів Джефф, хоча запрошення зацікавило його. – Давайте оглянемо її як-небудь.

Стоячи на драбині і ретельно позначаючи олівцем місце, в котре він намірявся вбити цвях для картини, він згадав свою першу зустріч з Нхан Лі Квон.

Він вибрав столик достатньо віддалений від гучно гравшого філіпінського джазу. Майданчик був заповнений танцюючими. Слабке освітлення залу, що не дозволяло на відстані десяти кроків розрізняти обличчя людей, створювало обстановку інтимного затишку і невимушеності.

Нхан Лі Квон постала несподівано і безшумно. Він дивився в прохід між столиками, сподіваючись побачити її перше, ніж вона підійде, а вона наблизилася ззаду.

Вона була у в'єтнамському національному костюмі – білих шовкових штанях, поверх яких була накинута рожева накидка з нейлону. Розчісане на проділ посеред маленької голівки блискуче чорне волосся м'якими хвилями опускалося на плечі. Ніжна жовтувата шкіра нагадувала по кольору слонову кістку. Позбавлений перенісся ніс, губи, трохи товстіші, ніж губи європейських жінок, і прекрасні чорні очі робили її лице схожим на лялькове. Вона виглядала тендітною, як витончена статуетка, вирізана зі слонової кістки. Вона всміхнулася. Джеффу не доводилося бачити таких білих міцних зубів. Він з цікавістю оглянув її обличчя, шию, прикриту високим коміром накидки, затим погляд його опустився ще нижче, і він угледів два горбики, які визивно відтягували блідо-рожеву тканину.

Джеффу вже доводилося чути про хитрощі в'єтнамських дівчат. Сем Уейд з американського посольства просвітив його, як тільки він з'явився в Сайгоні:

– Гляди, хлопче, щоб ці випуклості не обманули тебе, ці кукли пласкі спереду і ззаду, як хлопчаки. Побачивши в кіно Лолу і Бардо, вони усвідомили свої недоліки. Прогуляйся по ринку, і ти побачиш, як вони здобувають свої форми. Я прикинув, продаж цих фальшивок найприбутковіше заняття в цій дірі.

– Я Нхан Лі Квон, – сказала дівчина, присідаючи навпроти Джеффа. Вона говорила на прекрасній французькій мові. – Ви можете називати мене Нхан.

Доволі довго вони розглядали одне одного. Джефф загасив сигарету і раптом відчув хвилюючий трепет.

– А я Стів Джефф, – відповів він. – Ви можете називати мене Стів.

Все відбулося на диво просто.

Джефф спустився за цвяхом, який подав йому Хоум. Він поставив цвях точно в тому місці, де була зроблена олівцем позначка, взяв протягнутий йому Хоумом молоток і точно вдарив по капелюшку.

Ось так він і знайшов діаманти.

2

Від удару молотка по цвяху відвалився великий квадратний кусок штукатурки, відкривши в стіні глибоку діру.

– Хай тобі трясця! – вилаявся Джефф, заледве зберігши рівновагу.

Хоум виразив свою досаду, як виражають її в'єтнамці, з допомогою пронизливого квакаючого сміху, що завжди дратувало Джеффа.

– Замовч! – закричав він і поклав молоток на щабель драбини. – Якого диявола вони роблять стіни з паперу?

Стіна, однак, не була схожа на паперову, вона мала, принаймні, два фути завтовшки, і Джефф подумав, що виявлена ним діра була, можливо, хитро замаскованим, існуючим довгий час тайником.

Обережно він опустив руку в темний отвір. Пальці на щось наткнулися. Він витяг маленьку шкіряну коробку. Поки він діставав її, зітлівше дно коробочки відвалилося, і яскраві блискучі предмети, посипавшись донизу, застрибали по паркету.

В крихітних предметах він упізнав діаманти. Казково виблискуючим візерунком вони розсипалися біля підніжжя драбини. Не відводячи очей, він милувався їх зачаровуючим мерехтінням. Його пізнання про діаманти не перевищували поняття обивателя, але він знав, що ці камінці коштують колосальних грошей. Їх, принаймні, було сто штук, більшість розміром з горошину. Серце закалатало, в роті пересохло.

Присівши навпочипки, Хоум зацмокав язиком. Цим звуком в'єтнамці виражають крайнє хвилювання. Він підняв діамант і почав розглядати його.

Джефф спостерігав за ним.

Настала тривала пауза, потім Хоум поглянув догори, і обидва чоловіки пильно вдивлялися один в одного. Пересилюючи гнітючу напругу, Хоум нерішуче усміхнувся. Блиснула золота коронка.

– Ці діаманти, сер, – сказав він, – належать генералу Нгуен Ван Тхо. Поліція розшукує їх багато років.

Повільно, ніби він наступав на яєчні скорлупки, Джефф спустився по драбині і присів поруч зі слугою.

Джефф був дужою людиною. Його зріст перевищував шість футів, а ширини плечей цілком вистачило б для двох європейців середньої комплекції. В молодості він багато часу віддавав спорту. Піднімав вагу, грав у футбол, займався боротьбою і боксом. Навіть зараз, п'ять років по тому, він все ще зберігав відмінну форму. Різниця між двома схилившими людьми кидалася в очі. Поруч з м'язистим тулубом Джеффа в'єтнамець виглядав недорозвинутим пигмеєм.

Джефф підібрав діамантик і покатав його між пальцями. "Ці камені, – думав він, – мабуть коштують мільйон доларів, а може, і більше. Оце так

удача! Треба було вбити цей проклятий цвях в цю прокляту стіну, щоб знайти скарб.

– Генерал був дуже багатою людиною, – провадив Хоум. – Було відомо, що він купляв діаманти. Потім бомба убила його. Його високість дуже зрадіє, що діаманти знайшлися.

Джеффу здалося, ніби його серце вдарилося об ребра. Він зиркнув на Хоума, котрий з щасливою усмішкою розглядав діаманти.

– Про що ти говориш? – спитав Джефф. Він випрямився і з висоти свого зросту споглядав скоцюрбленого в'єтнамця. – Який генерал?

– Генерал Нгуен Ван Тхо. Він служив при французах. Він багато зробив шкоди, раніше ніж бомба його убила. Він награбував багато грошей в армії і купив на них діаманти. Перш ніж він зміг утекти, вибухнула бомба.

Джефф підійшов до столу, взяв пачку сигарет, витрусив сигарету і запалив. Він помітив, що руки його тремтять.

– Чому ти думаєш, що ці діаманти належали генералу? – запитав він, досадуючи на непередбачене ускладнення. Зразу пригадалося, що Хоум був палким прибічником існуючого режиму, а на кухні у нього висить фото президента Нго Дін Дьєма. Він згадав також, що два рази на тиждень Хоум відвідував курси політичних наук, і відразу ж оцінив вагу цих обставин. Так, чорт візьми, не поталанило, що в кімнаті опинився цей маленький в'єтнамець.

Слід було ретельно обдумати ситуацію, якщо він має намір зберегти діаманти, а саме це він і збирався зробити.

– А кому б ще вони могли належати? – зауважив Хоум. Він підбирав діаманти і складав їх в долоню. – Цей дім колись належав Мей Чанг.

Ледве слухаючи, Джефф продовжував міркувати. Ця маленька свиня збирає діаманти, як нібито це його власність. Якщо йому дозволити, він віднесе їх прямо президенту.

– Хто така Мей Чанг? – поцікавився він, роздумуючи, як слід поступити з діамантами. Розуміється, не у В'єтнамі. Їх слід відвезти до Гонконга, там їх легко буде продати.

– Вона була жінкою генерала, – кинув презирливо Хоум. – Коли він помер, її посадили у в'язницю. Це був її дім. Генерал, вочевидь, сховав тут коштовності.

– Якщо власті знали, що ця жінка тут проживала, чому вони не прийшли сюди і не знайшли діаманти?

– Думали, що діаманти вкрадені, – відповів Хоум, залізаючи під стілець за діамантом, що закотився туди. – Вважали, що вони були у генерала, коли вибухнула бомба, і хто-небудь в метушні взяв їх на трупі.

– Яка бомба? – спитав Джефф просто, щоб виграти час. Цікаво, як можна вмовити Хоума мовчати. Слід бути дуже обачним. Треба знайти підходящий привід відібрати у нього діаманти і дати йому за це гроші. Джефф не міг уявити, що Хоум відмовиться від грошей, якщо їх запропонувати дипломатично.

– Коли генерал намагався втекти, хтось кинув у нього бомбу, – відізвався Хоум. Він піднявся, далі розглядаючи діаманти, що виблискували у нього в руці.

Джефф підійшов до письмового стола і витяг з папки для паперів конверт. Неспішно наблизився до Хоума.

– Поклади їх сюди, – промовив він, відкриваючи конверт.

Повагавшись, Хоум висипав діаманти в конверт. Він зробив непевний порух взяти у Джеффа пакет, та той вже повернувся до нього спиною. Джефф лизнув край пакета, заклеїв його і швидко засунув конверт у кишеню на стегні.

На смаглявому обличчі Хоума з'явився заклопотаний вираз.

– Було б краще, сер, викликати поліцію, – запропонував він. – Вони захочуть оглянути стіну. Я розповім їм, як ви знайшли діаманти. Не буде ніяких неприємностей.

Джефф загасив недопалок. Він відчував деяке полегшення. Нарешті йому вдалося відібрати у Хоума діаманти. Зроблений перший крок у потрібному напрямку. Тепер слід спробувати переконати Хоума не розкривати рота.

– Не треба поспішати, – сказав він, підходячи до крісла і сідаючи. – Я не думаю, що ці діаманти належали генералу. Якби я почав з'ясовувати, хто ще жив у цьому домі, я, певен, виявив би, що діаманти були сховані задовго до загибелі генерала, і задовго до того, як він приїхав сюди. Більше ніж вірогідно, що діаманти генерала були вкрадені в момент його загибелі.

Хоум, не відриваючись, дивився на нього. Обличчя його було безпристрастним, і Джеффу було неясно, яке враження справили його слова на цю людину. Це бісило його.

– Це має з'ясувати поліція, сер, – промовив Хоум. – Якщо діаманти належали генералу, його високість зрадіє цій знахідці, а вам буде виявлена висока честь.

– Ну що ж, це дуже приємно, – в словах Джеффа звучав сарказм. – Але, не знаю чому, шана мене не вельми цікавить. Опріч того, поліція,

природно, заявить, що діаманти все-таки належали генералу. – Він спробував змусити себе всміхнутися. – Адже ж ти знаєш поліцейських.

Він відразу зрозумів, що припустився помилки. Обличчя Хоума стало ворожим.

– Діаманти, сер, є власністю держави, незалежно від того, належали вони генералу чи ні. Ніхто, окрім держави, не може вирішувати, що робити з ними.

– Це ти так вважаєш, – заперечив Джефф, його голос звучав уривчасто і грубо, – Я міг би продати їх. Звісно, я б дав тобі долю. Ти міг би стати багатою людиною, Хоум.

Хоум не рухався. Його чорні очі виражали здивування.

– Продавати діаманти незаконно, – сказав він.

– Власті нічого не довідаються про це. Я продам діаманти і дам тобі частину грошей.

– Я думаю, було б краще повідомити поліцію, сер, – не погоджувався Хоум.

– Хіба тобі не хочеться бути багатим? – Джеффу стала ясною даремність його спроб підкупити слугу, однак, він не збирався поступатися без боротьби. – Ти міг би придбати власний дім і слуг. Ти міг би оженитися з дівчиною, з котрою зараз зустрічаєшся. Ти міг би купити автомобіль.

Хоум пересмикнув плечами:

– Діаманти, сер, не мої і не ваші, щоб продавати їх. Вони належать державі.

Сліпа лють охопила Джеффа. У нього в кишені лежить мільйон доларів, а через цю прокляту жовту мавпу гроші будуть втрачені. Проте є ж вихід з цієї ситуації! Не відмовлятися ж від мільйона доларів!

– Даруйте, сер, – мовив Хоум, – сьогодні я маю вільний вечір, і я призначив побачення.

Як спалах блискавки свідомість Джеффа пронизала думка, що вийшовши з кімнати, Хоум зразу ж про все розповість кухарю Донг Хаму, далі побіжить у поліцію. Не мине й десяти хвилин, як дім буде наповнений поліцейськими. Він схопився на ноги і заступив двері.

– Зачекай хвилину, – спинив він. – Ти не розкриєш свого смердючого рота, або я здеру з тебе шкіру.

Він не тямився, яким страшним був його гнів. Велика фігура, висока як вежа, рішучий і злий вираз обличчя, лютий голос наповнили Хоума панічним жахом. Тільки одна думка володіла в'єтнамцем – покинути кімнату і розповісти поліції про діаманти. Він метнувся в протилежний кінець кімнати, поміж ним і Джеффом постав стіл, а потім різко і раптово кинувся до дверей. Попри значні габарити, часті випивки і відсутність тренувань, тіло Джеффа все ще зберігало спритність.

В ту мить, коли пітна рука Хоума схопилася за дверну ручку, пальці Джеффа вп'ялися в його плечі. Дивовижна сила цих пальців налякала Хоума. Йому здалося, ніби сталеві кліщі розривають його тіло. Нестерпна біль змусила його закричати пронизливим криком зляканого кролика. Хирляве тіло Хоума безпорадно билося в могутніх руках Джеффа. Слуга відкрив рот і знову пронизливо закричав.

Велика рука Джеффа затиснула рот, пальці вп'ялися в обличчя в'єтнамця, крик урвався. Скорчившись від болю, Хоум намагався вкусити руку Джеффа, копав його ногами, та пружні м'язи Джеффа не відчували ударів м'яких підметок.

– Заткнися! – проричав Джефф, щосили струсонувши в'єтнамця.

Почувся слабкий сухий хрускіт, такий звук зазвичай чутно від переламаного ціпка. Пальці Джеффа зненацька відчули набряклу важкість лиця Хоума. Його голова теліпалася, як ніби не шия, а вірьовка з'єднувала її з тулубом, очі закотилися, коліна підігнулись. Відпустивши в'єтнамця, Джефф побачив, що ноги більше не тримали його.

Панічно нажаханий, він спостерігав, як осіло по стіні і розпростерлося на підлозі тіло Хоума, подібно тряпчаній ляльці, з якої висипалася тирса.

Він бачив, як з напіввідкритого рота яскраво-червоним струмком юшилася кров. Джефф присів навпочипки біля в'єтнамця і обережно приторкнувся до нього.

– Гей, Хоум! Дідько! Що з тобою?

По спині пробігли дрижаки, він встав. Лякаюча очевидність того, що сталося, вразила його. Хоум мертвий і він був його вбивцею.

Глава друга

1

Відчуваючи, як калатає серце, Джефф розглядав скорчене тіло Хоума.

Покликати на допомогу – було його першою думкою. Він повернувся до телефону, але, подумавши трохи, покачав головою.

Хоуму вже ніхто не допоможе. Він мертвий. Тепер слід думати про себе, а не про нього. Він поглянув на драбину, що стояла біля стіни. А якщо сказати поліції, що Хоум випадково звалився з драбини і зламав собі шию?

Погляд його перенісся на отвір у стіні. Як тільки поліція побачить цю діру, вона вмить запідозрить, що тут знаходився тайник. Вони згадають, що дім колись належав Мей Чанг, коханці генерала Нгуен Ван Тхо. Неважко буде здогадатися, що в стіні були сховані діаманти.

Джефф підійшов до трупа Хоума і уважно його оглянув. Шкіра навколо рота і на шиї мала подряпини і зсадини. Навряд чи хтось повірить байкам про нещасний випадок з драбиною.

Можна розповісти поліції, що він увійшов до кімнати в той момент, коли Хоум витягав діаманти. Хоум накинувся на нього, і під час боротьби був несподівано вбитий. Таке пояснення зніме з Джеффа відповідальність за вбивство, але позбавить діамантів, до того ж збережеться ризик потрапити до в'язниці.

Спогад про діаманти трохи заспокоїв Джеффа, думки трохи прояснилися.

Якби вдалося вивезти діаманти до Гонконга, їх без ускладнень можна було б там реалізувати. Він став би дуже багатою людиною, міг би почати нове життя. Гроші від продажу діамантів дозволили б йому робити все, що він побажає. Все питання в тому, як вибратися до Гонконга.

Він плеснув у склянку чималу кількість віскі, відпив половину, запалив сигарету, допив решту. Подумав, що не можна в будь-який момент, коли

ти захочеш, покинути В'єтнам. Це питання власті оточили хитромудрим сплетінням всіляких обмежень і розпоряджень.

Оформлення займе щонайменше тиждень. Поза тим, вимагалося заповнити численні митні документи, прикласти спеціальні фотографії. Менше ніж за десять днів не впораєшся. А куди на цей час подіти труп Хоума? Наглий звук, що доніссся до його свідомості, змусив його здригнутися, серце закалатало. Хтось стукав у двері чорного ходу.

Він стояв нерухомо, стримуючи дихання, прислухаючись. Знову долинув негучний стукіт, відтак він почув, як заскрипіли, відкриваючись, двері.

Охоплений страхом, він переступив труп і поспішив до буфетної, щільно причинивши за собою двері вітальні.

На верхній сходинці стояв кухар Донг Хам. Вхідні двері були відкриті, і старий нерішуче заглядав у буфетну. Чоловіки обмінялися тривалими поглядами.

З виду Донг Хам був глибокий старець. Його темне обличчя, схоже на пожмаканий пергамент, борознили густі зморшки. Жмутки рідкого сивого волосся ледве покривали обтягнутий тонкою шкірою череп. Такі ж неохайні жмутки були й на щоках Носив він чорну з високим коміром свитку і чорні штани.

"Чи чув старий крики Хоума? – думав Джефф. – Очевидно, що чув, інакше чому б він приперся сюди?" Він ніколи не заходив у дім, а завжди був у дворі. Зараз же наважився увійти і, не підійди Джефф так швидко до дверей, старий відважився б пройти до вітальні.

– У чому справа? – запитав Джефф. Голос був хрипкий, поривчастий.

Донг Хам поглянув на Джеффа, а далі його пусті очі зупинилися на зачинених дверях вітальні.

– Хоума запитують, сер, – сказав він. Він повільно і погано говорив французькою. Старий розкрив поширше двері і відійшов убік, щоб Джефф міг побачити.

Побіля кухні, в затінку, стояла дівчина-в'єтнамка. На ній був білий одяг, солом'яний капелюх закривав обличчя. На початку Джеффу здалося, що це Нхан, серце забилося радісно, та дівчина підвела голову, і він упізнав наречену Хоума.

Джефф часто бачив, як вона зі східним терпінням чекала, коли Хоум скінчить свою роботу. Хоум говорив йому, що збирається оженитися після закінчення курсів.

Джефф ніколи не звертав уваги на цю дівчину. Тільки одного разу, направляючись в гараж, він заледве поглянув у її бік. Але тепер, чуючи, яку небезпеку вона являє для нього, він уп'явся в неї. Цікаво, як давно вона тут стоїть, і чи чула вона крики Хоума?

Дівчина була дуже молодою. Її волосся, перев'язане на потилиці, падало товстою чорною косою, що досягала вузенької талії. Для в'єтнамки, подумалось йому, вона виглядала занадто простенькою і непривабливою.

По її стривоженому погляду неважко було здогадатися, що вона чула крики. Однак, чи упізнала вона голос Хоума? Джефф помічав ворожі, підозрілі погляди дівчини і старого, але відчувалося, що обоє були розгублені і налякані.

Джефф сказав перше, що прийшло йому в голову:

– Хоум пішов. Я послав його до приятеля, у нього сьогодні обід, і йому потрібні слуги. Нема сенсу його чекати. Він повернеться пізно.

Донг Хам поволі позадкував униз по сходах. Покрите зморшками лице було байдуже. Джефф хутко зиркнув на дівчину. Вона схилила голову. Солом'яний капелюх закривав обличчя.

Джефф відступив назад, причинив за собою двері, обережно засунув засув. Він підійшов до закритого ставнями вікна і крізь шпарину почав спостерігати, що відбувалося у дворі.

Старий втупився на зачинені двері, нервово почісуючи загрубілі руки. Дівчина теж не відводила від дверей очей. Вона щось сказала. Старий повагом, ледве пересуваючи ноги, підійшов до неї. Вони заторохтіли щось незрозуміле, в тиші розжареного повітря гучно лунали їх голоси, що перебивали один другого.

Джефф збрехав невміло, але що йому ще залишалося робити в таких обставинах. Мав же він що-небудь відповісти. Дійсно, Джефф іноді позичав Хоума своїм приятелям, коли у них збиралися гості. В таких випадках Хоум завжди вдягав свій білий костюм і ретельно готувався до прийдешнього вечора. Він пишався такого роду дорученнями і любив похвалитися ними перед Донг Хамом.

В цю неділю він був вдягнений в блакитний робочий костюм. В такому вигляді він ніколи б не пішов до жодного з приятелів Джеффа. Старому це було відомо. Йому і дівчині легко було б розкрити наївну брехню Джеффа. Для цього їм варто тільки зайти до кімнати Хоума і знайти його білий костюм. Що вони думають робити? Джеффу було ясно: вони не наважуються будь-що починати, а тим більше не ризикують викликати поліцію. Навіть, якщо вони чули крики Хоума і не повірили брехні, що Хоума немає вдома, вони не підуть до поліції. Вірогідніше за все, вони весь вечір будуть сперечатися, стараючись переконати одне другого, що не чули крику. Вони постараються повірити, що Хоум пішов у своєму

робочому одязі. Однак, безумовно, рано чи пізно вони прийдуть до думки, що з ним щось сталося, і тоді для Джеффа почнуться неприємності.

Та поки що він має трохи часу. Ці двоє будуть хоч до ранку чекати повернення Хоума, і лише тоді дівчина, можливо, звернеться в поліцію.

Джефф повернувся до вітальні, зупинився біля трупа. Думки його плуталися. З'явилося бажання попросити у когось допомоги. Може, звернутися в посольство...

Він стис руки.

"Не розпускайся, – сказав він собі. – Я маю виграти час і знайти спосіб вибратися з цієї проклятої країни. Треба діяти по-порядку. Його не можна залишати тут. Раптом хтось зайде? Чи мало хто може заскочити в неділю. Труп треба винести й сховати".

Пересиливши відразу, він підняв Хоума і поніс його нагору. Маленький в'єтнамець майже не мав ваги, Джефф ніби ніс дитину.

Джефф зайшов до спальні, обережно опустив Хоума на підлогу, підійшов до шафи з одягом, відкрив її, звільнив на дні шафи місце і посадив туди Хоума, притуливши його спиною до стіни. Він поспіхом зачинив дверцю, повернув ключа і сховав його до кишені.

Хоча в спальні було прохолодно, він підійшов до кондиціонера і увімкнув його на повну силу. Трохи паморочилась голова, ноги підгиналися, м'язи обм'якли. Власна слабкість дратувала.

Він зійшов донизу і закрив передні двері, відтак пройшов до вітальні. Великі зелені мухи з мерзенним дзижчанням кружляли над темною плямою крові, що засихала на паркеті. Він відвів погляд від цього

млоснотворного видовища, поглянув на отвір у стіні, купу сміття на підлозі. "Треба прибрати це все, – подумав він. – Раптом хтось зайде..."

Джефф подався до буфетної. Але там не виявилося ні віника, ні ганчірки, щоб підмести сміття і витерти кров. Такі речі зберігалися на кухні. Це занепокоїло його. Він подивився крізь щілини в ставнях.

Він не побачив дівчину з Донг Хамом, проте з відкритого вікна кімнати Хоума доносилися їхні голоси. Видно, вони вже знайшли його парадний костюм.

Джефф витяг хустку, змочив її і повернувся до вітальні. Присівши навпочипки, він витер кров. На паркеті лишилася коричневата пляма; кілька хвилин він ретельно тер її, але не зміг від неї позбавитися.

Опісля він кинув забруднену хустку в унітаз і повернувся підібрати більші уламки штукатурки. Ставши на коліна, здув пил, що лишився. Тепер безлад був не так помітний. Він зробив усе, що міг. Загорнув у газету уламки штукатурки і поклав згорток на стіл.

" Щось треба робити з отвором, – майнула думка йому. – Коли, зрештою, прийде поліція і побачить цей отвір, вона миттю збагне, в чому справа.

Він оглядівся, побачив цвях, видерся по драбині і обережно забив його в стіну повище діри. Відтак він спустився, підняв картину і повісив її на стіну, замаскувавши отвір. Відійшов трохи і подивився.

Єдиний шанс, що поліція не здогадається відсунути картину, мізерний шанс, та все-таки...

Джефф відніс драбину до буфетної, сховав у ящик молоток. Треба випити. Пройшов до вітальні, налив віскі. В ту мить, як він підносив склянку до губів, несподіваний, настирний дзвінок телефона порушив

тишу кімнати. Він випустив віскі, склянка розбилася вдрузки, рідина забризкала босі ноги.

Він дивився на телефон, серце калатало. Хто б це міг бути? Хто-небудь хоче зайти? Він нікого не запрошував сьогодні. Джефф був надто наляканий, щоб говорити по телефону. Він не відводив від телефона очей, не рухався. Телефон продовжував дзеленчати; звуки били по нервах. Він збагнув, що Донг Хам і дівчина теж, напевно, чують дзвінки. Вони, мабуть, зараз, як і він, стоять не рухаючись, дивляться одне на одного і дивуються, чому він не відповідає.

Дзвінки раптово припинились. Тиша, що настала, пригнітила його. Необхідно піти! Не можна залишатися жодної хвилини! Пізніше він повернеться, та зараз треба піти, щоб трохи заспокоїтися.

Він хутко піднявся по сходах, скинув шорти, помився під душем. Він не хотів відкривати шафу, надів сорочку і штани, котрі лежали на стільці. Порахував гроші і вразився, знайшовши в гаманці лише 500 піастрів. Він понишпорив у шухляді для хусток і знайшов ще стопіастровий папірець. "Сто чортів ! – подумав він. – Потрібні гроші". Гроші знадобляться, якщо він збирається покинути країну. В роті пересохло, коли він згадав, що по неділях закриті всі банки. Треба буде отримати по чеку в одному з готелів. Його досить добре знають в Сайгоні, і це буде неважко зробити.

Виходячи з кімнати, він враз згадав, що лишив діаманти в кишені шортів, така забудькуватість налякала його. "Я маю тримати себе в руках, – застерігав він себе, дістаючи з кишені конверт – Заради цих каменів я ризикую життям. Хіба можна піти, не взявши їх із собою?!"

Він розкрив конверт і подивився на діаманти. Побачивши їх, Джефф відчув приємне хвилювання і почувся значно краще.

Повернувшись до вітальні, він попорпався в шухляді письмового стола, відшукав пусту коробку з-під стрічки для друкарської машинки і

поклав у неї діаманти. Трохи позволікав, милуючись їх блиском, і сховав коробочку до кишені. Потім розшукав чекову книжку і поклав її у портмоне. Пройшов у буфетну, і крізь щілини у ставнях подивився надвір.

Донг Хам сидів навпочипки біля дверей кухні, байдуже дивлячись на закриті ставнями вікна. Дівчини біля нього не було. Цікаво, куди вона поділася. Джефф пішов до вітальні і крізь ставні оглянув вулицю. Дівчина сиділа на протилежному боці вулиці.

Очевидно, вони щось запідозрили і з притаманним їм азійським терпінням вирішили чекати розвитку подій. Вони передбачили все: дівчина стежила за парадним входом, в той час, як старий охороняв задні двері.

Але тепер Джеффа це вже не турбувало. Піти з цього дому було необхідно за всяку ціну.

Він востаннє оглянув кімнату, взяв ключі від автомобіля, ключі від чорного входу, поштової скриньки і рушив до буфетної. Відсунув засув, відкрив двері, ступив у нерухому задуху вечірньої спеки. Вперто не помічаючи старого, зачинив двері, поклав ключа до кишені. Направляючись до гаража, кинув Донг Хаму:

– Повернуся пізно, обіду не треба.

Він завів машину. Червоний "доффін", що привабив його зручністю керування, Джефф купив відразу ж, коли приїхав до Сайгона. Він пригальмував, виліз з машини, відкрив ворота, відчуваючи на собі пильний погляд дівчини. Далі сів у машину і, не закриваючи воріт, швидко поїхав до центру міста.

2

Сем Уейд, другий секретар по питаннях інформації американського посольства, запаркував свій "крайслер" біля готелю "Мажестік" і через силу виліз із машини. Він постояв, дивлячись на розташований неподалік мініатюрний майданчик для гольфа, де в оточенні натовпу нероб з дивовижною майстерністю грали дві в'єтнамські дівчини.

Він подумав, що дівчата в їх блакитних накидках і білих штанях являли собою доволі привабливе видовище. Сем ніколи не переставав захоплюватися в'єтнамками. Їх принада вразила його, коли він півтора року тому вперше приїхав до Сайгона.

Сем Уейд був товстим лисіючим коротуном з червоним добродушним лицем. В роботі він не проявляв особливих здібностей, але його любили і підсміювалися над його пристрастю до жінок, та крикливо розмальованих гавайських сорочок.

Свіжопоголений, замилуваний своєю новою мультикольоровою сорочкою, Сем почувався на вершині блаженства. День він провів, катаючись на водних лижах. Через півгодини він мав зустрітися з юною китаянкою, з котрою домовився провести ніч. Словом, для Сема Уейда світ крутився у потрібному напрямку.

Він зайшов до порожнього бару готеля "Мажестік" і з насолодою опустився в крісло.

Вентилятор під стелею ліниво крутився в спекотному вологому повітрі. Бар поволі наповнювався. Сем замовив подвійну порцію віскі, запалив сигарету і випростав товсті коротенькі ноги.

Незабаром перед ним з'явилося віскі. Відкинувшись у кріслі, він спостерігав, як по вулиці проїжджали рікші-велосипедисти, проносилися мотоцикли, нескінченно тяглася низка в'єтнамців на велосипедах. Він відразу побачив, як з цього потоку виринув червоний "доффін" Джеффа і зупинився позаду його "крайслера".

Спостерігаючи за Джеффом, поки той перетинав вулицю і заходив у бар, Уейд помітив його заклопотаність і журбу. "З ним щось сталося, – подумав він. – Можливо він підхопив дизентерію?"

Зустрівшись з його поглядом, він підняв у знак привітання свою гладку руку. Його здивувало, що цей м'язистий здоров'як нерішуче тупцював на місці, наче не знав, підійти йому, чи ні. Врешті, поборовши свою нерішучість, Джефф підійшов, висунув крісло і сів.

– Здорово, Стів, – засміявся Уейд. – Що будеш?

– Шотландське віскі, – відповів Джефф, відшукуючи в кишені сигарети. – Якого біса ти надів таку сорочку?

– Не подобається? – з самовдоволеною усмішкою мовив Уейд. – Вона лякає навіть мене. – Він зареготав і замовив для Джеффа подвійну порцію шотландського віскі з содовою. – Сьогодні я не бачив тебе на річці.

Джефф неспокійно засовався у кріслі.

– Я не був там, – промовив він з робленою байдужістю. – А ти катався на лижах?

З його боку було помилкою заходити в бар. Слід було відразу пройти до конторки, виписати чек і поїхати. Треба пам'ятати, що в цьому барі завжди можна зустріти знайомих. Уейд відповів, що катався і пробурчав щось відносно бруду в річці. Джефф заледве слухав.

Помітивши, що ця тема не цікавить Джеффа, Уейд оголосив:

– На сьогоднішню ніч маю в запасі одну китаянку. Апетитну. Вчора познайомились. Якщо вона не підведе моїх очікувань, сьогодні у мене буде пекельна ніч.

Дивлячись на вгодованого, добродушного чоловіка, що розвалився навпроти нього, Джефф відчув поглинаючу душу ревність. У нього також очікується пекельна ніч, але геть в іншому, ніж в Уейда, сенсі. Протягом години він має вирішити, що йому робити, і від цього рішення буде залежати його життя.

– В цій бісовій глушині, – заговорив Уейд, – нема нічого радісного, якщо не рахувати дівчат і китайської їжі. Буду безмірно радий, коли поїду додому. Ці прокляті обмеження можуть загнати в домовину.

Слідкуючи за спрямуванням його погляду, Джефф поглянув у вікно і побачив двох поліцейських, що стояли біля входу в готель. Маленькі темношкірі люди в білих плащах, гостроверхих шоломах і з револьверами біля пояса. Вид їх викликав відчуття слабкості.

Цікаво, що б сказав Уейд, якби дізнався, що він убив Хоума і сховав труп у шафі для білизни?

– Я бачу, ти все ще їздиш на своїй малолітражці, – донісся до нього голос Уейда. Він не чув нічого, про що вже, видно, давно говорив цей товстун. – Вона влаштовує тебе?

Джефф спробував відігнати думки, що терзали його.

– Цілком, – відповів він. – Щоправда, підводить дроссель, адже автомобіль був не новий, коли я його купив.

– Малолітражка зручніша при парковці, однак мені подавай велику машину, – зауважив Уейд і поглянув на годинника. Була за три хвилини сьома. Він піднявся і постояв біля Джеффа, розмірковуючи про те, що могло схвилювати цього хлопця. Джефф видавався таким чужим, відстороненим, далеким. Зараз він не скидався на звичного Джеффа, з яким приємно було посидіти за пляшкою.

– У тебе все гаразд, Стів?

Джефф сердито зиркнув. Неприємне запитання налякало його.

– Все гаразд, – відповів він.

– Бережись дизентерії, – кинув Уейд. – Я маю йти. Обіцяв пригостити дівчину. Зустрінемося, старина.

Як тільки Уейд віддалився, Джефф витяг чекову книжку і виписав чек на чотири тисячі піастрів.

Він підійшов до конторки і спитав клерка, чи зможе він оплатити чек. Клерк – симпатичний в'єтнамець – чемно попросив його почекати. Він закрився в кабінеті управляючого, за хвилину з'явився і з усмішкою протягнув Джеффу вісім банкнотів по п'ятсот піастрів кожен.

Джефф відчувши полегшення, подякував клерка і засунув банкноти в портмоне. Сівши в машину, він поїхав на Ту До і зупинився біля готелю "Каравелла". Зайшов і запитав клерка, чи зможе він оплатити йому чек. Місцевий клерк також знав Джеффа, і знову отримання чотирьох тисяч не зайняло багато часу.

Виходячи з готелю, Джефф несподівано зупинився, відчувши, як судомно забилося його серце.

Біля червоного "доффіна", спиною до Джеффа, стояв поліцейський і уважно розглядав автомобіль. Всього кілька годин тому схожа подія просто б розсердила Джеффа, він підійшов би до поліцейського і дізнався, що йому треба. Та нині малюк у білому плащі настільки наполохав Джеффа, що лише з неймовірним зусиллям він вгамував у собі бажання втекти.

Джефф не рухався, слідкуючи за поліцейським, котрий підійшов до машини спереду і поглянув на номер. Потім він рушив далі по вулиці і оглянув другу машину.

Джефф зітхнув з полегшенням. Він спустився до машини, відімкнув замок, опустився на сидіння. Поглянув на годинника: двадцять п'ять хвилин на восьму. Він розвернувся і поїхав до ріки, проминувши клуб "Найтігью", на терасі якого пили коктейлі, спрямувався до порту. За мостом він зупинився біля невеликого саду. В цей час сад був обезлюднений, якщо не рахувати двох в'єтнамців – хлопця і дівчину, котрі обіймалися на лавці під деревом. Джефф відійшов від них на поважну відстань, сів у затінку, запалив сигарету. "Зараз час вирішувати, що робити далі", подумав він. У нього є трохи грошей. Необхідно покинути В'єтнам. Без допомоги тут не обійдешся. А що, коли швидко доїхати до кордону? Він міг би пробратися в Пномпень, знайти там літак до Гонконга. Ні, дуже ризиковано.

Бездумний ризик оправданий, коли нічого втрачати, але безглуздо хоробритися, коли в кишені лежить ціле багатство.

Певність, що якимось чином можна буде одержати новий паспорт і виїздну візу, не покидала його. Він мусить, звісно, змінити зовнішність. Це зробити неважко.

Він зміг би відростити вуса, перефарбувати волосся, надіти окуляри.

Він часто читав про людей, які користуються підробленими паспортами. Проте, де вони дістають їх, він не мав жодного уявлення. Вірогідно, підробити паспорт у Гонконгу і переправити його сюди було б легше, ніж намагатися дістати його в Сайгоні.

Він пересмикнувся, струсив з сигарети попіл.

Хто б міг допомогти йому роздобути підроблений паспорт? Він нікого не знав ні в Гонконгу, ні в Сайгоні. Раптом він згадав про Блеккі Лі, власника Парадайз-клуба. Це шанс, однак, чи заслуговує Блеккі на довіру? Коли стане відомо про вбивство Хоума і зникнення діамантів, чи не зрадить його Блеккі? Та навіть, якщо довіритися Блеккі, чи зможе він роздобути паспорт? Чи має він зв'язки з Гонконгом?

Джефф розумів, що таке питання не може бути вирішене миттєво. Мине мінімум пара тижнів, перш ніж з'явиться можливість покинути країну. А що тим часом робити? Де переховатися, щоб його не знайшла поліція?

До ранку, він був певен, його почнуть розшукувати. Протягом ночі необхідно сховатися. Але де?

Єдиною людиною, що могла б йому допомогти, була Нхан, проте Джеффу не хотілося замішувати її в цю історію. Він не знав в'єтнамських кримінальних законів, але був певен, що всякий, хто ховає вбивцю, несе відповідальність. Але до кого ще, окрім Нхан, міг би він звернутися?

Він подумав, що даремно гає час. Скоріше треба зустрітися і поговорити з Нхан, на неї можна розраховувати. У неї, звісно, не можна ховатися. Він ніколи не бував у неї вдома, але вона часто розповідала йому, що займає трикімнатну квартиру з матір'ю, дядьком і трьома братиками. Вона часто нарікала, що у неї немає окремої кімнати. Проте, може, вона знає кого-небудь, може, вона що-небудь порадить.

Він встав і направився до машини.

Хлопець і дівчина не звернули на нього уваги. Вони були надто зайняті одне одним, щоб помічати будь-кого.

Побачивши цих щасливих, безпечних людей, Джефф несподівано відчув таку давлячу серце тугу, яку ніколи не зазнавав раніше.

Глава третя

1

По дорозі до бульвару Тран Хан Джефф опинився затертим з усіх боків мотоциклістами, рікшами на велосипедах, численними американськими машинами, що належали багатим в'єтнамцям, які не визнавали правил їзди, крихітними авто, керованими такими ж безглуздими любителями, котрі не мали уявлення, куди вони їдуть, але яким дуже подобався сам процес управління автомобілем.

Для необережного водія бульвар був повний небезпек. Осліпляли мультикольорові китайські ієрогліфи. Старі в'єтнамці, суцільно в чорному вбранні, не визнавали тротуарів і рухалися виключно по бруківці. Їх можна було розрізнити, лише коли вони ставали освітленими передніми вогнями в кількох ярдах перед автомобілем, і ви трохи було не наїжджали на них. При різкому ж гальмуванні другий автомобіль міг врізатися в вас ззаду.

В Шолоні – китайському районі – вулиці ставали вузькими. Натовп швендяючих нероб спокушав долю, виплескуючись від тротуарів на проїзжу частину.

Джефф вже кілька місяців їздив по цих переповнених машинами і пішоходами вулицях і навчився протискатися по них на своєму автомобілі. Складнощі керування трохи відволікли його.

Нарешті, не без зусиль, йому вдалося знайти місце для автомобіля приблизно в ста ярдах від Парадайз-клуба. Він помахав трьом обірваним китайцям, котрі кинулись до автомобіля і помогли йому закрити вікна, сподіваючись заробити один-два піастра. Вузька спекотна вулиця привела його до яскраво освітленого неоновими китайськими ієрогліфами входу Парадайз-клуба.

Ще на вулиці він почув надривні звуки філіпінського джаза і пронизливі волання співачки. Посилена технікою музика била по нервах і доставляла величезне задоволення китайцям. Вони, вочевидь, вважали, що, чим гучніша музика, тим вона краща.

Джефф відсунув завісу, що закривала вхід до танцзали. Зразу ж до нього підійшла висока молода, крикливо вдягнена китаянка з густо напудреним обличчям. Пізнавши Джеффа, вона привітно йому посміхнулася. Це була Ю Лан, дружина Блеккі Лі.

– Нхан ще не прийшла, – сказала вона, торкаючись до його руки тонкими пальцями. – Вона буде дуже скоро.

Її привітність підбадьорила Джеффа. Він пройшов з нею до танцзали. Там було багато танцюючих, напівтемна зала приховувала обличчя людей, окреслюючи лиш силуети фігур на тлі яскраво освітленої естради. Вона провела його до столика, що стояв у кутку, віддалік від оркестра, підсунула стілець.

– Блеккі тут? – спитав він, всідаючись. – Як завжди, шотландське віскі.

Вона пішла. Стомлювала гучна музика і співи жінки перед мікрофоном. Сила її голосу була незвичною для європейського слуху.

З темноти виринув Блеккі, і з елегантною невимушеністю підсів до Джеффа.

Блеккі Лі був кремезний, широкоплечий тридцятишестирічний чоловік, з чорним напомаженим волоссям, розчесаним на проділ, і обличчям, завжди зберігавшим спокійну байдужість. З першого погляду на Джеффа Блеккі збагнув, що у того неприємності.

Спостережливість була однією з головних якостей Блеккі. Йому подобався Джефф. Він не завдавав ніяких турбот, а для заняття Блеккі американець, який не завдає мороки, був сущою знахідкою.

– Ви маєте зв'язки з Гонконгом? – несподівано запитав Джефф.

Обличчя Блеккі не втратило сонного спокою.

– Гонконг? У мене там багато друзів, – відповів він. – Якого роду зв'язки вас цікавлять?

Джефф почувався на краю басейна, в який йому доведеться пірнути. "Чи можна довіритися цьому жирному китайцю?" – запитував він себе.

Помітивши його нерішучисть, Блеккі додав:

– Крім друзів, у Гонконгу живе мій брат.

Настала тривала пауза, Блеккі колупав у зубах зубочисткою. Джефф дивився на танцюючих, намагаючись вирішити, чи варто йому довіритися, чи ні.

Нарешті, він сказав:

– Суворо по секрету. Одному з моїх друзів потрібен паспорт.

Блеккі ледь помітно привідкрив рота .

– Паспорт? – повторив він, наче ніколи не чув цього слова.

– Я думаю, у Гонконгу дістати паспорт буде легше, аніж тут, – проговорив Джефф як можна переконливіше. – Тому мене цікавило, чи не знаєте ви кого-небудь, хто міг би це зробити.

– Американський паспорт?

– Британський було б легше.

– Зв'язуватися з паспортами небезпечно і незаконно, – м'яко зауважив Блеккі. Він був явно стурбований. Він не повірив в існування друга. Ця людина клопоче для себе. Пощо? Очевидно, він хоче покинути В'єтнам. Але для чого йому підроблений паспорт?

– Це я знаю, – продовжив Джефф з роздратуванням. – Ви маєте кого-небудь, хто допоміг би мені дістати британський паспорт?

– Вашому другу? – уточнив Блеккі.

– Я ж сказав вам. Він заплатить за це.

– Якби можна було це влаштувати, то коштувало б дуже дорого, – промовив Блеккі.

– Але можна це влаштувати?

Блеккі сховав зубочистку до кишені.

– Можливо. Мені треба дещо з'ясувати. Це стане великих грошей.

– Справа нагальна, – додав Джефф. – Коли ви зможете з'ясувати?

– Я мушу написати брату. Як ви розумієте, листи часто перевіряє цензура. Треба знайти людину, якій можна довіряти і яка могла би передати листа брату. Він також має знайти когось, щоб передати мені відповідь. Все це потребує часу.

Джефф зрозумів, які труднощі чигають на нього. Його колишні міркування, що все вдасться владнати впродовж десяти днів, враз видалися до абсурду наївними. Доведеться переховуватися, мабуть, місяць, а може, й більше.

– Я гадаю, у вашого друга неприємності? – спитав Блеккі.

– Не треба крапок над "і", – обірвав його Джефф. – Що менше ви будете знати, то буде краще для вас.

– Не зовсім так. Якщо справа серйозна і з'ясується, що я з нею пов'язаний, я також матиму неприємності, – тихо промовив Блеккі. – Нерозумно ходити з зав'язаними очима. Крім того, якщо у вашого приятеля надто великі неприємності, то це вплине на вартість паспорта. В такому разі, природно, він має заплатити більше.

Непомітно під столом великі руки Джеффа стислися в кулаки. "Чорт забирай! – думав він. – Це, виявляється, диявольськи складна справа. З завтрашніх газет він довідається, що я переслідуюсь за вбивство. Він або побоїться зв'язуватися, або заломить баснослівну ціну." Джефф подумав про діаманти. Можна було б віддати за паспорт діамант або два. Але це небезпечно. Якщо Блеккі здогадається, що у нього знаходяться діаманти генерала Нгуен Ван Тхо, він напевне спробує їх здобути. Треба бути дуже обачним! Не слід втрачати голову!

– Я маю переговорити з приятелем, – сказав він, не дивлячись на Блеккі. – Без його дозволу я нічого більше не зможу вам сказати.

– Зрозуміло, – відповів Блеккі. – Хороший друг уміє берегти таємниці.

Джефф уважно поглянув на нього, та товсте жовте лице було непроникним. "Він не дурень, – подумав Джефф. – Він збагнув, що паспорт потрібен для мене. Чи не довіритися йому? Він все одно

довідається, коли прочитає завтра газети. Ні, краще не треба. Нехай у мене буде більше часу. Краще спочатку порадитися з Нхан".

– Гадаю, ваш друг хоче покинути країну? – чемно запитав Блеккі. – Очевидно, він уявляє, наскільки це складно. Еміграційні власті зажадають фотографії вашого друга. Необхідно буде підкупити ряд людей. Якщо неприємності не дуже серйозні, все, звичайно, може бути владнано. Наприклад, якщо у вашого приятеля незгода з поліцією через підробку чеків, розтління дівчинки, присвоєння чужих речей, то все це не являє особливих перешкод. Але якщо він скоїв великий політичний або кримінальний злочин, йому навряд чи можна буде допомогти.

Джеффу здалося, немовби його душать за горло

– Я поговорю з ним, – сказав він.

Блеккі піднявся, бачачи, що розмова завершена.

– Ви, безумовно, можете розраховувати на мене, – промовив він, – але, природно, я маю уникати всіляких ускладнень.

– Зрозуміло, – відповів Джефф.

Блеккі пішов. Джефф поглянув на годинника. Було половина десятої. Навряд чи Нхан прийде до половини одинадцятої. Він раптом відчув голод.

Джефф різко відсунув стілець, піднявся і, обігнувши танцмайданчик, попростував до виходу.

Напроти містився китайський ресторан. Джефф часто навідувався до нього. Він увійшов, кивнув хазяїну, котрий з незвіданою для європейця швидкістю клацав кістяшками рахівниці. На хвилю він перервав своє заняття, схилив голову і оголив в усмішці великі жовті зуби.

Дівчинка-китаянка, вдягнена на манер хазяйки, провела Джеффа за завісу до одномістного столика.

Джефф замовив суп, свинину під солодким соусом і смажений рис. Він обтер лице і руки нагрітим рушником, який подала йому дівчинка з допомогою блискучих хромованих щипців.

Чекаючи, поки накриють стіл, Джефф обмірковував проблеми, що хвилювали його. Розмова з Блеккі цілковито позбавила його спокою. Він збагнув, що покинути В'єтнам дуже важко.

Що робити? Будь у нього побільше грошей, питання, він не сумнівався в цьому, значно спростилося б. Щоб роздобути грошей, треба продати кілька діамантів. Але хто їх купить у Сайгоні?

Поява їжі перервала його безплідні роздуми. Він їв з апетитом, запивав теплим китайським вином.

Коли він поїв, дівчинка подала йому свіжий рушник. Він витер руки і попросив рахунок.

Дівчинка відійшла, не прикривши повністю завісу. Очікуючи її, він побачив з-за завіси Сема Уейда з китаянкою. Вони направилися до виходу.

Джефф з цікавістю розглядав дівчину. У неї була стрункa фігура. Одягнена вона була в яскраво-червону сукню, що підкреслювали випуклості її тіла. Випирало притаманне розпущеним жінкам усвідомлення власної фізичної привабливості. Такі жінки не подобалися Джеффу. Порівнюючи її з простою і природною Нхан, він подумки подякував долі за те, що вона послала йому таку дівчину.

Почекавши, поки парочка зникне, він спустився по сходах, оплатив рахунок і вийшов на вулицю, щоб почекати Нхан.

2

Нхан з'явилася рівно в половині одинадцятої. Вона швидко йшла по тротуару. На її ніжному личку був злегка заклопотаний вираз. Вона була в білих штанях і накидці винно-червоного кольору.

Джефф посигналив три рази, почекав і знову натиснув кнопку. Це був умовний сигнал. Вона відразу ж поглянула в його бік, побачила червоний "доффін", обличчя заясніло усмішкою.

Джефф виліз з машини. Нхан підбігла до нього, простягла руки. Захоплений блиск її очей завжди викликав у Джеффа збентеження. Такого виразу він ніколи не бачив в очах жодної жінки, її погляд говорив: "Ти для мене весь світ, без тебе не було б ні сонця, ні місяця, ні зірок, нічого не було б". Це був погляд щирої, безмежної любові.

Її любов тішила його самолюбство і хвилювала його, він усвідомлював, що сам не може любити її так само, як вона любить його.

– Хеллоу, – привіталася Нхан. – У тебе все гаразд?

Вона дуже пишалася тим, що вчить англійську. Вона могла вільно говорити французькою, та познайомившись з Джеффом, почала вчити англійську мову.

– Хеллоу, – відповів Джефф, відчуваючи, як в горлі з'явився комок. Любов цієї крихітної жінки з ляльковим личком так зворушила Джеффа, як нічого більше не могло б зворушити його. – Все добре. Скажи Блеккі, що не будеш працювати сьогодні. Мені треба з тобою поговорити. – Він витяг портмоне і протягнув їй гроші. – Ось, дай йому і поскоріше повертайся, добре?

При виді грошей її вузькі очі, що нагадували формою миндаль, округлилися.

– Але, Стів, чому ти не хочеш зайти? Ми можем танцювати і розмовляти. Це збереже твої гроші.

– Віддай йому гроші, – сердито сказав Джефф. – Я не можу говорити з тобою там.

Вона кинула на нього здивований погляд і швидко піднялася в клуб.

Джефф сів у машину і запалив. Дув легкий бриз, і все-таки була нестерпна задуха. В уяві постійно виникав Хоум, схований у шафі для одягу. Ці згадки лякали Джеффа. Нхан вийшла з клуба і сіла в автомобіль. Заледве вона зачинила дверцю, Джефф натиснув кнопку стартера і спрямував машину в потік рікш і автомобілей.

Якнайскоріше він поїхав до ріки. Нхан мовчала, її руки покоїлись на колінах, в очах відбивались вогні зустрічних автомобілей.

Біля саду, поблизу моста, Джефф зупинився.

– Вийдемо, – запросив він, вилізаючи з машини.

Вони підійшли до лавки під деревом, де він зустрів юну парочку, і сіли.

В безхмарному небі сяяв місяць, в його світлі були видимі маленькі весельні човники і китайські сампани, що пливли по річці.

Нхан притулилася до Джеффа, він обійняв її гнучке тіло і поцілував. Він довго не відривав губ від її рота, потім трохи відсунувся, запалив сигарету, жбурнув сірник у річку.

– Що сталося, Стів?

Тепер вона говорила французькою, в голосі чувся неспокій. Він не наважувався розповісти про те, що відбулося, потім, зрозумівши, що дарма гає час, сказав:

– Сталася одна річ. У мене біда. Ні про що не питай. Добре, що ти нічого не знаєш. Справа пов'язана з поліцією. Я мушу виїхати.

На Нхан мовби звалилася важка ноша, вона обхопила руками коліна. Чулося її часте дихання. Джеффу було шкода її. Позаяк вона мовчала, він сказав:

– Кепсько, Нхан. Мені треба якось вибратися звідси.

Вона тяжко зітхнула.

– Не розумію, – мовила вона. – Поясни, будь ласка.

– Сьогодні сталася одна річ. Завтра поліція почне розшукувати мене.

– Що сталося?

Повагавшись, Джефф вирішив розповісти їй. Все одно, завтра чи післязавтра, їй все стане відомо з газет.

Її пальці міцно стисли його руку.

– Але ж це випадковість! – беззвучно прошепотіла вона. – Ти повинен все розповісти поліції. Це нещасний випадок.

– Вони вирішать, що я навмисне вбив його. Невже ти не розумієш? – роздратовано відповів Джефф. – Я мушу поїхати, або я загину.

– Та це ж випадковість! – вигукнула вона. – Негайно треба йти в поліцію. Вони зрадіють, коли ти віддаси їм діаманти. Ходімо в поліцію! – І вона почала підніматися.

– Я знайшов діаманти і не збираюся йти в поліцію, – рішучим голосом проказав Джефф.

Вона знову опустилася на лавку. Її голова схилилась так низько, що не було видно обличчя.

– Як ти не можеш втямити? – розсердився він. – Як тільки я поїду звідси, я зможу продати діаманти. Вони коштують мільйон доларів, а може й більше. Це єдиний в житті шанс. Я завжди хотів мати багато грошей.

Страх, як передсмертна судома, пронизав її тіло.

– Якщо ти втечеш, поліція вирішить, що ти вбив його, – простогнала вона. – Ти не повинен так чинити. Гроші не варті цього. Віддай їм діаманти.

– Але я ж все-таки убив його, – він відчув роздратованість, що зростала. – Я не настільки дурний, щоб піддавати себе ризику. Вони можуть на довгі роки запроторити мене в їх смердючу в'язницю. Ми марнуємо час. Будь-яким способом я маю вибратися звідси. Це вимагає часу. Поки треба знайти безпечне місце, де можна було б сховатися. Ти не знаєш, де б я міг сховатися?

– Сховатися? – Вона підвела голову й не відводила від нього погляду, жах спотворив її. Вона була така сполохана, що на неї було жаль дивитися. – А як же я? Ти покинеш мене?

– Я нічого не сказав про це. Коли я поїду, ти поїдеш зі мною.

– Але я не зможу! Я не маю дозволу. Жоден в'єтнамець не може покинути країну. Опріч того, що буде з мамою, братами, дядьком, якщо я поїду?

"Знову складнощі, – подумав Джефф. – Безкінечні складнощі".

– Якщо ти хочеш поїхати зі мною, ти мусиш їх покинути. Проте, не будемо випереджати подій. Ми вирішемо це, коли прийде час. Наразі мені треба знайти підхоже місце, де можна перебути приблизно тиждень. Ти не знаєш кого-небудь за містом?

Її знову охопила паніка.

– Ти не повинен ховатися! Ти маєш піти в поліцію. – Вона благала його віддати діаманти, піти в поліцію, розповісти правду. Слова лилися нестримним, відчайдушним, безкінечним потоком.

Хвилину-другу він не перебивав її, потім несподівано піднявся. Вона замовкла і дивилася на нього великими, блискучими в місячному сяйві, переповненими страхом очима.

– Добре, добре, – різко сказав він. – Якщо ти не хочеш допомогти мені, я знайду кого-небудь ще. Я не збираюся йти в поліцію, не збираюся втрачати діаманти.

Вона здригнулася і закрила очі.

Йому стало шкода її, одночасно вона сердила і дратувала його. Вони безцільно втрачають дорогоцінний час.

– Я нічого не говорив тобі, – провадив він. – Їдьмо. Я відвезу тебе до клубу. Не думай більше про це. Мені хто-небудь допоможе.

Вона підхопилася, обхопила руками його шию, притулилася до нього своєю тоненькою фігуркою.

– Я допоможу тобі! – мовила вона. – Я поїду разом з тобою! Я зроблю все, що ти захочеш!

– Дуже добре, заспокойся, сідай.

Вона беззаперечно підкорилася, сіла. Її трясло, по обличчу струмували сльози. Він сів поруч, мовчав, чекав. Незабаром вона трохи заспокоїлася, несміливо поклала свою руку на його.

Раптом сказала:

– У мого дідуся дім у Фудаумоті. Там буде безпечно. Я вмовлю його допомогти тобі.

Джефф зітхнув з полегшенням. Він обійняв і міцно притиснув Нхан.

– Я знав, що ти допоможеш. Я розраховував на тебе. Тепер все буде О'кей. Через три-чотири місяці ми будемо в Гонконгу, ми будемо багаті.

Вона пригорнулася до нього, стисла його руку. Він відчував, що вона все ще тремтіла.

– Я куплю тобі норкове хутро. Це перше, що я зроблю. І перли. Тобі дуже личитиме норка. У тебе буде автомобіль, твій власний.

– Дуже складно виїхати з В'єтнаму, – завважила вона. – Тут стільки обмежень.

Його трохи образила її байдужість до створених ним блискучих проектів. Норка, перли, автомобіль!

Хвилююча перспектива, а вона знову нагадала про проблему, яку він не знав, як вирішити.

– Будемо діяти по-порядку, – сказав він. – Поїдемо і поговоримо з дідусем. Я добре йому заплачу. Тільки не говори йому про поліцію. Краще сказати, що я маю ворога, котрий переслідує мене.

– Я скажу йому правду, – просто відповіла Нхан. – Коли він дізнається, що я люблю тебе, він допоможе тобі.

Джефф знизав плечами.

– Ну що ж, добре! Роби, як знаєш. Однак, ти певна, що він не побіжить до поліції?

– Він ніколи не зробить нічого, що б спричинило мені нещастя, – заспокоїла Нхан з такою спокійною гідністю, що Джеффу стало соромно.

Зненацька він згадав одну обставину, яка могла б зірвати весь план.

Фудаумот розташований в двадцяти двох кілометрах від Сайгона. На дорозі до нього знаходився поліцейський пост, де всі автомобілі затримувалися для перевірки. Це зривало всі плани. Коли буде знайдено труп Хоума, поліція згадає, що автомобіль Джеффа направлявся в Фудаумот, і збагне, де слід його шукати.

– На дорозі є поліцейський пост, – повідомив він. – Можуть бути труднощі.

Нхан мовчки, не рухаючись, дивилася на нього, очікуючи рішення.

Після нетривалих роздумів він прийшов до висновку, що проїхати пост слід не на своєму, а на якомусь чужому автомобілі.

Він знав, що машини з дипломатичними номерами рідко зупинялись поліцейськими і зразу згадав про великий "крайслер" Сема Уейда. Якби можна було позичити цю машину, це дало б йому непоганий шанс.

З того, що говорив Уейд, було ясно, що сьогодні машина йому не знадобиться. Втім, де його можна розшукати? Куди він міг подітися зі своєю дівчиною?

Він описав дівчину Нхан і спитав, чи не знає вона її.

– Знаю, – здивовано відповіла Нхан. – Її звуть Енн Фай Во. Вона ходить з американцями, і має багато грошей. Вона нехороша дівчина.

– А ти знаєш, де вона живе?

Нхан трохи подумала і сказала, що, здається, вона займає квартиру на Хонг Фап Ту.

Джефф піднявся.

– Їдьмо, – сказав він.

Нхан розгублено дивилася на нього.

– Ти хочеш побачити Енн Фай Во? – Спитала вона обурено. – Пощо? Я не поїду з тобою до цієї жінки.

– Поїдемо, поїдемо, – нетерпляче підганяв Джефф. – Все поясню по дорозі.

Направляючись до центру міста, він пояснив їй все щодо машини Уейда.

– Ти будеш повинна пригнати її назад, Нхан. Справишся?

Він вчив її керувати "доффіном", і вона дуже добре справлялася з малолітражкою, але чи буде їй під силу величезний "крайслер", цього він не знав.

Вона впевнено відповіла, що зможе керувати "крайслером".

Під'їхавши по обсадженій деревами дорозі до кварталу розкішних будинків, вони неподалік від нього знайшли велику стоянку для машин.

Джефф велів Нхан почекати в машині і підійшов до "крайслера". Як він і очікував, дверці були зачинені, а вікна закриті. Треба було попросити у Сема ключі і отримати дозвіл взяти машину.

Він зайшов у під'їзд і по показчику прізвищ з'ясував, що потрібна квартира містилася на п'ятому поверсі. Він піднявся на ліфті, постояв біля дверей, зиркнув на годинник. Було десять по одинадцятій. Джефф прислухався: здалося, що чулася тиха музика. Він натиснув кнопку дзвінка, почекав. Настала довга пауза, він подзвонив ще раз.

Двері прочинилися на ланцюжку, і китаянка з обуренням витріщилася на нього. З полегшенням він побачив, що вона ще не роздяглася. Він усміхнувся їй.

– Даруйте за вторгнення, – сказав він, – мені треба поговорити з Семом. Терміново. З кімнати донісся голос Сема:

– Якого біса? Відійди, дитинко.

Ланцюжок був скинутий, двері розчинилися, і на порозі постав сердитий Сем.

Дівчина, демонстративно знизавши плечами, відійшла до кімнати і зачинила двері.

Уейд видавався трохи п'яним. Джефф побачив його мутні очі.

– Якого біса тобі треба? – запитав Сем. – Звідки ти довідався, що я тут?

– Ти сам сказав мені, пам'ятаєш? – відповів Джефф – Пробач, що вриваюся таким чином, у мене неприємності. Розумієш, зламалася моя чортова колимага. А мені треба відвезти до аеропорта одну дівчину. Можна попросити твій автомобіль? Я поверну його через пару годин.

– Якого чорта ти не візьмеш таксі?

Джефф усміхнувся.

– В таксі, розумієш, не все можна зробити, що хочеться. Будь другом, поки вона не передумала. Я в боргу не залишусь.

Відразу ж переставши хмуритися і підмигнувши Джеффу, Уейд витяг з кишені ключі.

– Старий розпусник, – сказав він. – Хто вона? Я її знаю?

– Мабуть, ні, але якщо вона цього заслуговує, я тебе з нею познайомлю.

– Добре, і не забудь поставити назад машину. Вона мені знадобиться на сьому годину ранку.

– Дякую, Сем. Ти справжній товариш, – Джефф взяв ключі. – Все гаразд? – він кивнув у бік зачинених дверей.

– Повна домовленість, – заспокоїв Уейд, знижуючи голос. – Ми потанцювали в дансінгу. Ще година і ми доберемося до суті.

– Бажаю удачі і ще раз дякую, – сказав Джефф і попрямував до ліфту.

– І тобі теж, – побажав йому Уейд, – і не забудь мене познайомити.

Він почекав, поки закриється ліфт, потім повернувся до квартири і зачинив двері.

Глава четверта

1

Джефф повернувся до своєї машини, Нхан крізь відкрите вікно тривожно дивилася на нього.

– Все влаштовано, – сказав він. – Ось ключі. Їдьмо. "Доффін" залишимо отут.

Вона вийшла з машини і стояла з ним поруч, поки він закривав вікна і зачиняв дверці.

– Ти маєш поставити "крайслер" сюди, – наказав він, взявши її за руку і направляючись до машини Уейда. – Ти зможеш знайти зворотну дорогу?

– Так.

– Молодець. Цією машиною до смішного просто управляти.

Він відкрив дверцю "крайслера", вона залізла по сидінню в дальний кінець. Він сів за кермо, встромив ключ запалення і пояснив їй, як завести машину.

– Тут нічого робити. Передачі автоматичні. Треба тільки посунути ось цей важіль, зняти гальмо і дати газ.

Джефф від'їхав від тротуара і повільно вирулив на дорогу.

– Я збираюся проїхати повз мій дім, – мовив він їй, – Уважно дивися у свій бік. Якщо дівчина пішла, я хочу взяти трохи білизни. Невідомо, коли я зможу поїхати, треба мати зміну.

Нхан не відповіла. Здавалось, вона не чує. Він сердито поглянув на неї. Вираз жаху застиг на її обличчі.

– Ти чула, що я сказав? – різко спитав він. – Я сподіваюся на тебе, Нхан. Якщо я хочу вибратися з цієї халепи, ніхто з нас не має припуститися помилки.

– Розумію, – прошепотіла вона.

За кілька хвилин вони доїхали до вулиці, де він мешкав. Заїжджаючи на мало освітлену алею, Джефф сказав:

– Поглянь-но! Ти дивишся направо, я – наліво. Вона вдягнута в біле.

Проїхавши свою маленьку віллу, він побачив, що дім був занурений у пітьму. Ніде жодної душі.

– Ну як? – запитав він, знижуючи швидкість.

– Я нікого не бачу.

Він звернув у провулок і загальмував.

– Почекай тут, – велів він. – Я пройду трохи назад і погляну ще раз. Якщо все гаразд, зайду в дім і візьму речі. Це займе не більше десяти хвилин. Сиди тут.

Він дійшов до рогу, постояв, оглядаючи безлюдну вулицю. Затим хутко рушив до будинку, чуючи, як калатає серце.

"Чи не безглуздий це крок? – розмірковував він. – Чи не йду я в пастку? Цілком можливо, що дівчина звернулася в поліцію, вони відшукали Хоума і очікують мене. Проте не можу ж я обійтися без бритви і зміни білизни. Хто знає, скільки доведеться простирчати у Фудаумоті".

Підійшовши до будинку, він уважно роззирнувся. Вулиця була порожня, він не побачив ні дівчини, ні Донг Хама. Біля хвіртки він зупинився, знову поглянув направо і наліво. Після цього обережно підняв засув, відкрив хвіртку, увійшов і закрив її за собою. Безшумно обійшовши дім, він оглянув під'їзд і задні двері. Принишк у затінку, поглянув на розташовану в глибині двору будівлю, де жили слуги. Жодного вогника. Двері на кухню зачинені.

Напевно, їм набридло чекати, вирішив він. Дівчина пішла додому, а кухар пішов спати.

Джефф повернувся до парадних дверей. Витяг ключ, відкрив замок, ступив у лякаючу темінь. Нічого не чутно. Не запалюючи світла, він напомацки піднімався по сходах. Двері в спальню, як він їх залишив, були зачинені. Він повернув ключ, відкрив двері, постояв, прислухаючись. Прохолодне повітря з кондиціонера приємно освіжило спітніле обличчя. Він зайшов до кімнати, причинив двері, запалив світло. Все було так, як він залишив. Він усміхнувся, згадуючи телячий страх, володівший ним лише кілька секунд тому, коли він піднімався в темряві по сходах.

Джефф поглянув на шафу. В ній лежала білизна і труп Хоума. Але бути слабким не було часу. Чимскоріш він покине цей дім, тим буде краще.

Він зняв з шафи портплед і розстелив його на ліжку. Пройшов до ванної кімнати, взяв несессер, мило, два рушники. Витяг з комода хустки, шкарпетки, три сорочки. Під сорочками він побачив пістолет. Деякий час, згадуючи минуле, дивився на нього. Цей пістолет він купив у одного газетчика, що жив у Сайгоні, коли тільки почалися бомбардировки. Він пояснив Джеффу, що взяв пістолет у солдата, убитого вибухом бомби.

– Я збираюся додому, – сказав газетчик. – А в цих місцях пістолет не завадить. Коштує він лише двадцять доларів.

І Джефф купив пістолет. Він не думав, що коли-небудь ця річ знадобиться, просто в такий нервовий час, коли в різних місцях раптово вибухали гранати, мати пістолет видавалося розумним.

Він взяв пістолет, рука відчула його важкість. Добре, що у нього є зброя. В його становищі вона може придатися. Він поклав його разом з іншими речами в портплед. Відтак, змусив себе підійти до шафи, витяг ключ, відімкнув замок.

Він старався не дивитися донизу, щоб не бачити трупа, але легкий, ледь нудотний запах викликав млість.

Похапцем він зірвав з вішака штани, куртку захисного кольору, зачинив дверцю, повернув ключ.

Джефф склав речі в портплед. Нарешті, можна було йти. Він взяв портплед, згасив світло. Трохи часу пішло на те, щоб зачинити двері. Обмацуючи в темряві дорогу, він почав спускатися по сходах. На відміну від холодного повітря спальні, в передпокої було спекотно. Джефф зразу

спітнів. Йому захотілося випити, і він згадав, що в домі була пляшка шотландського віскі.

Він пройшов до вітальні і запалив світло. Дістав заледве почату пляшку, швидко трохи випив, поклав пляшку в портплед. В цю мить з вулиці почулись якісь голоси.

Поспішно застебнувши портплед, він підійшов до вікна і подивився крізь ставні. Те, що він побачив, змусило його остовпіти від страху.

В невиразному світлі вуличного ліхтаря поруч стояли наречена Хоума та поліцейський, і розглядали дім.

Дівчина показувала на вікно вітальні, і Джефф зрозумів, що вони побачили світло, яке пробивалося крізь ставні. Вона щось схвильовано пояснювала, роблячи лівою рукою якісь незрозумілі жести, а правою продовжувала показувати на вікно.

Поліцейський трохи нахилився в її бік, його палець був засунутий під ремінь портупеї, він дивився попеременно то на дім, то на дівчину.

Джефф стежив за ними, серце шалено стукотіло.

Якийсь час дівчина продовжувала показувати на вікно, говорити, та Джефф, спостерігаючи за поліцейським, зрозумів, що вона не зуміла переконати його. Стало трохи легше дихати. В поведінці поліцейського не було нічого дивного. Дівчина наполягала, щоб він обшукав дім, що належав американцю, а поліцейський боявся можливих міжнародних ускладнень і пов'язаних з цим для нього неприємностей.

Несподівано поліцейський круто повернувся до дівчини, швидко заговорив. Джефф чув його хрипкий сердитий голос, але не мав уявлення, про що йшла мова.

Його слова, втім, справили на дівчину велике враження. Вона виглядала зляканою, по її вибачливих жестах неважко було зрозуміти, що вона намагається виправдатися. Поліцейський продовжував сварити дівчину, пішов новий спалах лайок, після чого він велів їй забиратися.

Вона знову поглянула на дім, повернулася, неохоче побрела геть. Поліцейський замислено смикав ремінець свого шолома, проводячи її сердитими поглядами.

У Джеффа вирвалося полегшене зітхання. Він бачив, як поліцейський витяг записник, щось старанно записав. Роблячи запис, він стояв скраю тротуара і уважно оглядав будівлю.

Цікаво, що робила Нхан? Збігло вже більше двадцяти хвилин, як він лишив її. Він сподівався, що вона збереже самовладання і не викаже себе. Довго ще ця проклята мавпа буде стояти тут і витріщатися? Тільки б він не надумав пройти далі по вулиці! Що буде, якщо він виявить "крайслер" і посунеться до нього. Він так налякає Нхан, що вона впаде в істерику, і стане ясно, що тут щось трапилося.

Джефф був готовий вислизнути надвір через задні двері, перелізти стіну і по сусідньому саду добратися до машини. Та в цей момент поліцейському, очевидно, набридло розглядати дім, він повернувся і, зсутулившись, побрів туди, куди щойно пішла дівчина, в протилежний від "крайслера" бік.

Джефф схопив портплед, згасив світло і вибіг у темряву саду. Він зачинив парадні двері, обережно підійшов до хвіртки, розглянувся, відкрив хвіртку і безшумно побіг до "крайслера".

Біля машини в напруженому очікуванні стояла Нхан. Вона побачила, як він вибіг з-за рогу. Він знаком велів їй сідати в машину, але вона стояла не рухаючись.

– Все гаразд, – сказав він, просовуючи в машину портплед. – Пробач, що так довго. Поїхали, сідай. Треба їхати.

– Я думала, щось сталося, – тремтячим голосом проговорила Нхан, в той час, як Джефф квапливо підштовхував її в машину. – Стів, дорогий, я боюся! Якби ти згодився піти в поліцію! Я впевнена...

– Не треба починати спочатку! – перебив він, запускаючи мотор. – Я знаю, що роблю. Я мушу покинути В'єтнам! – Він швидко поїхав уздовж вулиці, що вела за межі міста. – Ти думаєш, можна розраховувати на допомогу Блеккі Лі? Ти знаєш його краще за мене. Чи не викаже він мене поліції?

Вона знизала плечами.

– Не знаю. Я погано знаю його.

Роздратований, він подумав: "Чи знає вона взагалі що-небудь? Це просто красива лялька без мізків! Прокляття! Так само можна радитися з немовлям!"

І зразу ж він відчув несправедливість свого обвинувачення. Хіба не Нхан підшукала для нього притулок і обіцяла повернути машину Уейду? Без неї йому довелося б зовсім кепсько. Він поклав на її плече руку, погладив їй шию.

– Підбадьорся, дитятко. Все йде добре. Через пару місяців у Гонконгу ми будемо сміятися над цією пригодою.

– Ні, – сказала вона, – нам ніколи не доведеться сміятися. Ніколи.

Він здригнувся. "Може, вона має рацію", – подумав він. Понад усе він хотів, щоб її голос не звучав так, мовби надійшов кінець світу.

– Є одна важлива річ, про яку я хотів попередити тебе, Нхан. Коли все стане відомо, Блеккі згадає, що цю ніч ти провела зі мною. Він, можливо, стане розпитувати тебе. Тебе можуть, навіть, викликати до поліції. Ти повинна говорити, що ми їздили до річки і проговорили там пару годин. Ти знаєш те місце, куди ми часто ходимо, біля старої, напівзатопленої джонки? Ось куди ми ходили. Біля одинадцятої я відвіз тебе додому і поїхав. Запам'ятаєш? В цій історії вони нічого не зможуть перевірити.

Вона кивнула. Її пальці шарпали хустку, і, скоса поглянувши на неї, Джефф з жахом подумав, наскільки безпорадною буде виглядати її брехня. Ніхто їй не повірить.

– Заради Бога, Нхан, не дозволяй їм завести розмову про мій прихисток, рішуче сказав він.

– Я нікому не скажу ні слова! Ніколи! – рішуче і вагомо відповіла Нхан. – Ніхто не змусить мене розповісти про це!

– І ще одна річ: ти нікому не повинна говорити про діаманти, навіть дідусеві. Розумієш?

– Так.

– Ти впевнена, що він допоможе?

– Він добрий і розумний, він не захоче робити мене нещасною, – з гордістю сказала вона. – Коли я скажу, що ми любимо одне одного, він допоможе тобі.

Джефф подумав з роздратуванням: "Якщо він такий розумний, він збагне, що ти моя коханка, звісно, зненавидить мене і побіжить у поліцію.

Ніби прочитавши його думки, вона тихо сказала:

– Треба буде пояснити йому, що ми скоро збираємось одружитися. Коли ми приїдемо до Гонконгу, буде краще, якщо ми одружимося, правда, Стів?

Такі розмови діяли Джеффу на нерви. Після невдалого першого одруження він більше не думав серйозно про шлюб. Нхан повністю влаштовувала його як коханка, але думка одружитися з нею ніколи не приходила йому до голови. Він продасть діаманти, стане багатим, повернеться в Америку.

В'єтнамська танцівниця була б там бісовою морокою, особливо якби вона стала його дружиною. Однак, чорт забирай, ще буде час подумати про це. Він поки що не в Гонконгу, а діаманти не продані.

Але він розумів, що його плани рухнуть, якщо не сказати дідусеві, що вони збираються одружитися. Він невимушено відповів:

– Твоя правда, Нхан. Ти скажеш йому це, а я сам поясню, яка зі мною трапилася неприємність. Ти просто скажеш, що мені треба притулок, а я поясню, чому. Розумієш?

– Певна річ. – Вона припала до нього, поклала на плече голівку. – Мені зараз вже не так страшно. Може, все обійдеться.

Вона мовчала, поринувши у мрії. Джефф, змучений сумнівами, страхом, непевністю, слідкував за звивистою дорогою, що бігла назустріч. Рисові поля, дивні споруди на високих сваях з тростниковими дахами, буйволи, що валялися в багнюці, мигтіли у вогнях стрімкого "крайслера".

2

Днів за чотири до того, як Джефф викрив діаманти, троє селян у робочому одязі, з лахміттям, обмотаним навколо голови для захисту від

сонця, сиділи півколом навпочипки перед маленьким смаглявим чоловіком у шортах і сорочці захисного кольору, котрий, сидячи на пні, щось пояснював їм. Цей чоловік непомітно з'явився з лісу і пройшов до полянки, захищеної від вітру. Троє селян, які працювали в полі, негайно наблизилися до нього зі змішаним почуттям захоплення і страху. Вони вже кілька разів бачили його. Це був керівник партизанського загону. Побачивши його, троє селян, які ненавиділи в'єтнамський режим і симпатизували ідеям Хо Ши Міна, вже знали, що він мав для них роботу.

Маленький смаглявий чоловічок сказав їм, що вирішено організувати невелику демонстрацію сили в безпосередній близькості від столиці. Необхідно було уникнути непотрібного ризику. Це була всього лиш демонстрація, а не велика операція, ціллю якої було потрясти самовпевненість сайгонських властей, для чого слід було провести її недалеко від столиці. Ферма згаданих селян розташувалась на рисовому полі в півмилі від шосе Сайгон – Бьєн Хоа . Смаглявий маленький чоловічок нагадав їм, що це найзручніше місце для атаки поліцейського поста на ділянці Бьєн Хоа – Фудаумот. Необхідно вивести пост із строю разом з охоронявшими його поліцейськими.

Операція призначалася на неділю, в п'ятнадцять хвилин по дванадцятій ночі. Час було вибрано з таким розрахунком, щоб на шосе не було пішоходів і машин, котрі могли б постраждати під час операції.

Троє селян мали, скоївши напад, негайно зникнути. Важливо було точно запам'ятати час операції.

З'ївши подану йому селянами чашку рису, партизан знову зник у лісі, лишивши перев'язаний мотузкою мішок з шістьома ручними гранатами.

Сталося так, що машина Джеффа під'їхала до поста всього за кілька хвилин перед тим, як мав відбутися напад.

Троє селян лежали в канаві в п'ятнадцяти ярдах від поста. Вони побачили вогні, що наближалися і здивовано перезирнулися, ніби питаючи один одного, що їм слід робити. Вони лежали в мокрій канаві вже понад півгодини, і це був перший автомобіль, котрий вони побачили за цей час на дорозі.

Троє поліцейських, які розкладали з сірників якісь чудернацькі фігури, теж побачили автомобіль, що наближався, і підхопилися на ноги. Один з них почав збирати сірники, другі схопили гвинтівки.

Старший поліцейський вийшов на дорогу і увімкнув ліхтар з червоною лампою.

Побачивши червоний вогонь, що горів попереду в двохстах ярдах, Джефф зменшив швидкість і подумки вилаявся. Він не чекав, що його зупинять, і надіявся, що зможе проминути пост: дипломатичний номер давав йому певні переваги, але виявилося, що слід зупинитися.

Щоб не відповідати на запитання, які поставила б поліція, побачивши в машині в'єтнамського пасажира, і уникнути ускладнень, він велів Нхан зігнутися на підлозі.

Він прикрив її, витягши заднє сидіння, і поклав зверху портплед. Бувши наляканим, і не думаючи про наслідки, він витяг з портпледу пістолет і засунув його під стегно.

До того часу машина ледве рухалася. Потужні вогні освітлювали поліцейського з направленою на автомобіль гвинтівкою.

Коли машина зупинилася, світлі стрілки дешевого годинника, за рухом яких слідкував один з селян, що притаївся в засаді, показували точно п'ятнадцять хвилин на першу.

Двоє других поліцейських вийшли з приміщення: один став попереду машини, другий – позаду. Обоє навели гвинтівки на Джеффа, котрий відчував, як по його обличчю струмував піт, і чув важкі удари власного серця.

В той час, коли поліцейський з ліхтарем підходив до Джеффа, один з селян витяг з гранати, котру він тримав, запобіжник і метнув її у відкрите вікно приміщення. Йому веліли вчинити напад точно о дванадцятій п'ятнадцять, і тепер ніхто б не зміг звинуватити його в порушенні наказу.

Граната впала на стіл, за котрим недавно розважалися троє поліцейських і вибухнула. З вікна вирвалося сліпуче полум'я, пролунав оглушливий гуркіт, розбудивший селян, спавших у тростникових хижах по сусідству.

Осколок гранати зачепив шию поліцейського з ліхтарем і перерізав вену. Вибухова хвиля вдарила другого поліцейського об стіну. Вітрове скло "крайслера" було розбите, Джеффа злегка контузило.

Поліцейський, що був позаду машини, кинувся долілиць на дорогу і поповз під машину.

Селянин, помітивший це, жбурнув гранату уздовж дороги в обличчя поліцейського. Голову відірвало від тулуба, осколки в шмаття розірвали задні колеса.

Третя граната була кинута в будівлю, вона вбила останнього поліцейського, шугонувшого туди, щоб укритися за уламками.

Пролетівший камінь вдарив Джеффа по голові, з рани на лобі юшилася кров. Оглушений і ослаблений, Джефф був настільки ошелешений, що не міг збагнути, що ж відбулося.

Троє селян обережно вибралися з укриття і спостерігали залиту місячним сяйвом картину зі змішаним почуттям вдоволення і страху. Вони були задоволені, що гранати так добре зробили свою справу, проте їм здавалося, що шофер американської машини теж постраждав, і їм буде погано, коли маленький смаглявий чоловік дізнається про це.

Наказавши своїм товаришам лишатися на місці, селянин, у котрого був годинник і який являвся керівником загону, обережно рушив уперед.

Джефф побачив темну фігуру, що наближалася до нього. Він витяг схований під ногою пістолет і, коли селянин наблизився на відстань в шість футів, підняв зброю і вистрілив.

Куля розтрощила обличчя, селянин, як підстрелений кролик, завалився на спину. Джефф не знав, чи були там ще партизани. Він пригнувся в машині, стараючись через вікно роздивитися, що відбувалося в темряві.

Один селянин витяг з гранати запобіжник і вже був готовий кинути її в машину, коли приятель схопив його за руку.

До їх загального нещастя, він не мислив собі іншого виконання наказу. Їм веліли вбити тільки поліцейських і не причиняти шкоди нікому більше. Його інстинктивним рухом було завадити товаришу кинути гранату. Від різкого руху граната вирвалася з рук і впала в канаву. Пролунав вибух, осколки зрешетили обох селян.

Осколки гранати просвистіли над машиною, змусивши Джеффа зіщулитися. Поруч з ним почувся слабкий стогін. Джефф вилаявся, повернувся з пістолетом у той бік, і тільки тут згадав, що там була Нхан. Мабуть, стогнала вона.

– Заткнися, – гаркнув Джефф. – Вони можуть бути ще тут.

Збігло ще п'ять томливих хвилин, впродовж котрих він не почув жодного звуку. Він обережно відкрив дверцю машини, вислизнув на землю. Кілька секунд він прислухався, потім, переконавшись, що небезпека минула, піднявся і обдивився по сторонах.

Він підняв все ще світивший ліхтар, що лежав поряд з трупом поліцейського, і обережно рушив уперед. Джефф спустився з дороги і наткнувся на тіла двох селян. Переконавшись, що вони вбиті, він вернувся назад.

– Все гаразд, – слабо промовив він. – Ти можеш вийти. – Він відкрив дверцю і допоміг Нхан вибратися на дорогу. Всією вагою тіла вона повисла на ньому, тремтячи зі страху.

– Ну, ну, – нетерпляче говорив він, – все гаразд. Візьми себе в руки. Нам треба забиратися звідси.

Ноги не тримали її. Коли він перестав її підтримувати, Нхан грузно опустилася на землю.

Лишивши її, Джефф підійшов до "крайслера" і оглянув пошкодження. Коли він побачив, у якому стані були задні колеса, зрозумів, що машина повністю виведена із строю, і вилаявся.

До Фудаумота було сімнадцять кілометрів і ніякого транспорту. Хоча кровотеча припинилась, голова розколювалася від болю. При думці, що треба пройти пішки цю відстань, він відчув ще більшу слабкість.

Втікати треба було негайно. У будь-яку мить могли з'явитися люди. Гуркіт вибухаючих гранат далеко рознісся в тиші ночі.

Він підійшов до Нхан, що сиділа на дорозі. Вона обхопила руками голову, жалібно скиглила. Він опустився з нею поруч навпочипки.

– Машина зламана, – сказав він. – Треба йти пішки. Вставай, Нхан. Візьми себе в руки. Треба йти. Щохвилини сюди може хто-небудь прийти.

Джефф взяв її на руки і підняв. Вона притулилася до нього, нервовий дрож пронизував її тіло.

– За три години ми зможемо дійти до твого дідуся, – вів далі він.

– Там мають бути велосипеди, – проговорила вона зриваючим голосом.

Він вражено поглянув на неї, дивуючись, чому він сам не подумав про це.

– Ти думаєш? Зараз подивлюся.

Він побіг до зруйнованої будівлі. За нею у високій траві він відшукав три велосипеди. Два з них він викотив на дорогу.

– Ти добре придумала. Ця щаслива думка позбавить нас від проклятої прогулянки пішки. Ти зможеш їхати, чи мені посадити тебе до себе?

Непевною ходою вона підійшла до нього і взяла одну з машин.

– Я почуваюся досить добре, – сказала вона.

Хвиля ніжності охопила його. "Хай йому трясця!, – подумав він, – скільки в ній мужності! Мені здорово повезло, що вона зі мною".

– Ну що ж, поїхали, – сказав Джефф, витягши з машини портплед і сів на велосипед.

Він поглянув на дівчину, побоюючись, як би вона не впала. Дійсно, На початку машина вихилялася з боку в бік, проте, проїхавши перші шість чи сім ярдів, вона зуміла вирівняти велосипед і трималася досить впевнено.

Вони направилися в сторону Фудаумота.

– Якщо побачимо яку-небудь машину, – попередив він її, – треба одразу ж з'їхати з дороги і сховатися в рів.

Вона не озвалася. В очі кинулося, з яким напруженням вона обертала педалі.

Думки переключились на поставші проблеми.

"Прекрасний початок, – думав він. – Коли Сем виявить пропажу машини, він помчить до мене. Адже він попереджав, що машина знадобиться йому о сьомій ранку. Довідавшись, що я ще не повернувся, він подумає, що сталася аварія. Сем звернеться в поліцію і скаже їм, що я позичив у нього машину, щоб з'їздити в аеропорт. Та чи скаже він, що зі мною була дівчина?"

Він поглянув на Нхан. Вона трохи від'їхала вбік. Розірвана накидка розвівалася по вітру у неї за спиною.

"Можливо, – продовжував він свої роздуми, – поліція виявить автомобіль раніше, ніж Сем узнає про його зникнення. Вони звернуться в посольство. Прокляття! Враз все закрутиться. Посольство спробує розшукати Сема. Вони, звісно, вирішать, що Сем був за кермом. Сему доведеться зізнатися поліції, що він провів ніч з китаянкою. Приємна необхідність! Уявляю, що він про мене скаже!"

Далі з ледь кольнувшим його докором сумління він подумав: тепер вже не має жодного значення, що подумає про нього Сем. Якщо він буде досить удачливим, то взагалі більше ніколи його не побачить.

Зненацька нова думка пронизала Джеффа: "Коли з'ясується, що в машині знаходився я, і буде виявлена машина, вони, безумовно, вирішать, що мене викрали партизани. Нічого іншого вони просто не зможуть подумати".

Він згадав, як кілька місяців тому двоє американських туристів поїхали в машині до Ангкору, і відтоді про них більше ніхто нічого не чув. Автомобіль їх розшукали, однак ніяких слідів туристів виявлено не було. В'єтнамські власті заявили, що вони були викрадені бандитами, і, виразивши своє співчуття посольству, повідомили, що нічим не можуть допомогти.

Ця думка порадувала Джеффа. Сліди його несподівано зникали. Поліція певна, що він знаходиться в руках партизан, не буде, звичайно, обтяжувати себе його пошуками. Для підтримки своєї репутації вона організує невелику інсценіровку за гроші американського посольства, проте, це не буде продовжуватися занадто довго.

Вперше після того, як Джефф виявив діаманти, на душі в нього стало спокійно.

Глава п'ята

1

Енн Фай Во раптово прокинулась і сіла в ліжку. Біля вхідних дверей гучно і вимогливо дзеленчав дзвоник. Вона намацала вимикач стоявшої біля постелі лампи і запалила світло. Поглянула на будильник під лампою: за двадцять п'ята. У вузьких миндалевидних очах спалахнув переляк, вона затрясла гладке тіло хропівшого поруч Сема Уейда, устромивши довгі нігті в м'якіть його руки.

Сем вилаявся спросоння, відірвав голову від подушки, заморгав очима.

– У чому справа? Якого біса?

До його свідомості долетіли безперервні трелі дзвінка. Він сів, остаточно прокинувся.

– Що це? – спитав він наполохано.

– Хтось дзвонить, – відповіла Енн Фай Во.

– Яке мені діло, – з награною байдужістю сказав Уейд.

Та настійливі тривалі дзвінки налякали його. Може у цієї дівки є чоловік або коханець? Може це перші ходи шантажу? Він вилаяв себе за те, що провів з нею ніч. Треба ж було плюхнутися в це багно: у неї стільки ж почуття і пристрасті, як у мішка з рисом.

– Котра година?

Енн Фай Во відповіла йому і вислизнула з ліжка.

Оголена вона була красива, але Уейд був надто наляканий, щоб милуватися її тілом.

– Вони розбудять цілий квартал, – сказала вона, натягаючи шовковий халат. – Будь ласка, ходімо зі мною.

– До дідька! – промичав Сем. – Не підходь до дверей.

Проте вона перетнула кімнату і після хвилинної нерішучості зникла у вітальні.

Лаючись, Уейд сповз з ліжка і натягнув штани. Він обдивився, підшукуючи що-небудь придатне в якості зброї, та не побачив нічого підходящого. Він натягував сорочку, коли дзвінки раптом припинилися.

Заправляючи на ходу сорочку, він навшпиньках підійшов до дверей і прислухався.

До нього донісся чоловічий голос, затим Енн Фай Во щось відповіла, і настала тривала пауза.

"Святий Ісус! – подумав Сем. – Ця проститутка когось впустила!"

Він почав натягувати ботинки, коли сильний удар розчахнув двері і в спальню вбігла Енн Фай Во. На її лиці застиг вираз такої нестямної люті, що Уейду стало не по собі.

– В чому справа? – прохрипів він і мимоволі позадкував.

– Це поліція, – прошипіла вона. Йому здалося, що зараз вона вчепиться пазурями йому в очі. – Запитують тебе.

Він не повірив власним вухам.

– Поліція? – пролепетав він. Стало душно, тіло покрилося холодним потом. – Мене?

Сердитим жестом вона вказала на двері.

– Вимітайся звідси!

"Поліція! – міркував він. – Щоправда, не можуть же вони арештувати мене за те, що я спав з цією китаянкою? Де був мій розум, коли я прийшов сюди! Треба ж так влипнути!"

Він пройшов мимо неї до вітальні , і вона зачинила за ним двері.

Він очікував побачити кімнату, наповнену поліцейськими, однак, дивна протилежність: посеред вітальні в чемній позі стояв всього лише один маленький чоловічок. Невисокий, худий, неохайно вдягнений. У нього було темношкіре типово в'єтнамське обличчя. Чорне волосся недбало підстрижене. Ботинки покриті пилюкою, біла сорочка заяложена, винного кольору краватка з'їхала вбік і розв'язалася.

Уейд з подивом розглядав цього чоловічка, пригладжуючи спітнілими руками скуйовджене волосся. Він усвідомлював, наскільки він жахливо виглядає. Він не звик з'являтися перед людьми, не прийнявши душ і не поголившись.

– Містер Уейд? – гречно запитав чоловічок.

– Так, – відповів Сем. – Хто ви? Що ви хочете?

– Я інспектор Нгок Лін із служби безпеки. Даруйте за такий ранній візит. Я не став би тривожити вас, але справа дуже нагальна.

"Служба безпеки!" – подумав Уейд. Його ніби вдарило током. Справа серйозна. Щоб сховати охопивше його хвилювання, він підійшов до столу і взяв сигарету.

– Звідки ви довідалися, що я тут? – спитав він.

Інспектор скромно опустив очі.

– Один з моїх людей, – сказав він вибачливим тоном, – бачив вас учора ввечері з цією дамою. Не знайшовши вас удома, я приїхав сюди.

"Прокляті нишпорки! – подумав Уейд. – Не можна навіть висякатися, щоб вони не дізналися про це".

– Отже, що вам треба? – спитав Уейд, сердито дивлячись на інспектора.

– Ваш автомобіль викрадено.

Кров вдарила в голову Уейда. Він відчув таку злість, що ледве не схопив бідолаху за горло і не вижбурнув його з вікна.

– Так ви явилися сюди і розбудили мене тільки для того, щоб повідомити мені цю новину, – заволав Сем. – Прокляття! Я поскаржуся на вас за це! Я... Я...

– Машина знайдена розбитою на дорозі в Бьєн Хоа, – спокійно відповів інспектор.

– Моя машина? – Сем втупився на інспектора. Його лють звітрилася, як повітря з проколотого балона. – Розбита?

– На жаль, так, – підтвердив інспектор, не зводячи з Сема своїх чорних невиразних очей.

"Проклятий Джефф! – подумав Уейд. – Поламав мою машину! Треба було мати в голові діру, щоб позичити йому машину".

– Ви помилилися, – сказав він сердито, – машина не була викрадена. Я позичив її моєму приятелю. Де вона зараз? Я заберу її сьогодні. – Несподівана гадка раптом пронизала його, змусила зациpеніти від переляку. – Хто-небудь постраждав?

– В машині нікого не було, – відповів інспектор. – Вона була кинута на дорозі.

"Ну, що ж, так мені й треба! – новий напад люті охопив Уейда. – Цей сукин син розбив мою машину і спокійно пішов. Він навіть не знайшов потрібним подзвонити мені!"

– Кому ви позичили машину, містер Уейд?

Сем спохмурнів.

– Вас це не стосується. Кому хочу, тому я і даю свою машину.

– Сталася велика аварія, і про неї не було повідомлено. Це серйозне порушення, містер Уейд.

"Дійсно, – подумав Уейд, – всі члени дипломатичного корпусу неодноразово попереджувались, що всілякі інциденти у вуличному русі, якщо про них не було заявлено, розглядаються як серйозні злочини".

Новий напад люті охопив Сема. "Біс би побрав цього покидька! – думав він. – Розбив мою машину і змився. Щоб у нього відвалилися вуха".

– Я позичив її Стіву Джеффу. – І він протягнув його адресу.

– Дякую вам, містер Уейд, – сказав інспектор і записав адресу. – Прикро, що змушений був потривожити вас. Можливо, доведеться вас знову потурбувати. Можу я подзвонити в посольство?

– Звичайно, – пробурчав Уейд, – але не раніше половини одинадцятої, і постарайтеся не вмішувати мене в цю історію. Я просто позичив мою машину. І якщо Джефф скоїв аварію, ви не повинні звинувачувати мене в цьому.

– Можна запитати, чому ви позичили йому свою машину, містер Уейд?

– Тому, що його машина зламалася, а він мусив їхати в аеропорт.

Чорні очі інспектора уважно, злегка поблискуючи, поглянули на Сема.

– В аеропорт? Ви певні в цьому, містер Уейд?

– Так, принаймні, він сказав мені.

– Аварія сталася на дорозі Бьєн Хоа. Як ви знаєте, це цілком в іншому напрямку від аеропорта.

– Я говорю тільки те, що він сказав мені, – з роздратуванням зауважив Уейд.

– Був з ним хто-небудь?

Уейд не сумнівався, що сайгонській поліції зовсім не обов'язково знати, була з Джеффом жінка чи ні. Будь він проклятий, якщо сповістить їм що-небудь, що не має відношення до аварії.

– Наскільки мені відомо, машина була заповнена китайськими кулі.

Знову зблиснули маленькі чорні очиці.

– З ним дійсно були кулі, містер Уейд?

– Не знаю, хто з ним був! Трясця !

– Однак, все-таки з ним був хтось?

– Кажу вам, не знаю! Досить! Я хочу спати!

Інспектор поклонився.

– Розумію. Жаль, що змушений був вас потурбувати. Зустрінемося пізніше. Дякую вам за допомогу. – Повернувшись, він вийшов з кімнати.

Коли Сем почув, як закрилися двері, він зітхнув з полегшенням. В дверях спальні він побачив Енн Фай Во, що дивилася на нього з ненавистю.

– Ти привів у мій дім поліцію! – злостиво сказала вона. – Ти ніколи не прийдеш сюди знову! Вимітайся!

– Хто захоче знову прийти сюди? – гаркнув Уейд. – Кому ти потрібна?

Щосили заволавши, вона звалила на його голову потік французьких і китайських лайок. Але Сем був надто сердитий, щоб звертати на це увагу. Насилу відтіснивши її від дверей, він протиснувся до спальні, схопив піджак і, підганяючий її криками, вискочив з квартири.

На вулиці він згадав, що додому йому доведеться повертатися пішки. Коли, врешті, він доплівся додому, то виявив, що Енн Фай Во вкрала з його портмоне всі гроші.

Це була справді пекельна ніч.

2

Поліцейська машина загальмувала біля дому Джеффа і з неї вийшов інспектор Нгок Лін. Він наказав одягненому в поліційну форму шоферу лишатися на місці, а сам направився до парадних дверей.

Він не розраховував знайти тут Джеффа. У нього вже склалося враження про те, що сталося з водієм розбитого "крайслера", але слід було перевірити свої припущення.

Про напад на поліцейський пост стало відомо через п'ятнадцять хвилин після того, як Джефф і Нхан поїхали звідти.

Почувши віддалені вибухи, двоє поліцейських, патрулювавших дорогу, швидко поїхали до посту. Телефонний зв'язок не був пошкоджений, і не пройшло двадцяти хвилин, як група поліцейських на чолі з інспектором Нгок Ліном прибула до місця події. Вони виявили типову картину партизанського нападу, незвичним було те, що, відступаючи, партизани не віднесли з собою убитих товаришів.

Розбитий "крайслер" спантеличив інспектора. Проте, довідавшись, що Уейд позичив Джеффу машину, він прийшов до висновку, що останній був або вбитий, або викрадений.

Він натиснув кнопку дверного дзвінка, тиша за дверима не здивувала його. Він хотів було піти, та побачив ковилявшого до нього з кухні Донг Хама.

Розповідь старого була уважно вислухана інспектором.

– А містер Джефф? Він поїхав? – запитав поліцейський.

– Він взяв автомобіль і поїхав о шостій годині., – відповів Донг Хам. Його зморшкувате обличчя було стривожене.

Інспектор розмірковував сприводу почутої історії. і не міг зрозуміти, що б це все означало.

– У тебе є ключ від дому? – нарешті, запитав він.

Донг Хам протягнув йому ключ.

– Ти не заходиш туди?

– Ні. Я кухар. В домі мені нічого робити.

Інспектор не знав, як йому поступити. Обшук арендованої американцем квартири міг викликати дипломатичні ускладнення, але після того, що він почув, він вважав необхідним з'ясувати, знаходиться слуга в домі чи ні.

Він звелів Донг Хаму лишатися на місці, обійшов навколо дому, відімкнув задні двері і опинився на кухні..

Біля стіни стояла драбина. Інспектор пройшов у вітальндю і оглянув її. Все, здавалось, було в порядку, якщо не зважати на розбиту склянку і вологої, видно від віскі, плями на підлозі.

Він вийшов у передпокій, відкрив передні двері і покликав Донг Хама.

– Ти коли-небудь раніше заходив до кімнат? – запитав інспектор.

Донг Хам відповів, що заходив два рази, коли допомагав Хоуму пересувати меблі.

– Увійди і скажеш мені, якщо побачиш якісь зміни.

Донг Хам зайшов до вітальні, роззирнувся. Одразу ж вказав на картину, що висіла на стіні і сказав, що раніше не бачив її.

Інспектор оглянув картину, яка до цього часу не привернула його уваги. Тепер зрозуміло, чому Хоума послали за драбиною і молотком. Розв'язавши цю нескладну проблему і не надавши їй особливого

значення, інспектор продовжував оглядати дім. Він відкрив шафи на кухні і у вітальні, не знайшовши в них нічого цікавого, піднявся по сходах, лишивши в передпокої Донг Хама.

Швидкий погляд у ванну кімнату переконав його, що там все як слід. І він направився до спальні. Двері були зачинені. Це здивувало інспектора. "Дивно, – подумав він насупившись, – що спальня зачинена". Він посіпав двері, прислухався, нічого не почув. Потім тихо підійшов до поручнів і поглянув униз, щоб впевнитися, що Донг Хам все ще знаходиться у передпокої. Побачивши його, він дістав з кишені відмичку і відкрив двері спальні.

На відміну від задушливого коридора, в спальні було настільки прохолодно, що він злегка зіщулився. Він зиркнув на велику шафу для одягу, і його чорні очі зблиснули. Дверця була зачинена. З допомогою відмички він відчинив її.

Очікуючий у передпокої Донг Хам нервово почісував затверділий на руці мозоль. Він чув, як інспектор піднімався по сходах. Старий дуже хвилювався. Він був цілком певен, що з Хоумом, котрого він любив, сталося якесь нещастя.

Минуло добрих півгодини, перш ніж інспектор Нгок Лін зійшов у коридор. Ледве стримуючи хвилювання дивився на нього Донг Хам, але темне байдуже лице нічого не говорило сторонньому.

– Я скоро повернуся, – мовив інспектор. – Тим часом ніхто, в тому числі і ти не маєш входити в дім. Зрозуміло?

Донг Хам кивнув. Він був надто наляканий, щоб ставити терзавші його запитання.

Інспектор жестом наказав йому вийти, вийшов слідом за ним, зачинив двері. Він покликав шофера, котрий вискочив з машини і підбіг до нього.

– Ти залишишся тут і будеш дивитися, щоб ніхто не зайшов до будинку, – наказав інспектор. – Тебе ніхто не має бачити, за винятком, звісно, того випадку, якщо тобі доведеться комусь завадити увійти в дім. Я повернуся через дві чи три години.

Вислухавши ці настанови, водій підозріло поглянув на Донг Хама, котрий заклопотано і здивовано дивився на нього. Інспектор тим часом сів у машину і швидко поїхав.

3

Начальник служби безпеки полковник Он Дін Кхак сидів у масивному, з високою спинкою, прикрашеному різьбою кріслі, і часто дихав широко розставленими ніздрями.

Це був міцно скроєний чолов'яга з великою лисою головою, вузькими жорстокими очима, товстими губами і великими відстаючими вухами. Характер мав настільки ж мерзенний, наскільки була неприваблива його зовнішність.

Вже шість років він залізною рукою правив службою безпеки. Проте існували (і він знав про це) деякі мілкі політикани, що намагалися відчепитися від нього.

Вони доводили, що тепер його діяльність вже не відповідає новим задачам. Він був потрібен, допоки режим ще недостатньо зміцнів. А тепер його варварські методи і грубість характеру могли тільки завдати шкоди гідності уряду в очах громадськості. Чим скоріше він піде і буде знайдений придатніший чоловік, тим буде краще. Його противники набували все більшої сили. Всім були відомі незвичні смаки і порочні

забаганки полковника Кхака. Понад усе на світі він боявся відставки. Відсторонення його від влади означало для нього втрату колосальних доходів, які він вимагав у тисяч селян і китайських кулі, які мали підстави боятися поліції. Він муситиме жити тільки на свою пенсію. Ці думки нестерпно терзали полковника

Вранішнім понеділком він був розбуджений переляканим слугою, котрого послав до нього інспектор Нгок Лін. Голова розколювалася від вчорашнього куріння опіума.

Полковник Кхак сказав сам собі, що коли Нгок Лін потурбував його не по надто важливому питанню, то він змусить його до кінця життя розкаюватися у своєму поспіху.

Він вибрався з шовкового простирадла, натягнув шовкове чорне кімоно з вишитим на спині золотим драконом і босоніж безшумно пройшов у кабінет, де його чекав інспектор.

Допоки слуга не подав склянку чаю і не віддалився, полковник Кхак не звертав уваги на інспектора, незворушно стоявшого перед великим, прикрашеним різьбою столом.

Вузькі чорні очі, що іскрилися, нарешті, зупинилися на обличчі інспектора.

– Що сталося? – стиха запитав полковник.

Інспектор володів однією важливою перевагою перед іншими людьми, а саме, здатністю стисло і ясно викладати свої думки. Він умів вилучити головне і розташувати факти в стрункій послідовності.

Полковник слухав не перебиваючи. Час од часу він сьорбав чай. Він сидів непорушно, рухалася лише його гладка рука, що підносила до рота склянку з чаєм.

Інспектор замовк.

Полковник Кхак дивився на нього невидющим поглядом, його мізки гарячково працювали.

Напад партизанів і викрадення американця було пересічною подією. Такі речі відбувалися і раніше, і без сумніву будуть відбуватися в майбутньому. Для підтримки свого авторитету слід хоча б для видимості почати розшуки, котрі, звісно, нічого не дадуть. І це єдине, що міг зробити в цьому випадку полковник.

Але чому американець убив свого слугу?

Питання вимагало ретельного і обережного розслідування. Американець мав, певна річ, серйозні причини скоїти такий вчинок. Раніше, ніж про вбивство сповістять газети і буде проінформований посол, полковнику Кхаку слід достеменно з'ясувати ці причини.

– Що ми знаємо про Хоума? – спитав він.

– Зараз узнаю, сер, – відповів інспектор. – У мене не було часу перевірити його досьє.

Полковник подзвонив. Майже відразу відчинилися двері, і зайшов його секретар Лам Фан – хирлявий, трохи кульгаючий чоловічок. Багато років він вірою і правдою служив полковнику і був безмежно відданий йому. Поговорювали, що не існує такого злочинного, мерзенного, принижуючого гідність вчинку, якого він не скоїв би заради полковника. Його боялись і ненавиділи всі працівники поліцейського управління. Ходили поголоси, що Лам Фан діставав своєму панові опіум, приводив до нього малолітніх дівчаток – полковнику подобалося займатися їх розтлінням, а також організовував ті вимагання, які приносили полковнику Кхаку неймовірні прибутки.

Цей чоловічок проковиляв по кабінету і, очікуючи розпоряджень, зупинився біля столу свого шефа.

– Мені потрібна вся інформація, яка у тебе є на Стіва Джеффа – службовця американської судоходної і страхової компанії, на його слугу Хоума, кухаря Донг Хама і на дівчину Хоума Май Ланг То, – сказав полковник і, повернувшись до інспектора, кинув: – Почекай тут.

Супроводжуваний Лам Фаном, котрий жодним поглядом не удостоїв інспектора, полковник покинув кімнату.

Після того, як зачинилися двері, інспектор не зрушився з місця: він не сумнівався, що шпигуни полковника слідкують за ним через потайні очка.

Він непорушно стояв цілих двадцять хвилин. Нарешті, повернувся поголений , посвіжілий від душу полковник в бездоганно елегантному костюмі.

Золотий настільний годинник показував п'ять хвилин на сьому.

– Поїдемо на віллу американця, – промовив Кхак. – Поїдеш зі мною, – наказав він Лам Фану, котрий зайшов.

Всі троє рушили до машини інспектора. Кхак і Лам Фан сіли позаду, інспектор протиснувся до керма.

В той час лише кулі і базарні торговці брели по вулицях. Ніхто не звернув уваги на чорний "пежо", що мчав по порожніх вулицях.

Кхак запитав:

– Що нам відомо про Хоума?

– Благонадійний, – відповів Лам Фан. – Займається політичною освітою. Прибічник режиму. Не має боргів. У нас до нього немає ніяких претензій.

– Він не гомосексуаліст?

– Однозначно, ні.

Полковник насупився. Його першою думкою було, що Хоум мав протиприродний зв'язок зі своїм хазяїном. Слуга намагався його шантажувати, і американець в нападі люті вбив Хоума. Однак, виходить, не все так просто.

– Кухар?

– Він глибокий старець, останні двадцять років не мав ніякого відношення до політики. Деякий час в період французького панства був кухарем у французькому посольстві. Підозрювався у профранцузьких симпатіях, але зараз ми не маємо до нього ніяких претензій.

Полковник почесав свій м'ясистий приплюснутий ніс, скосив очі на Лам Фана, який, не відриваючись, дивився в потилицю інспектора.

– Дівчина?

– Політикою не цікавиться. Проте, є поголоси, що батько займається з нею кровозмішанням. Можливо, це правда. Її батько дегенерат.

Полковник знову погладив свій ніс.

– Ну що ж, пробачимо їм їхні слабкості.

– Безумовно, – згодився Лам Фан.

Інспектор слухав їх з відразою. Не раз він подумував про те, щоб покинути роботу в службі безпеки.

– Ну, а тепер розкажи мені про американця, – провадив полковник.

– Типовий американець. Багато п'є. Волочиться за жінками. Політикою не цікавиться. Розведений. Обмежений у коштах. Для задоволення сексуальних потреб часто відвідує Парадайз-клуб.

– Що ще?

Лам Фан здвигнув плечами.

– Більше нічого сповістити не можу.

– Він не гомосексуаліст?

– Ні.

Полковник спохмурнів. "Тоді навіщо він все-таки вбив хлопця? – питав він себе. – Має ж бути якась причина?"

Кілька хвилин, що лишалися до вілли Джеффа, вони їхали мовчки.

Довга вулиця була безлюдною. Швидко поглянувши спершу наліво, затим направо, полковник Кхак виліз із автомобіля і поспішно направився до дому. Інспектор і Лам Фан пішли за ним слідом.

Інспектору сподобалося, що шофер ретельно виконав його накази і не стовбичив на виду. Вони пройшли у двір і побачили шофера, котрий стояв, прихилившись спиною до закритих дверей кухні.

Як тільки шофер помітив полковника, він підбіг до нього, застиг, витягнувшись у струнку, очі його наповнилися страхом.

– Був тут хто-небудь? – спитав інспектор.

– Дівчина, – ледве вичавив із себе шофер, настільки великим був його страх перед полковником. – Її звуть Май Ланг То. Вона хотіла, щоб я пропустив її в дім. Я зачинив її разом із старим у кімнаті для слуг.

– Вона сказала, для чого їй треба було пройти в дім?

– Вона говорила, що з її женихом щось сталося. Вона впевнена, що він у домі.

Інспектор допитливо поглянув на полковника.

– Прекрасно, – сказав той. – Я поговорю з нею опісля. Ходімо в дім.

Інспектор відімкнув задні двері і провів їх у вітальню.

Полковник і Лам Фан оглянули кімнату. Лам Фан одразу ж схилився над осколками розбитої склянки, що валялися на підлозі, і почав їх розглядати.

– Очевидно, в ту мить, коли він випивав, його щось злякало і він випустив склянку, – зауважив інспектор.

Лам Фан зиркнув на нього, недобра усмішка пробігла по його обличчю

– Очевидно, – відказав він. – було б корисніше знати, яка причина змусила його випустити склянку.

– Це та картина, котру американець з хлопцем вішали на стіну? – спитав полковник, вказуючи на картину – Незугарна річ. – Для чого він захотів повісити її на стіну?

– У американців поганий смак, – сказав Лам Фан. – Може, картина нагадувала йому дівчину, з котрою він був зв'язаний.

– У нього була яка-небудь дівчина? – запитав полковник інспектора.

– Не знаю, сер, та я з'ясую це, – відповів інспектор.

– Обов'язково. Це може бути важливо.

Лам Фан рухався по кімнаті, як кіт, почувший запах миші.

– Тут багато пилюки від штукатурки, – повідомив він. – Ви звернули на це увагу, інспектор? – Він нахилився і прокреслив пальцем по підлозі довгу лінію, показуючи, шо підлога була покрита пилом. Він випрямився і уважно оглянув картину, відтак звернувся до інспектора: – Будь ласка, зробіть мені велику послугу, вийдіть з кімнати, – його солодкий голос став різким.

Інспектор здригнувся. Він поглянув на полковника, котрий жестом наказав йому вийти. Інспектор вийшов з кімнати і причинив двері.

– Що? – спитав полковник, дивлячись на Лам Фана блискучими очима.

Лам Фан підсунув стілець до стіни, на якій висіла картина, заліз на стілець і прибрав картину.

Обидва довго і з подивом розглядали діру. Лам Фан притулив картину до стіни і запустив руку в отвір. Понишпорив там, витяг руку, знизав плечами.

– Нічого немає, – проказав він і зліз зі стільця.

Полковник підійшов до крісла і важко опустився в нього. Він витяг з кишені золотий портсигар, вибрав сигарету, запалив її золотою, інкрустованою нефритом запальничкою.

– Що там було? – запитав він.

Лам Фан усміхнувся. Усмішка вийшла гірка, крива.

– Ви чекаєте чудес, полковнику. У мене є тільки припущення.

– Давай припущення.

– Ви знаєте, хто раніше займав цю віллу?

– Звідки я можу знати? – Почав втрачати терпіння Кхак. – А ти?

Лам Фан нахилив голову.

– Така собі дама. Її ім'я Мей Чанг. У свій час вона була коханкою генерала Нгуен Ван Тхо.

Полковник зацiпенів, потім повільно припіднявся у кріслі.

– Ти хочеш сказати, що тут були сховані діаманти? – зашепотів він. Кожний м'яз його великого тіла напружився.

– Вірогідно, полковнику. Хіба ні?

Полковник довго замислено дивився на свого секретаря. На його губах з'явилася усмішка, що оголила вовчий вишкір білих зубів.

– Так ось чому він убив хлопця, – сказав він, звертаючись у першу чергу до самого себе. – Ясна річ. Я сам би убив його.

Запала тривала мовчанка, далі Лам Фан сказав діловим тоном:

– Слід з'ясувати, чи дійсно американець був викрадений, чи сховався з діамантами.

– Так, – кивнув полковник лисою головою. – Це те, що нам слід установити.

– І якщо він сховався, – продовжував Лам Фан, ми повинні розшукати його і змусити віддати нам діаманти. Кажуть, що вони коштують два мільйони доларів. Така сума може забезпечити спокійну старість. – Він уважно поглянув на полковника Кхака, котрий відповів йому тривалим поглядом. – Розуміється, необхідно, щоб роти кухара і дівчини були закриті. Ми мусимо відшукати американця. Його може знайти інспектор, але необхідно зробити, щоб до того часу американець мовчав; інспектор теж має замовкнути.

Полковник Кхак погладив акуратно поголені щоки. Його м'ясисте жовте обличчя розпливлося у схвальній посмішці.

– Твої доводи, як завжди, бездоганні. Доручаю цю справу тобі. Займися нею.

Лам Фан знову повісив картину і поставив стілець на попереднє місце.

По знаку полковника він відчинив двері і впустив очікуючого інспектора.

Глава шоста

1

О шостій годині ранку автобус із Фудаумота, трясучись і грюкаючи, направлявся по дорозі в Сайгон. Він був завантажений корзинами і мішками з товарами для продажу, які захаращували дах і висувалися з вікон. Селяни в темному робочому одязі тіснилися в автобусі, як сардини в банці. Щільно притиснуті до поклажі, вони гучно верещали при кожному сильному поштовху автобуса, змушуючого їх валитися на своїх сусідів. Затиснута поміж гладкою старою жінкою з великими корзинами цукрового буряку і смердючим селянином, що тримав шість тюків з качачим пір'ям, Нхан терпляче переносила тряску їзду. Вона навряд чи помічала незручності. Щоразу, коли думки її поверталися до подій минулої ночі, її душа і тіло ціпеніли від страху.

Поїздка на велосипедах до Фудаумота була справжнім жахом. Остання миля була особливо довгою, Стів був змушений підштовхувати Нхан; ноги її настільки ослабли, що вона більше була не в стані обертати педалі.

Як зраділа вона, коли зайшла в дім свого дідуся! Яким добрим він був з нею! Побачивши перелякану онуку, старий приголубив її; він гладив її по голові і запевняв, що їй нічого боятися.

Поки вона розповідала йому про Стіва, який чекав на вулиці, дідусь ніжно куйовдив рукою її волосся; він так зазвичай робив, коли вона була ще дитиною. Вона відчула себе в безпеці і трохи заспокоїлася.

Потім зайшов Стів. Він розмовляв з дідом, а вона відпочивала в сусідній кімнаті, розглядаючи темну стелю і слухаючи їх притишені голоси.

Незабаром до неї зайшов дідусь. Він сказав, що укриє Стіва, їй не треба турбуватися. Стів зараз сам поговорить з нею, скаже їй, що не треба боятися. Він потурбується про її друга. Йому хочеться сказати, що

він вважає великого американця найбільш підходящим для неї чоловіком.

Він усміхнувся, погладив її руку.

– Ніколи не думав, що прийде день, який принесе мені такі приємні новини. В цій країні у тебе немає майбутнього. В Америці ти станеш багатою. Багато ще, звісно, треба влаштувати. Однак, врешті-решт, все владнається. Тобі слід набратися терпіння і мужності. Пам'ятай, що ніщо вартісне не дається легко.

Стів був нетерплячий і різкий. Але Нхан приймала до уваги його стан. У нього неприємності, він дуже схвильований. Вона не чекала від нього ніжності. Природно, він мусить думати про себе.

Він сказав, що вона мусить чимскоріше повертатися в Сайгон. Він вже довідався у дідуся розклад автобусів. Перший автобус відходить о шостій годині і потім, з інтервалами, через годину. Вона мусить поїхати з першим же автобусом. Без сумніву, вона не повинна говорити ні матері, ні дядькові, ні братам, куди вона їздила.

Нхан, скрутившись в клубочок, притулилася до стіни, дивилася на нього не відриваючись, поки він говорив. Холодний страх знову охопив її душу. Вона кивала йому головою, ніби згоджуючись, але суть сказаного не доходила до свідомості. Їй відчайдушно хотілося бути сильною і заслужити похвалу Стіва, проте, вона бачила, як на його обличчі з'являлося зле роздратування повсякчас, коли вона не могла відразу затямити те, про що він говорив.

– Ти слухаєш? – запитував він. – Ради бога, не сиди так, як зацькований кролик. Все, що від тебе вимагається, це сказати, що ми пішли до річки, розмовляли, і об одинадцятій годині я привів тебе додому. Я поїхав, і ти більше не бачила мене. Це досить просто, чи не так?

Просто? З безнадійним відчаєм вона подумала про матір, про дядька, котрих їй треба змусити повірити, що вона лягла об одинадцятій, в той час, як вони знають, що вона взагалі не клалася. Її дядько був добрий, але не простий чоловік. Він завжди піджидав її повернення з Парадайз-клуба. Ось якби вона завчасно попередила його, що пізно повернеться, тоді була б надія переконати його, що об одинадцятій вона була в постелі. А зараз, доки вона не скаже йому правди, нічого думати, що він їй повірить.

– Опам'ятайся! – різко сказав Стів, схопивши її за руку. – Це досить просто, чи не так?

Боячись розгнівати його, вона мовчки кивнула.

– Ти нікому не повинна говорити про діаманти, – вів далі він, понижуючи голос. – Жодній людині. Розумієш?

Вона знову кивнула.

Він підвівся і почав взад і вперед ходити по маленькій кімнаті.

– Мені знадобляться сигарети, – сказав він. – Привези штук двісті. Я сподіваюся, ти встигнеш приїхати сюди денним автобусом. Не забудь захопити з собою газети.

Вона знову кивнула.

– До того часу, коли ти повернешся, я, можливо, вирішу, що робити, – продовжував він. – Будь обережна з Блеккі Лі. Він буде тебе випитувати. Я ще не вирішив, чи можна йому довіряти. Якщо він буде ставити запитання, не прохопися, де я. – Він оглянув маленьку, бідно обставлену кімнатку. – Чимскоріше ми виберемося звідси, тим краще, але ризикувати я не повинен. Відпочинь трохи. До відходу автобуса майже година. Треба кудись подіти ті два велосипеди.

Стів рушив до дверей. Злякана Нхан обвила його руками.

– Не покидай мене, – благала вона. – Я боюся. Невже немає іншого виходу? Може, краще піти в поліцію? Ти віддаси їм...

– Припини! – грубо сказав він, відштовхуючи її. – Я сказав тобі: жодного слова про діаманти. Я збережу їх. Слухай мене: все закінчиться благополучно.

Він вийшов. Вона обхопила голову руками, невтішна у своєму відчаї.

За десять хвилин до відходу автобуса, коли вже майже розвиднілося, він повернувся. Стів сказав, що кинув обидва велосипеди в річку.

Коли автобус під'їжджав до центрального ринку Сайгона, вона згадала про їх прощання. Він раптом став ніжним, але його ніжність не зменшила її страху. З ним, в цьому вона була певна, вона могла б заглянути в лице будь-якої небезпеки, та необхідність обманювати наповнювала її безмежним відчаєм.

В той час, коли Нхан поспішала по вузьких вуличках додому, непокоячись, чи зможе вона переконати матір і дядька повірити розказаній нею неправді, полковник Он Дін Кхак завершував свої вказівки інспектору Нгок Ліну.

Він повідомив, що має всі підстави вважати, що американець Стів Джефф не був викрадений партизанами. Поки що з невідомих мотивів Джефф убив свого слугу. Це установлений факт. Для Джеффа було б дуже зручно, якби його вважали викраденим. Він мав можливість сховатися, і він зробить спробу покинути країну. Слід завадити йому це зробити.

Інспектору належить точно з'ясувати, чи викрадений Джефф, чи криється. Якщо він ховається, інспектор мусить знайти його схованку.

Коли це буде зроблено, він не повинен сполохати американця. Він має доповісти полковнику, де той ховається, і полковник сам вирішить, що слід робити.

Донг Хам і Май Ланг То були доставлені в Управління служби безпеки. Щоб вони не могли перемовлятися, їх зачинили в різні камери, в котрих їм належало залишатися, поки полковник не викличе їх для допиту. Отримана від них інформація буде передана інспектору, щоб допомогти йому в розшуку американця.

Полковник доповість президенту, що американець був викрадений, без сумніву, президент сповістить про це американського посла. В інтересах держави не слід інформувати посла про вбивство Джеффом свого слуги. Цей прикрий інцидент має лишитися в секреті, і полковник покладе на інспектора відповідальність за збереження таємниці.

Настала пауза. Опісля полковник провадив:

– Труп слуги має бути виявлений біля поліцейського поста. Цим буде доведено, що в момент нападу він був з американцем. В той час, як американець був викрадений, слуга був убитий. Зрозуміло?

Маленькі чорні очиці інспектора зблиснули, але сам він зберіг незворушність.

– Зрозуміло, сер.

Він спостерігав, як полковник Кхак і Лам Фан вийшли з дому, сіли в поліцейську машину і поїхали. Як тільки вони скрились, він полегшено зітхнув і обійшов кімнату, його темне лице було заклопотане. Він поглянув на картину, що висіла на стіні, присунув стілець, заліз на нього і підняв картину. Він оглянув отвір у стіні, повісив картину на місце, відсунув стілець і замислений вийшов з кімнати.

На другому боці міста, в маленькій, нужденно обставленій кімнаті Нхан сиділа навпочипки перед матір'ю і дядьком, і вдруге пояснювала, що їм слід говорити, якщо поліція запитає їх, де вона була минулої ночі.

Матір Нхан була маленькою сорокашестирічною жінкою. На ній був поношений одяг, її скуйовджене волосся обрамляло висохле зморшкувате лице. Вона виглядала значно старшою за свій вік. Її чоловік служив офіціантом у готелі "Мажестік". Кілька років тому він загинув в дорожній аварії, і на її плечі лягли всі турботи по утриманню сім'ї. Вона заробляла продажем квітів на базарі. Для них було спасінням, коли Блеккі Лі прийшов до неї і запропонував Нхан роботу у своєму клубі. Відтоді її мати кинула торгівлю квітами. Вона запросила брата жити разом з нею.

Брат був значно старшим за неї. Він був безглуздим чоловіком, котрий передрікав долю біля гробниці маршала Лі Ван Дейта. Він не вважався хорошим віщуном, і грошей у нього було ледь-ледь. Його дуже порадувала можливість мати дармовий стіл і житло.

– Якщо сюди прийде поліція, – притишено сказала Нхан, – ви повинні сказати, що я прийшла додому об одинадцятій і лягла спати. Це дуже важливо.

Дядько, насупившись, скоса зиркнув на неї.

– Як я можу це сказати, коли тебе не було всю ніч? – запитав він після тривалих роздумів. – Я весь вечір був удома. Ти, навіть, не клалася.

– Це вірно, – підтвердила мати. – Неправда — мати всіх нещасть. Ми не хочемо накликати біду на наш дім.

– Якщо ви не скажете цієї неправди, – у відчаї вимовила Нхан, – найстрашніші нещастя звалиться на нашу сім'ю.

Дядько засунув під піджак руку і почухав груди.

– Якщо мене запитає поліція, – вперто сказав він, – я скажу, що тебе всю ніч не було вдома. Це позбавить нас від нещасть. Твоя мати теж має сказати правду. Я завжди вважав, що американець принесе тобі неприємності. Я б хотів, щоб ти не зв'язувалася з ним.

– Якщо ви не зробите те, що я прошу, – втрачаючи надію переконати їх, сказала Нхан, – я позбавлюсь роботи і потраплю у в'язницю. Через тиждень у нас не буде грошей, і матір знову буде змушена торгувати квітами.

Дядько примружив очі. Така думка не приходила йому в голову. Як видно, він муситиме покинути цей затишний дім.

– Не треба шкодити твоїй дочці, буде зле, якщо вона втратить роботу, – звернувся він до матері після деяких роздумів. – Окрім того, ти мусиш подумати про синів. Якщо не стане грошей, хто буде годувати їх? Можливо, врешті-решт буде краще сказати неправду.

Матері не хотілося знову торгувати квітами. З награною неохотою вона згодилася з братом.

Спостерігаючи за ними, Нхан з полегшенням подумала, що застосувала вірну тактику.

– Отже, якщо поліція запитає вас, ви скажете, що я повернулася об одинадцятій і всю ніч не виходила з дому, – сказала вона.

– Якщо це врятує наш дім від ганьби, а тебе від тюрми, – відізвався дядько, – ми вимушені будемо збрехати. – Він повернувся до сестри: – Принеси-но мені бамбуковий ціпок. В дівчині оселився диявол. Я мушу ради тебе і твоїх синів вигнати його.

Мати підвелася і підійшла до шафи, де зберігався ціпок. Брат частенько вчив цим ціпком її синів. "Зараз, – подумала вона, – буде не гріх повчити трохи і дочку".

2

Полковник Он Дін Кхак відкусив яблуко і поринув у вивчення віддрукованого на машинці протоколу допиту, котрий подав йому Лам Фан.

Було п'ятнадцять хвилин на дев'яту. Багато було вже зроблено після його повернення в управління. Були допитані Донг Хам і Май Ланг То. Труп Хоума був відвезений до зруйнованого поліцейського посту і покладений у канаву, де були виявлені трупи партизан. Особистий секретар президента був інформований про викрадення американця. В свою чергу, про це було повідомлено американського посла. Три офіцери американської військової поліції прибули до місця нападу, зробили світлини, оглянули "крайслер" і проконсультувалися з в'єтнамською поліцією.

Полковник, чвакаючи, жував яблуко і проглядав відповіді Донг Хама на питання, які йому ставив Лам Фан.

– Небагато, – нарешті, проговорив він і кинув папір на стіл. – Непогано б розшукати дівчину американця. Вона, можливо, нічого не знає, та у нас, принаймні, буде в цьому певність. Кому-небудь відомо, де вона мешкає? Накажи Нгок Ліну розвідати в клубі. Там, звісно, відомо її ім'я.

Лам Фан схилив голову.

Полковник жбурнув огризок у корзину для паперів.

– В повідомленнях дівчини нічого цінного, – продовжував він – Прикро, але вона наполягає, що слуга все ще на віллі. Старий, схоже, думає так

само. – Він поглянув на Лам Фана. – Коли буде оголошено, що хлопець поїхав з американцем і був убитий бандитами, з ними будуть великі клопоти. Після допиту їх американською поліцією ситуація стане заплутаною.

Лам Фан вже подумав про це.

– У старого немає родичів, – сказав він. – Якщо з ним станеться нещасний випадок, це не викличе ускладнень. У дівчини є мати й батько, але вміла організація також усуне труднощі.

Полковник потер товсті щоки.

– Доручаю це тобі, – проказав він. – Придумай що-небудь. Держава зацікавлена в тому, щоб не було ніяких ускладнень.

Лам Фан нахилив голову. Він взяв зі столу протоколи і вийшов з кімнати.

Трохи пізніше одинадцятої інспектор Нгок Лін прибув до Парадайз-клубу.

Ю Лан побачила, як він вилізав з машини, і, натиснувши кнопку, запалила червоне світло в кабінеті Блеккі, що попереджало про необхідність підготуватися до візиту інспектора.

Інспектор застав Блеккі читаючим вранішню газету. Блеккі встав, поклонився і запросив інспектора сідати. Зайшла Ю Лан і поставила на стіл дві чашки чаю. Вона поклонилася і усміхнулася інспектору, який відповів на її поклон. Їх обличчя були безпристрастні.

Коли вона вийшла, інспектор спробував чай, похвалив його і, поглянувши на Блеккі, запитав:

– Ви знаєте американського джентльмена містера Джеффа?

Блеккі не очікував такого запитання. Однак його лице зберегло чемну усмішку, хоча мозок гарячково запрацював. Відразу ж пригадались незрозумілі натяки Джеффа щодо одержання фальшивого паспорта. А тепер ним цікавиться поліцейський.

– Так, – відповів Блеккі. – Він часто приходить сюди.

– Був він тут минулої ночі?

– Так, пригадую, був.

– О котрій годині?

– Біля дев'ятої. Не можу сказати, що примітив точний час.

"Отже, Джефф був тут, – подумав інспектор. – Через п'ять годин після вбивства слуги. Що він робив весь цей час?"

Запала мовчанка, порушена Блеккі:

– З джентльменом щось сталося? Мені було б дуже прикро.

– Він був викрадений бандитами. Ви прочитаєте про це в завтрішніх газетах.

Сказати, що Блеккі був дуже здивований, – означає, не сказати нічого. Він розгублено втупився на інспектора.

– Викрадений бандитами? – повторив він. – Де це сталося?

– Ви прочитаєте про це в завтрішніх газетах, – відрізав інспектор. – Є деякі обставини, котрі ми хотіли б з'ясувати. Яке ім'я жінки, з якою він тут проводив час?

Блеккі опустив очі. Він потягнувся за сигаретою і запалив.

– У нього не було визначеної дівчини. Він танцював з будь-якою дівчиною, котра йому сподобається.

– Я маю підстави вважати, що одній дівчині він надавав перевагу перед іншими, – проказав інспектор. – Я хочу знати її ім'я.

– Якби я міг вам допомогти, – поклонився Блеккі. – Однак, про це я не маю жодного уявлення.

– Його слуга говорить, що дівчина приходила до нього додому два чи три рази на тиждень, – інспектор суворо поглянув на Блеккі. – Він досить часто одвідував цей клуб. Напрошується висновок, що він зустрів цю дівчину тут.

– Я був би здивований, якби це було так, – заперечив Блеккі. – Мої дівчата не сплять з американцями. Можливо, він зустрів її в якому-небудь іншому клубі.

– Дівчина має бути швидко знайдена, – сказав інспектор, піднімаючись. – Будуть проведені ретельні розшуки. Ви цілком певні, що не знаєте її? Я ще раз питаю вас, бо, як згодом буде установлено, що ви знали її і зумисне приховували це від нас, у вас будуть серйозні неприємності. Це може послужити підставою для закриття клуба.

Блеккі був цілковито певен, що жодна з працюючих у клубі дівчат не викаже Нхан. Кілька американців, що приходили до клубу, можливо, бачили Джеффа з Нхан, але вони не знали її ім'я. Залякування інспектора не справили на нього враження.

– Якщо це допоможе вам, я постараюсь дещо розвідати, – чемно сказав він. – Може, я знайду кого-небудь, хто зможе вам допомогти. Якщо я дізнаюся про ім'я дівчини, я подзвоню вам.

Інспектор мав задовольнитися цим. Коли він пішов, Блеккі вийшов з клуба і найняв рікшу до дому, де проживала Нхан. Час вже перевалив за полудень – зручний час поговорити з Нхан. Її дядько зараз біля храму, а мати з сусідками на вулиці.

Він постукав. Почекав кілька хвилин, постукав знову. Нхан відчинила двері. Він одразу ж побачив, що вона плакала, була дуже схвильована і налякана.

– Я прийшов поговорити з тобою, – сказав Блеккі і увійшов до кімнати. – Сьогодні вранці приходила поліція, цікавилася американцем.

Нхан відсахнулася від нього, в очах з'явився страх.

Не звертаючи на її страх уваги, він вів далі:

– Вони запитували ім'я дівчини, котра ходить до нього на віллу.

Нхан притулилася до стіни. Сховала за спину руки, щоб не було видно, як вони тремтіли. Вона не зводила очей з Блеккі. Здавалося, вона втратила дар мови.

– Вони мені сказали, що американця викрали бандити, – продовжував Блеккі. – Я не повірив цьому. Я вирішив відвідати спочатку тебе, перш ніж сказати їм, хто та дівчина, котру вони розшукують.

Нхан заплющила, потім повільно розплющила очі. Вона все ще не промовила жодного слова.

Блеккі трохи почекав і запитав:

– Ти була з ним минулої ночі?

Нхан кивнула.

– Що з ним сталося?

– Ми поїхали до ріки і проговорили до одинадцятої години. Він відвіз мене додому, і я пішла спати, – сказала тремтячим голосом Нхан. Слова виривалися автоматично. Блеккі був певен, що вона не раз відрепетирувала цю фразу.

– Де він зараз?

Настала тривала пауза, перш ніж вона вимовила:

– Не знаю. – Вона швидко відвела очі вбік. Він зрозумів, що вона бреше.

Він витяг портсигар, вибрав сигарету і запалив. Він мовчав і дивився в її очі. Від його поглядів по тілу пробігав дрож.

– Поліція за всяку ціну рветься відшукати його, – сказав Блеккі. – Вони погрожували мені неприємностями, якщо я не назову їм твого імені. Якщо ти не знаєш, де він, і не бачила його після одинадцятої, у мене немає підстав не виказувати їм твоє ім'я.

Нхан закам'яніла. Її лице пополотніло, вона не промовила жодного слова.

– Якщо поліція вирішить, що ти брешиш, – провадив він, – вони змусять тебе сказати правду. У них багато способів змусити людей

говорити те, чого їм не хотілося б сказати. Навіть, дуже хоробрі люди, врешті-решт, розповідали все, чого від них добивалися. – Він помовчав і тихо запитав: – Ти хоробра, Нхан?

Вона здригнулася.

– Будь ласка, не говоріть їм, – прошепотіла вона.

– Ти знаєш, де він?

Хвиля вагання, потім вона виструнчилася і поглянула йому прямо в вічі.

– Ні, – вимовила вона, її голос був такий боязкий, що Блеккі стало шкода її.

Він затягнувся і випустив з ніздрів хмарку табачного диму.

– Вчора ввечері американець приходив до мене і питав, чи зможу я дістати фальшивий паспорт. Він не сказав, що паспорт треба йому, та я в цьому не сумніваюсь. Це свідчить про те, що він хоче виїхати, і у нього неприємності. Я не вірю, що його викрали. Я думаю, що він десь ховається. Не маючи допомоги, він безумовно буде спійманий. Можливо, я міг би йому допомогти, але спершу хотів би знати, що у нього за непрємності, і як багато він заплатить за допомогу. Якщо неприємності серйозні плата, природно, буде висока. Вірогідно, він буде зв'язаний з тобою. В такому разі, чи не передаси ти, що я хочу йому допомогти?

Нхан не рухалася, вона ніби застигла. Вона не сказала нічого, тільки спалахнули чорні очі. Блеккі лишився задоволений. Вона зрозуміла все, що він сказав. Він підвівся.

– Думаю, було б для тебе нерозумно приходити тепер до клубу, – зауважив він. – Якщо тобі потрібні гроші, буду радий допомогти. Побачиш американця, не забудь, будь ласка, передати, що я сказав.

Вона продовжувала мовчати. Він надів капелюх, кивнув їй, повагом спустився по сходах і вийшов на розігріту полудневою спекою вулицю.

Він зупинився на краю тротуара, обличчя виражало похмуру заклопотаність. Він помахав рікші і велів відвезти себе до клубу.

Глава сьома

1

В той час, як рікша віз Блеккі Лі до клубу, в Управлінні служби безпеки відбувалася цікава сцена.

Позаду будівлі, де стояли поліцейські машини, йшла вузька дорога. З одного боку її була висока кирпична стіна, що оточувала будинок управління, а з другого – високий міцний плетінь. По цій дорозі майже ніхто не ходив, окрім селян, бажаючих скоротити шлях до ринку. На початку першої двоє поліцейських розчинили двохстульчасті ворота стоянки і швидко пройшли в різні боки по курній, посипаній гравієм дорозі. Вони стояли на відстані п'ятдесяти ярдів, повернувшись спинами один до одного. Їм був даний суворий наказ не пропускати нікого впродовж двадцяти хвилин. Поки вони займали вказані позиції, другий поліцейський, худенький і схожий на хлопця, забрався в поліцейський "джип" і завів мотор. Поліцейський дуже спітнів, його темне обличчя виражало напругу, що, здавалось, не відповідало тій простій роботі, котру він збирався виконати.

Точно в п'ятнадцять хвилин на першу, якраз, коли Блеккі Лі розплачувався з хлопчаком-рікшею, Май Ланг То, яка сиділа вже три

години в духотливій темній камері, почула скрегіт замка, що відкривався. Вона піднялася, металеві двері відчинилися. Поліцейський поманив її.

– Ти більше не потрібна, – сказав він. – Можеш іти додому.

Май Ланг То боязко вийшла з темної задухи в залитий сонячним світлом коридор.

– Що чутно про мого нареченого? – запитала вона. – Його вже розшукали?

Поліцейський грубо схопив її худеньку руку, потягнув уздовж коридора і виштовхав надвір, де стояло кілька "джипів."

– Коли довідаються, де твій наречений, тобі скажуть, – кинув поліцейський і показав на відкриті ворота. – Вийдеш ось тут. Радій, що тебе відпускають.

Щось у його голосі злякало дівчину. Їй раптом захотілося якнайшвидше покинути це місце, вона відчула, що задихається, пішла, прискорюючи кроки, майже побігла.

Вона поспіхом перетнула залитий сонцем двір. У білій накидці, білих шовкових штанях і конусоподібному солом'яному капелюсі її фігура виглядала дуже акуратною і симпатичною. Поліцейський, що сидів у "джипі," увімкнув першу швидкість, машина рушила. На білосніжні рукави його френчу з лиця крапав піт. Май Ланг То проминула відкриті ворота, вийшла на дорогу. Вона звернула направо в напрямку до вулиці. Далеченько, поперед неї, маячила спина поліцейського.

Вона швидко пройшла близько двадцяти ярдів, перш ніж почула позаду шум автомобіля, котрий наближався. Поглянувши через плече, вона побачила поліцейський "джип", який вирулив з воріт і мчав прямо на неї.

Вона відійшла вбік, притулилася до стіни, даючи "джипу" дорогу. В останню мить життя вона збагнула, що шофер не збирався проїжджати мимо. Він несподівано круто повернув кермо. Май Ланг То не встигла ворухнутися, як сталевий бампер "джипа" з силою вдарив у неї і притиснув до стіни.

Поліцейські, які стояли з обох кінців дороги, не обернулися, коли почули пронизливий крик. Їм було суворо заборонено оглядатися. Почувся скрип від'їхавшого назад у двір "джипа", і на дорозі запанувала тиша.

Згідно інструкціям, обоє поліцейських спрямувалися на головну вулицю і приступили до своїх повсякденних обов'язків, але ніхто з них не міг забути пронизливого, зляканого крику, який вони почули.

Труп Май Ланг То був виявлений через десять хвилин селянином, який проходив мимо. Навантажений овочами, він поспішав на базар. Свою ношу він ніс за допомогою лежачої у нього на плечах бамбукової палиці, рівновагу якої йому вдавалося зберігати.

Якусь мить він, нажаханий, дивився на спотворене тільце, на білу нейлонову, окроплену кров'ю накидку. Потім скинув поклажу, помчав до воріт Управління служби безпеки, затарабанив по них і гучно закричав.

У той час, коли Май Ланг То йшла назустріч своїй загибелі, в одному з катівень служби безпеки мав померти Донг Хам.

Він сидів у крихітній камері, нервово почісуючи затверділий на руці мозоль. Двері камери відчинилися. Увійшли двоє чоловіків, одягнених лише в темно-зелені шорти. Один втягнув велике відро води і поставив його посеред камери. Його супутник знаком велів старому піднятися.

Донг Хам знав, що йому доведеться померти. Він тихо і з гідністю встав. Він не опинався, коли люди приступили до справи з майстерністю

досвідчених катів. Без всілякої боротьби вони засунули його голову у відро і тримали її під водою. Він скоро задихнувся, по тілу пройшла ледь помітна судома. Неминучість смерті не лякала Донг Хама, він вірив, що смерть відкриває ворота кращого світу, а в його віці у ці ворота вже не страшно увійти.

Чоловік, винний у смертях цих двох бідних людей, лежав, витягшись, на вузеньких дошках, темним поглядом розглядаючи стелю і палив сигарету.

Джефф поглянув на годинника. Через три години має приїхати і повідомити новини Нхан. З кімнати внизу доносилися кроки її дідуся. Йому не хотілося, щоб старий піднявся до нього і почав знову з ним розмовляти. З нього цілком досить було вранішньої бесіди. У будь-якому разі, сказав собі Джефф, дуже пощастило, що він тут. Дім стояв оддалік. До найближчої будівлі, великої лакофарбової фабрики, було майже п'ятдесят ярдів. Ранком, коли старий розмовляв з ним, він поглядав у вікно.

Повз проїхало всього кілька автомобілів, головним чином, з туристами, що їхали поглянути на фабрику. Він подумав: "Треба буде проявляти обережність, щоб мене хто-небудь не побачив".

Думки поверталися до проблеми, як покинути країну. Не лишалося іншої можливості, як просити про допомогу Блеккі Лі. Чи може він цілком довіритися гладкому китайцю? Існує небезпека, що, довідавшись про причину, яка змушує його ховатися, Блеккі спробує його шантажувати.

Він повернувся на другий бік, жорсткі планки змусили його незадоволено поморщитися, витяг з кишені металеву коробочку, в якій зберігалися діаманти. Він розкрив її і оглянув діаманти, вигляд виблискуючих каменів викликав прилив охоплюючого душу хвилювання. Він порахував їх: п'ятдесят крупних каменів і сто двадцять трохи менших. Без сумніву, все найвищої якості. Обережно витяг з коробочки один

камінчик, підніс його до світла. Він не уявляв, яка його вартість: либонь, щонайменше шістсот доларів, цілком можливо, і більше.

Поки Джефф занурювався у мрії про те, як він витратить виручені від продажу діамантів гроші, Блеккі Лі дзвонив по телефону. Він набрав кілька номерів, перш ніж йому вдалося відшукати Танг Вея, репортера, писавшого для місцевої китайської газети.

Судячи по голосу, останнього не радувала необхідність розмовляти з Блеккі, проте для Блеккі це не мало великого значення. Танг Вей винен був йому двадцять тисяч піастрів, позичити які його змусили вимагаючі негайної сплати картяні борги. Він відчував себе зобов'язаним Блеккі, який часто говорив, що той може не поспішати з грошима.

Танг Вей пробурчав у телефон, що дуже зайнятий. Блеккі відповів, що раз зайнята людина не має роботи і грошей (останнє слово він промовив з особливим наголосом), то така людина гідна жалю. Їй слід хоча б, принаймні, не втрачати почуття вдячності.

Настала пауза, затим Танг Вей, зробившись після спомину слова "гроші" більш люб'язним, спитав, чи може він бути чим-небудь корисний для Блеккі.

– Можеш, – сказав Блеккі. – Ти приїдеш і поснідаєш зі мною. Я буду тебе чекати. – І, не слухаючи заперечень, поклав слухавку.

Через тридцять хвилин Ю Лан провела Танг Вея в кабінет Блеккі.

Танг Вей – літній китаєць у поношеному європейському костюмі, з потертим шкіряним портфелем під пахвою, в якому лежав старенький фотоапарат і численні записники.

Блеккі поклонився і потис йому руку. Він вказав на стілець і кивнув головою Ю Лан, яка чекала біля дверей .

Танг Вей повідомив, що справді не може приділити Блеккі багато часу. Він надзвичайно зайнятий. Відбулося дещо несподіване, а він ще не закінчив статтю для завтрішнього номера.

Невинним тоном Блеккі запитав, що сталося. Танг Вей пояснив, що бандити викрали одного американця.

Бесіду перервав офіціант, що зайшов з підносом, на якому стояли чаші з китайським супом, креветки в кисло-солодкому соусі і смажений рис.

Під час їжі Блеккі витягував з репортера все, що йому було відомо про викрадення.

– Подив американських властей викликає, чому цей самий Джефф їхав по дорозі на Бьєн Хоа зі своїм слугою, коли він сказав приятелю, що збирається з однією жінкою в аеропорт, – говорив Танг Вей, поїдаючи суп. – Вважають, що американець проїжджав поліцейський пост у ту мить, коли була кинута перша граната. Як служба безпеки, так і американська поліція думають, що американець міг бути вбитий осколками, і бандити віднесли і десь сховали його труп. Пошуки тіла продовжуються.

– Отже, це неправда, що американець поїхав в аеропорт з жінкою? – невимушено запитав Блеккі.

Танг Вей підчепив паличками велику креветку і поклав її в рот.

– Установлено, що під якимось приводом американець зумів переконати приятеля позичити йому машину. Дивно, навіщо йому знадобився цей автомобіль. Його власна машина була знайдена і оглянута. Вона виявилася в повному порядку, а він сказав своєму приятелю, що машина зламалась. В цій справі багато загадкового.

В цю мить задзеленчав телефон і, коли Блеккі відповів, схвильований голос запитав, чи в нього знаходиться Танг Вей.

Блеккі передав йому слухавку і стежив за виразом обличчя репортера, коли він слухав у трубці схвильовану мову.

– Зараз приїду, – мовив Танг Вей. – Нова подія, – повідомив він Блеккі. – Наречена слуги прийшла в управління для допиту. Коли виходила, вона була збита машиною і померла.

Очі Блеккі стали сумними.

– А водій машини?

– Не зупинився. Поліція розшукує його. Я маю повернутися в редакцію.

Коли він вийшов, Блеккі запалив сигарету і задумливо втупився в простір. Він сидів нерухомо, коли зайшов офіціант, щоб прибрати брудний посуд. Блеккі нетерплячим рухом велів йому віддалитися.

Його думки були надто важливі, щоб їх переривали.

2

Юний в'єтнамець стояв, прихилившись до дерева, і розглядав потік машин, що рухалися по вулиці, яка вела до Палацу Док Леп. На ньому був чорний піджак у смужку, котрий він замовив собі зі світлини, взятої з американської газети. Це була карикатурна переробка зображеного на світлині фасону: величезні накладні плечі, звужуючі донизу, досягаючі колін борти. Він також носив чорні штани трубочкою, брудну білу сорочку, вузеньку краватку, на голові мав мексиканського солом'яного капелюха.

Юнак був відомий по прізвиську Ю-Ю. Ніхто ніколи не чув і не цікавився його справжнім ім'ям. Його звали Ю-Ю, бо у нього в руках завжди були дивовижні іграшки, що оберталися. Він майстрував їх із дерева і безперервно обертав їх з допомогою прив'язаної до них мотузки, викликаючи захоплення своїх товаришів і сусідських хлопчаків.

Ю-Ю був худий, придуркуватий, неохайний хлопець. Він заробляв кілька піастрів, виконуючи деяку роботу у Блеккі Лі. Коли такої роботи не знаходилося, він добував свої випадкові доходи, обчищаючи кишені і вимагаючи гроші у тих хлопчаків-рікш, котрим він надавав захист.

Він розкручував вовчок, примруживши від сліпучого полудневого сонця свої великі чорні очі, коли до нього підбіг брудний обірванець і тихо сказав, що його запитує Блеккі.

Ю-Ю зиркнув на малюка, простягнув руку і схопив його за ніс худими кістлявими пальцями. Від брудних нігтів на носі лишилась напівокругла зсадина. Хлопчик скрикнув від болю і кинувся геть, плачучи і тримаючись за ніс. Ю-Ю помахав рікші і звелів відвезти його до Парадайз-клубу.

Там Блеккі наказав йому негайно відправитися до квартири Нхан Лі Квон і чекати її на вулиці. Куди б вона не пішла, він має йти слідком за нею, не привертаючи до себе уваги дівчини. Блеккі дав йому сорок піастрів. Вручаючи гроші, він сказав, що до вечора сподівається отримати докладний звіт.

Ю-Ю взяв гроші, недбало кивнув головою і побіг по сходах, щось наспівуючи крізь зуби.

Незабаром, після другої години, Нхан вийшла з квартири, не підозрюючи, що за нею плететься Ю-Ю. Пройшовши трохи по вулиці, вона зайшла в табачну лавку, де купила блок сигарет "Лакі Страйк".

Ю-Ю пішов за нею на автобусну станцію. Тут вона купила газету і сіла в автобус Сайгон-Фудаумот. Він сів позаду і почав грати своїм вовчком. Селяни, які сиділи довкола нього, з захопленням спостерігали за дерев'яною катушкою, що оберталася.

Біля лакофарбової фабрики автобус зупинився, Нхан вийшла. Вона пройшла поруч з Ю-Ю, але не звернула на нього уваги. Він ішов за нею. Сховавшись у затінку дерева, він бачив, як вона поспіхом спускалася по запорошеній вулиці і зупинилася біля маленького дерев'яного будиночка, стіни якого були покриті рожевими і фіолетовими квітами. Він бачив, як вона тихо постукала і зайшла, причинивши за собою двері.

Він запалив, опустився навпочипки, спершись спиною об дерево, і почав розкручувати вертушку на всю довжину шнурка, другий кінець котрого був прив'язаний до зап'ястка його брудної руки.

Нхан вибігла по сходах і кинулася в обійми Джеффа. Він міцно поцілував її, потім взяв затиснуту у неї під пахвою газету, пройшов у свою кімнату і, підійшовши до вікна, проглянув заголовки. Не знайшовши нічого, він швидко перегорнув сторінку, відчув вдоволення. Відклавши газету, він подумав, що поки ще не слід було чекати новин. Ну що ж, принаймні, це означає, що слідство по його справі ще не почалося. На душі стало спокійніше.

Він поглянув на Нхан. Вона зняла свій конусоподібний капелюх і, стоячи перед висівшим на стіні дзеркалом чепурила зачіску. Її гарне, як у ляльки, лице збудило його. Він підійшов до неї, підняв її і посадив собі на коліна. Джефф відчув, як вона здригнулася і напряглася, коли він доторкнувся до неї. Це його здивувало.

– Що з тобою? Я не зробив тобі боляче?

Вона покачала головою.

– Нічого. Ти не зробив мені боляче. – Вона взяла його руку. – Я хвилююся. До Блеккі приходила поліція.

Серце Джеффа забилося.

– Звідки ти знаєш? – спитав він.

Всівшись позручніше у нього на колінах, вона розповіла про візит Блеккі і що він їй сказав. Джефф слухав, лице стало жорстким, в очах з'явився неспокій.

"Отже, полювання за мною все-таки почалося, – подумав він з гіркотою. – Слід було здогадатися, що до цього часу вже буде знайдено труп Хоума"

– Він не викаже тебе? – запитав Джефф.

Вона постаралася стримати нервовий дрож.

– Не знаю.

– Треба йому довіритися. Крім нього, я не знаю нікого, на кого можна було б покластися. Він знає, що тут живе твій дідусь?

– Не думаю. Я ніколи не говорила йому.

– Доведеться з ним зв'язатися. Я муситиму де-небудь з ним зустрітися. Де це можна буде зробити, Нхан? Не в Сайгоні. Це було б надто ризиковано, але неподалік звідси. Щоб можна було дійти.

– Ти міг би взяти велосипед дідуся, – мовила вона.

Він не міг уявити, щоб у такого старого, як її дідусь, був велосипед.

– Чудово. Отже, де ми можемо зустрітися? – повторив він зраділо.

Нхан задумалась.

– Недалеко звідси є старий покинутий храм. Там можна зустрітися. – І вона докладно описала йому цей храм, і де він знаходиться.

– Прекрасно. Тепер слухай: ти скажеш йому, що говорила зі мною. Я хочу з ним побачитися. Скажи йому, що я буду чекати його в храмі сьогодні о першій ночі.

Нхан кивнула.

– Як мама і дядько? – запитав він.

– Все гаразд. – Їй було вже несила сидіти на його твердих колінах. Спина горіла після дядькових побоїв. Вона зіслизнула з колін і присіла перед ним навпочипки, в очах відбилося страждання. – Я поговорила з ними. Вони все зрозуміли.

"Ну що ж, поки що все добре", – подумав Джефф, але все-таки його не полишала тривога. Якби він тільки знав, чи можна довіряти гладкому китайцю, чи ні!

Він оглянув Нхан і раптом усвідомив, наскільки вона красива. Тривога в очах, маленьке, красиво окреслене обличчя. В серце кольнуло. Він почув нездоланну потребу любити. Джефф піднявся, пішов до дверей, засунув засув.

– Ходь сюди, – попросив він і сів на ліжко.

Вона знехотя підійшла до нього і стала між його колін, поки він роздягав її; йому завжди подобалося роздягати її.

Коли оголилося тіло, він підняв її. Рука намацала на стегні затверділий рубець. Злякавшись, він відпустив її на ліжко і повернув долілиць. На золотавій шкірі темніли зсиня-червоні кровопідтьоки. Кров вдарила в голову.

Пристрасть зникла. Він відчув дивний стан, якого ніколи не зазнавав раніше. Його охопив скажений гнів, змусивший здригнутися все тіло. В приступі осліпляючої люті він нежданно відчув любов до лежавшої перед ним дівчини: нічого подібного раніше він не відчував. У нього з'явилося убивче бажання схопити людину, яка спричинила їй таку біль, і розірвати її на шматки.

– Хто це зробив? – прохрипів він

Нхан заплакала, зарилася, ніби соромлячись, в подушку обличчям.

Він не міг винести виду спотвореної кровопідтьоками шкіри. Обережно він прикрив її блакитною накидкою. Підійшов до вікна, тремтячими руками запалив сигарету.

– Хто зробив це? – запитав він, через силу придаючи голосу добріший вираз.

– Це нічого, – проридала Нхан. – Ходи, Стів. Будь ласка. Це нічого.

"Я втратив розум, коли втягнув її в цю історію, – подумав він. – Я – смердючий самозакоханий покидьок".

Він жбурнув у відкрите вікно сигарету, не підозрюючи, що в цю мить його побачив Ю-Ю, який сидів у затінку напроти дому і бавився своєю іграшкою.

Джефф наблизився до Нхан, обійняв її. Він міцно притулив її до себе, занурив пальці в її волосся. Врешті-решт, вона перестала плакати і пригорнулася до нього. Вона зізналася, що її побив дядько.

– Це був його обов'язок, – сказала вона. – Тепер він зможе збрехати поліції. Кращого способу немає.

Джефф відчув себе кепсько. Він зрозумів, що завжди трактував її, як гарну іграшку. Він забавлявся нею, коли йому це подобалось, і кидав її, коли вона набридала йому. Тільки тепер він збагнув глибину її почуття, і йому стало соромно за самого себе.

Він подумав, що вони одружаться, як тільки буде така можливість, вона поїде разом з ним до Гонконга. Йому бачилося, як вони йдуть разом, її радість, як він купить їй всілякі прикраси, її зчудування, коли вона вперше побачить Америку. Ці мрії тішили його.

Він ліг, витягшись поруч із нею, міцно її обійняв і почав говорити. Джефф розповідав їй, що вони будуть робити, коли одружаться, він сам ні на мить не сумнівався в щирості і правдивості своїх слів. Захоплена його мріями, Нхан заспокоїлася, забула про свій біль.

Тонкими пальцями вона ніжно гладила його шию. Ніколи в житті вона не була така щаслива.

Близько сьомої години Ю-Ю побачив, як вона вийшла з дому і пішла до автобусної зупинки. Він піднявся і поплівся за нею. День виявився вдалим. Він відпочив у холодку і отримав гроші за те, що нічого не робив. Така робота його влаштовувала.

Однак, він був допитливим. Під час свого тривалого чекання біля дому він запитував себе, для чого Блеккі знадобилося слідкувати за однією з своїх дівчат. А хто цей американець, якого він бачив у вікні?

Ці ж запитання терзали його поки автобус тягнувся до Сайгону.

Нхан зійшла біля центрального ринку і найняла рікшу до клубу. Здивований Ю-Ю рушив за нею, теж взяв рікшу. Він бачив, як вона піднялася сходами в клуб. Знизавши плечами, Ю-Ю перейшов на протилежний бік вулиці, де розташувався торговець їжею. Присівши поруч з ним, Ю-Ю купив собі піалу китайського супу і з'їв його з великим апетитом.

Блеккі Лі розмовляв з керівником оркестра, коли в порожню залу увійшла Нхан. Він відразу ж побачив її, і відійшовши від свого співрозмовника, направився до неї.

– Я ж просив тебе не приходити сюди, – сказав він. – Іди.

– Я маю поговорити з вами, – відповіла Нхан, її рішучість здивувала його, – щодо Джеффа.

Блеккі зразу ж зацікавився.

– Ходімо в мій кабінет.

Він щільно причинив двері кабінету, сів за стіл.

– Отже, в чому справа?

Нхан обережно сіла. Вона була щаслива, впевненість, що Джефф любить її, вони одружаться і разом поїдуть до Гонконга, не покидала її. Раніше вона не вірила повністю всьому, що він їй говорив. На цей раз вона бачила його очі, вони були щирими, і вона говорила собі, що очі людини не можуть збрехати. Вона була рада і вдячна дядькові за те, що той побив її: сліди побоїв на її тілі пробудили у Джеффа любов.

Нхан почувалася впевнено, і Блеккі це помітив. Вона сказала, що Джефф хоче поговорити з Блеккі. Зміг би він зустрітися з ним біля старого храму по дорозі на Бьєн Хоа?

Блеккі трохи помовчав.

– Де він знаходиться? – спитав він.

– Я отримала від нього записку,– без коливання відповіла Нхан. – Більше нічого я не можу вам сказати.

Блеккі здвигнув плечами.

– Я зустрінуся з ним. А тепер іди і не показуйся.

Кілька хвилин по тому, після виходу Нхан, двері розчахнулися і в кабінет увірвався Ю-Ю. Він розповів Блеккі про все, що відбулося протягом дня, і як він побачив американця в верхній кімнаті маленького будиночка.

– Цей дім належить її діду, – доповів він. – Вона виїхала на семигодинному автобусі і поїхала прямо сюди.

Блеккі кивнув. Він витяг з портмоне п'ять десятипіастрових купюр і кинув їх на стіл Ю-Ю.

– Коли ти мені знову знадобишся, – мовив він, вказуючи на двері – я пошлю за тобою.

– Я маю стежити за дівчиною? – запитав Ю-Ю.

– Ні. Досить того, що ти мені сповістив. Все ясно.

Ю-Ю кивнув і вийшов на вулицю. Густішали сутінки.

Справа була не така ясна, як він собі уявляв. Чому дівчина зустрілася з Блеккі? Про що вони говорили? Що змусило Блеккі припинити за нею стеження? Ю-Ю купив ще одну чашку китайського супу. Під час їжі йому спало на думку послідкувати за Блеккі Лі.

Він подумав, що деякі його вчинки могли б привернути увагу поліції. Якби йому вдалося що-небудь розвідати, Блеккі Лі міг би стати для нього вигідним об'єктом вимагань, вигіднішим, ніж ті злиденні хлопчаки-рікші, від яких він одержував свої додаткові доходи. Вигіднішим, але й небезпечнішим, попередив він себе. Йому слід виявляти особливу обережність.

Глава восьма

1

Відразу після півночі Джефф вийшов з кімнати і навпомацки спустився по сходах. З-поза нещільно причинених дверей доносилося хропіння дідуся. Він почекав, прислухався, щоб не потривожити старого. А тоді намацав засув вуличних дверей і відсунув його.

Двері легенько скрипнули, коли він відкривав їх. Джефф вдивлявся в темряву. За напівпрозорою пеленою хмар мерехтів місяць. В темряві виднілися неясні обриси дерев, вдалині на тлі темного неба чорнів дах лакофарбової фабрики.

Він сторожко рушив по стежці до сараю, де зберігався велосипед. Нхан забезпечила його найдокладнішими інструкціями. Він легко відшукав велосипед, викотив його на дорогу і, забравшись на сидіння, покотив на побачення з Блеккі Лі.

Коли поїхала Нхан, Джефф вирішив почистити свій пістолет. Зброя давала йому почуття певності у своїй безпеці.

Він витяг з коробочки два невеликих діаманти, загорнув їх в обривок газети, поклав цей згорточок у кишеню сорочки. Він повагався, чи лишати йому діаманти в кімнаті, але вирішив, що надто небезпечно брати з собою дорогоцінну коробочку.

Обертаючи педалі в сторону Бьєн Хоа, він повторював про себе історію, яку намірявся розповісти Блеккі. Джефф не сумнівався, що газети не згадували про діаманти. Якби він знав, що було насправді і чи багато вдалося з'ясувати поліції ! З Блеккі треба поводитися дуже обережно. Ні в якому разі не слід давати йому привід подумати, що він йому не довіряє, проте одночасно не можна розповідати йому правду.

Першу чверть милі дорога була зовсім безлюдною. Він зірко вглядався, чи не з'явиться який-небудь автомобіль, чи все спокійно в лісі, що темнів по обох боках шосе.

Він не на жарт злякався одного разу, коли гучно захропів бугай, що валявся в багні і забив копитами при його наближенні. Потім він побачив вогні автомобіля, швидко сплигнув з велосипеда і, покинувши дорогу, причаївся в мокрій траві. Він лежав там, поки вдалині не затих шум автомобіля. Якщо не зважати на бика і зустрічної машини, він доїхав до храму без пригод і прибув туди за двадцять хвилин до першої.

Храм був розташований посеред двору, оточеного напівзруйнованими стінами. До шосе було приблизно двісті ярдів. Вузька дорога, що вела до храму, була всипана ковдобинами і губилася серед чагарників і високої трави. Місце для зустрічі було зручним. Блеккі Лі міг би заїхати у двір, і машину не було б видно з шосе.

Джефф зліз з велосипеда і пішки піднявся по вузькій дорозі. Не доходячи до брами, він сховав його у траві. Він підійшов до храму,

вглядаючись у темряву. Було занадто темно, щоб він міг що-небудь розгледіти. Він вирішив почекати Блеккі ззовні. Не хотілося йти в цю духотливу пітьму, де можна було наступити на змію. Він помітив кілька кущів, за якими можна було притаїтися і спостерігати за дорогою і храмом.

Пунктуально о першій показалися вогні автомобіля, що наближався. Велика американська машина Блеккі, підскакуючи на ковдобинах, повільно тяглася по вузькій дорозі.

Джефф відчув велике полегшення, коли побачив, що китаєць сидить в машині один. І все ж при його наближенні рука мимоволі стисла рукоятку пістолета.

Він стежив, як машина, проминувши браму, в'їхала у двір. Джефф звівся на ноги і наблизився до Блеккі в ту мить, коли він вилізав з машини.

– Поговоримо в машині, – сказав Джефф і, підійшовши до автомобіля з другого боку, опустився в крісло. Китаєць після короткого коливання знову всівся за кермо.

Блеккі вирішив, що слід слухати і не надто багато говорити. Американець не мусить знати, що йому вже дещо відомо. Було б цікаво і, можливо, вигідніше послухати, що він скаже. Це дозволить з'ясувати, чи збирається він брехати, чи говорити правду.

Блеккі зауважив:

– Містер Джефф, я не розумію, що відбувається. Сьогодні ввечері до мене прийшла Нхан і повідомила, що ви хочете поговорити зі мною у цьому місці. Чому ми не могли б зустрітися в клубі чи на вашій віллі? Все це дуже таємниче і загадково. Я був би радий вислухати ваші пояснення.

– Якраз за цим я сюди і приїхав, – відізвався Джефф. – У мене неприємності. Я той хлопець, котрому потрібен фальшивий паспорт. Я мушу покинути країну, і як можна скоріше.

– Взагалі-то я не бовдур, – вкрадливо промовив Блеккі. – Я здогадався, що паспорт потрібен вам. Думаю, зможу допомогти. Це буде коштувати грошей. Однак, якщо ви не вчинили кримінального або політичного злочину, справа може бути залагоджена без особливих клопотів.

Джефф витяг зібгану пачку сигарет. Він запропонував Блеккі сигарету, але той заперечливо похитав головою. Джефф запалив, і спостерігавший за ним Блеккі помітив, що рука його тремтіла, коли він підносив до сигарети запаленого сірника.

– Я випадково убив свого слугу, – сказав Джефф.

Блеккі здригнувся, як від удару. Цього він не сподівався почути. Він згадав, що йому говорив Танг Вей. І в'єтнамська і американська поліція вважали, що слугу вбили бандити. І ось цей американець заявляє, що він сам убив свого слугу.

Блеккі вдалося зберегти спокій.

– Не розумію, містер Джефф, – сказав він. – Те, що ви говорите, досить серйозно. Як можна випадково убити людину?

– Я зловив його, коли він поцупив мій гаманець. Він спробував втекти. Був наляканий. Гадаю, що я не розрахував свої сили. Під час боротьби я якимось чином зламав його бісову шию.

Блеккі поглянув йому у вічі, обмацав поглядом контури його м'язистої фігури.

– Ви дуже сильний чоловік, – зауважив він з ноткою поваги в голосі. – Це цілком могло трапитися.

– Ось таким чином у мене в домі з'явився труп, – з полегшенням промовив Джефф, оскільки, здавалося, розказана історія не викликала недовіри Блеккі. – Цьому важко повірити. Я вирішив сховатися. Ви ж знаєте місцеву поліцію. Я б міг потрапити у в'язницю. Сподіваюся, з вашою допомогою я зможу вибратися до Гонконга.

Блеккі не міг повірити почутому. Історія виглядала абсолютно безглуздою.

– А не розумніше було б піти в поліцію і пояснити, що сталося, містер Джефф? Слуги – чудернацькі злодії. Якби ви розповіли їм...

– Я думав про це, – перебив його Джефф. – В'єтнамці не люблять американців. Вони могли б запроторити мене у в'язницю. Я не хотів ризикувати.

Відповідь не здалася Блеккі переконливою, йому хотілося, щоб американець висловився до кінця.

– А труп? – спитав він. – Що сталося з ним?

– Я лишив його в шафі на моїй віллі, – зізнався Джефф, – Поліція вже, звісно, бачилася з вами?

Блеккі кивнув. Почуте зацікавило і здивувало його. Якщо Джефф полишив труп на віллі, яким чином він попав у канаву з мертвими бандитами? Хто відніс його з вілли в канаву? Поліція? Для чого вони сповістили в газетах, що Хоума вбили бандити?

– Мене допитували, – відповів він. – Мені сказали, що ви були викрадені бандитами. Поліція цікавилась, чи є у вас дівчина. Природно, я сказав, що не знаю про це.

– Нхан не має до цього ніякого стосунку. Все сталося до того, як ми зустрілися минулим вечором. Вона зовсім непричетна до цієї історії.

Блеккі мовчав. Це була очевидна брехня. Він був певен, що Нхан знала всі подробиці того, що відбулося. Він тільки не міг зрозуміти, для чого поліція віднесла труп Хоума. Навряд чи зможе він витягти з Джеффа щось з цього приводу. Він прочитає про це у вранішніх газетах.

Блеккі вирішив дещо йому розповісти.

– Сьогодні я розмовляв з одним журналістом, – сказав він. – Він розповів мені, що поліція вважає, нібито Хоума вбили бандити. Його труп був виявлений біля розбитого автомобіля, в якому ви їхали.

Джефф заціпенів. Спочатку він подумав, що не розчув. Потім швидко збагнув, що коли почуте ним правда, то поспішив зізнатися у вбивстві Хоума, він добровільно виказав себе Блеккі. Він проклинав себе за те, що не почекав завтрішніх газет раніше, ніж з ним зустрітися. До нього зразу ж дійшло, для чого поліція перенесла труп. Хтось з властей мріє про діаманти.

"Вони помітили в стіні отвір. І знали, що колись вілла належала генеральській коханці. Вони здогадалися, що я знайшов діаманти і убив Хоума, щоб він не проговорився. Вони зробили інсценіровку, щоб схопивши мене, заткнути мені рот і вкрасти діаманти!"

– Загадкова історія, містер Джефф, – промовив Блеккі. – Як ви поясните, що труп був знайдений у канаві?

– Можливо, вони намагалися уникнути міжнародних ускладнень. Адже я американець, – обережно відповів Джефф.

– Навряд, – сказав Блеккі. – Кілька місяців тому один американський матрос убив проститутку в Шолоні. Поліція без вагання арештувала його. Чи стануть вони церемонитися з вами? Для чого їм знадобилося подавати цю подію, як результат партизанського набігу?

– Може, труп перенесла не поліція? Це могли зробити дівчина і мій кухар.

– Якщо ви говорите про Май Ланг То, – сказав Блеккі, – то це припущення зовсім безпідставне. Чи могла вона так далеко віднести труп? Вам, може, буде цікаво довідатися, що ваш кухар і ця дівчина були взяті в управління для допиту. В ту мить, коли вона виходила на вулицю, її задавив невідомий шофер. Такі речі ставалися і раніше час від часу з людьми, яких арештовували для допиту. Надійний спосіб позбавитися від небажаних свідків.

Джефф відчув, як крупна крапля поту впала йому на руку. Йому стало страшно.

– Ніхто більше не бачив Донг Хама, – вів далі Блеккі. – Не здивуюся, якщо довідаюсь, що він теж вже мертвий.

"А якщо вони зловлять мене, – подумав Джефф, – вони мене теж уб'ють."

– Я нічого не розумію, – сказав він. – Все це також загадково для мене, як і для вас.

"А це ти прибріхуєш, дружок, – подумав Блеккі. – Чи не замішана тут політика? Може, цей американець співробітничає з якою-небудь опозиційною організацією, прагнучою скинути уряд? Хоум про це узнав, і

американець. побоюючись викриття, убив його. Ні, цього не може бути. В такому разі він би не став просити мене про допомогу. Ця організація допомогла б йому покинути країну. Тоді в чому ж справа?"

– Я не люблю нічого загадкового, – сказав він. – Спершу, ніж діяти, я хочу знати всі факти. Коли ви взяли автомобіль вашого друга, містер Джефф, ви думали виїхати?

– Цілком правильно. Я думав, що з дипломатичним номером зумію проскочити в Камбоджу. Коли я проїжджав поліцейський пост, стався напад, і автомобіль був виведений зі строю.

– Нхан була з вами?

– Ні. – Джефф помовчав і рішуче продовжив: – Ми гаємо час. Можете ви допомогти мені виїхати чи ні?

– Я був би дуже радий допомогти вам, – сказав Блеккі. – Однак ви просите неможливого. Зараз нема можливості покинути країну: всі виходи закриті. Служба безпеки працює оперативно. Крім усього, я мушу подумати про себе, містер Джефф.

У мене дружина і дуже хороша робота. Якщо довідаються, що я тільки розмовляв з вами, мій клуб буде закритий. А якщо з'ясується, що я допомагав вам утекти, мене відправлять у в'язницю.

Джефф надто добре знав китайців, щоб збагнути, що розмова не скінчена.

– Розумію, – сказав він. – Проте хороша платня може усунути будь-які перешкоди. Мені необхідно вибратися звідси. Я готовий заплатити.

Блеккі покачав головою.

– Навіть, якби я міг що-небудь придумати, вартість винагороди не дозволить здійснити задумане.

– Це буду вирішувати я сам. Припустимо, я маю необмежені кошти, чи могли б ви все владнати?

– Необмежені кошти? Думаю, дещо можна було б зробити. Та це пуста розмова. У кого в наш час є необмежені кошти?

– За своє життя я можу заплатити високу ціну, – продовжував Джефф. – Згоден, я не дуже багатий, але в Америці я маю заощадження. Можу мати в межах десяти тисяч доларів.

Блеккі не ворухнувся, проте його мозок запрацював. Про такі гроші варто було говорити.

– Я міг би допомогти вам і за половину такої суми, містер Джефф, – сказав він, – якби ви не несли кримінальної відповідальності. Але шкода! Боюсь, вартість буде значно вища.

– На скільки? – запитав Джефф, передбачивши, що Блеккі почне торгуватися.

– Двадцять тисяч було б ближче до істини.

– Стільки я не знайду, може, трохи я зміг би позичити у приятеля. Дванадцять тисяч – це все, на що я можу розраховувати.

– Що стосується мене, дванадцяти тисяч було б цілком достатньо. Однак я мушу звернутися за допомогою до брата, і його також треба приймати до уваги.

– Це ваша особиста справа. Ви з ним самі домовитесь.

– Прикро, містер Джефф. За дванадцять тисяч я згоден ризикувати своїм заняттям, але не менше. Мій брат захоче п'ять тисяч. Без нього буде неможливо вибратися звідси.

– А з ним можливо?

Блеккі ухилився від прямої відповіді.

– В усякому разі... Я маю все обміркувати і порадитися з братом.

Джефф трохи замислився для виду і сказав:

– Вашому брату я заплачу чотири тисячі: всього шістнадцять, і це все.

– Сімнадцять, – заперечив Блеккі. Він вже був певен, що зможе одержати стільки, і прикидав, чи багато доведеться заплатити брату.

Джефф ще трохи посперечався, як і заведено при торгівлі.

– Ну що ж, – мовив він з жестом відчаю, – сімнадцять тисяч, але за цю ж плату Нхан поїде зі мною.

Це здивувало Блеккі.

– Ви хочете з дівчинкою?

– Так. Домовилися?

Блеккі пом'явся.

– Це може ускладнити справу, містер Джефф.

– Домовилися.

Блеккі знизав плечами.

– Домовились. Проте, не можу обіцяти. За сімнадцять тисяч доларів я зроблю для вас усе, що в моїх силах, але не можу нічого гарантувати.

– Одержите гроші, коли я приїду в Гонконг, – уточнив Джефф. – Тут я не маю. Так що, як ви не допоможете мені виїхати, ви не отримаєте грошей.

Блеккі очікував цього.

– Будуть деякі попередні витрати. Мені знадобляться гроші. Якщо говорити відверто, я не маю наміру вкладати власні кошти в таке ризиковане підприємство. Якщо ви не дасте мені тисячу доларів на всілякі витрати і проїзд літаком мого брата, тоді, на жаль, у мене не буде можливості вам допомогти.

– Втім, якщо я дам вам гроші, – заперечив Джефф, – і ви не зможете мені допомогти, тоді я їх втрачу.

– Це буде дуже сумно, – озвався Блеккі, – та давайте приймати речі такими, які вони є. Якщо ви не виберетеся звідси, ви не втратите грошей, але вони вам більше не будуть потрібні. Ви подумали про це?

Джеффу стало ніяково. Він вже думав про це.

– Я не маю тисячу доларів, але я можу дати вам пару діамантів. Я купив їх у Гонконгу кілька років тому. Я збирався зробити обручку для однієї знайомої дівчини. Вони коштують, принаймні, тисячу доларів.

Блеккі був ошелешений.

– Я б надав перевагу готівці.

Джефф витяг загорнуті в газету діаманти і протягнув їх Блеккі.

– Я не маю готівки. Ви їх де завгодно зможете продати.

Блеккі увімкнув освітлення, нахилився вперед, акуратно розгорнув газету і оглянув діаманти. Він не був великим знавцем цінностей, проте бачив, що це хороші діаманти; коштували вони тисячу доларів чи ні, це міг сказати його брат Чарлі. Нерви Джеффа натяглися, як струни. Чемне товсте обличчя Блеккі було непроникне. Чи повірив він розповіді про діаманти? Здається, так. Та чи згодиться він їх узяти?

Блеккі звів очі.

– Дуже добре, містер Джефф. Я зараз повернуся і пошлю брату телеграму. Поки я не поговорю з ним, нічого не можна буде зробити

– Це займе багато часу?

– Гадаю, ми зустрінемося тут у середу в цей же час. До того часу я вже буду знати, чи зможу вам допомогти чи ні.

– Я буду тут.

Джефф виліз з машини.

– Я надіюся на вас, – сказав він, простягаючи руку у відкрите вікно.

– Зроблю все, що зможу, – відповів Блеккі і потис його руку.

Він поглянув услід зниклому в темряві Джеффу, нахилився до світла, щоб ще раз оглянути діаманти. Лице його було замисленим і серйозним.

Вже дванадцять годин не припинялися пошуки Джеффа. В той час, коли він сам їхав на велосипеді від Блеккі, інша зустріч відбувалася в Управлінні служби безпеки. По один бік столу сиділи полковник Он Дін Кхак і інспектор Нгок Лін, з другого – Гаррі Гемблі, лейтенант американської воєнної поліції.

Хоча нарада тривала цілу годину, учасники мали такі ж невиразні уявлення про долю Джеффа, як і тоді, коли вони сідали за стіл.

В довгій багатослівній промові полковник пояснив, які були задіяні засоби, щоб розшукати зниклого американця. Понад п'ятсот солдатів все ще прочісують околиці. Було арештовано і допитано шість осіб, підозрюваних у симпатіях до партизан. Допит не дав результатів. Були надруковані оголошення, що обіцяли значну винагороду за повернення американця. Вони були розвішані на деревах в тих місцях, де, як відомо, бандити проникають на територію В'єтнама. Завтра в газетах з'явиться оголошення, що пропонує велику винагороду всякому, хто має інформацію, дотичну до викрадення.

Лейтенант Гемблі слухав з погано прихованим нетерпінням. Цей юнак викликав досаду і роздратування полковника. Його трохи бентежили тверді і рішучі погляди лейтенанта.

Нарешті, полковник замовк, і Гемблі отримав можливість висловити своє міркування, котре привело полковника у ще більше збентеження.

Гемблі сказав:

– Ми не впевнені, що Джефф був викрадений. Мені здається, відбулося щось таємниче і дивовижне. І ось чому. Ми знаємо, що Джефф просив Сема Уейда позичити йому автомобіль, щоб з'їздити з дівчиною в аеропорт. Його автомобіль було виявлено в кількох милях від аеропорта, і замість дівчини там знаходився мертвий слуга. У Джеффа був пістолет сорок п'ятого калібра. Він пропав, як і його паспорт. До зникнення він

взяв у банку всі свої гроші. Для чого він це зробив? Я хотів поговорити з подругою Хоума, однак, відразу ж після розмови з вашими людьми, вона була вбита невідомим шофером. Я хотів поговорити з кухарем Донг Хамом, та він безслідно зник. Ви розумієте, що я хочу сказати? Все дуже загадково і страхітливо.

Полковник рішуче відсунув стілець. Він зауважив, що порушені лейтенантом питання заслуговують на увагу. Пошуки американця будуть продовжені. Буде поданий звіт. Американський посол може бути певний, що жоден камінець не лишиться неперевернутим.

Полковник встав, показуючи, що зустріч завершена. Гемблі неохоче потиснув йому руку. Він сказав, що сподівається завтра одержати від полковника додаткову інформацію, і вийшов.

Полковник Кхак холодно і сердито подивився на інспектора.

– Ти все ще не знаєш, викрали американця чи він заховався? – спитав він.

– Ні, сер, – зізнався інспектор. – Я намагаюся розшукати дівчину, котра з ним зустрічалась. Можливо, вона нам допоможе.

– Цей лейтенант – баламут, – сказав полковник. – Будь з ним обережним. А тепер іди і розшукай цю жінку.

Після відбуття інспектора полковник викликав Лам Фана.

– Лейтенант Гемблі, очевидно, завтра захоче ще раз оглянути віллу Джеффа. Він недовірливий, – пояснив полковник. – Винятково важливо, щоб він не наткнувся на отвір у стіні.

Лам Фан дозволив собі усміхнутися.

– Три години тому, – доповів він, – стіна була відремонтована. Це зробив мій брат, якому повністю можна довіряти.

Полковник щось промичав.

– Нгок Лін ще не розшукав жінку, – сказав він. – Ти не маєш ніяких міркувань, де б її можна було знайти?

– Якщо хто і знає її, так це власник Парадайз-клуба. Він знає всіх жінок, котрі зустрічаються з американцями, – промовив Лам Фан. – Ми могли б арештувати і допитати його.

– Інспектор вже допитував його.

Очі Лам Фана спалахнули злістю.

– Якби він був тут, ми, без сумніву, змусили б його говорити.

Полковник задумливо покачав головою.

– Цей чоловік відомий американцям. Арештувати його було б небезпечно. Нам слід бути обережними. Якщо ми змушені будемо це зробити, ми це зробимо, але спершу почекаємо, може, її розшукає Нгок Лін. – Він почухав свій приплюснутий ніс. – Ти певен, що американець не вислизнув за кордон?

– Всі виходи контролюються, – відповів Лам Фан.

Полковник потер лису голову.

– Він озброєний.

– Наші люди попереджені. Він буде застрелений, як тільки вони побачать його.

– А якщо з ним виявляться діаманти?

– Я потурбуюсь про це, – усміхнувся Лам Фан.

Глава дев'ята

1

Наступним ранком Нхан сіла на дев'ятигодинний автобус до Фудаумота. У неї була корзинка, в якій лежали американські журнали, три дешевих романи і вранішні газети. Все це було ретельно заховано під різними продуктами і овочами, котрі вона купила, раніше ніж сісти в автобус.

Нхан провела тривожну ніч. Весь день вона була захоплена планами Стіва, проте як тільки вона опинилася в постелі і оговталася настільки, щоб серйозно подумати про своє майбутнє життя, вона почала розуміти, скільки треба було подолати труднощів. Найбільше її тривожило, що станеться з мамою, дядьком, братами, якщо вона поїде з Стівом до Гонконга. Вони повністю залежали від її заробітків. Вона мусить поговорити про це з Стівом. Якщо він не скаже нічого конкретного, вона не бачить можливості покинути їх.

Принаймні, їй тепер вже не було так страшно. Вона прочитала газети. Здається, поліція переконана, що Стіва викрали. Про діаманти ні слова. Вона не могла зрозуміти, яким чином Хоум був знайдений у канаві, але подумала, що це вигідно Стіву. Тепер у поліції немає підстав вважати, що він убив Хоума. Цікаво, як пройшло його побачення з Блеккі Лі. Багато про що треба поговорити. Їй не терпілося знову побути з ним.

Джефф також з нетерпінням чекав зустрічі. Він походжав по крихітній кімнатці, постійно поглядав на годинника. Почувши шум прибуваючого автобуса, він підійшов до вікна і дивився, як автобус тягнувся повз фабрику.

В автобусі було дуже мало народу. Він бачив, як зійшла Нхан. Вона була без капелюха, в білих штанях, на плечі накинута накидка кольору електрик. Серце злегка защеміло, коли він побачив її.

Коли вона забігла в кімнату, він обійняв її, ніжно торкнувся губами до лиця. В блаженній знемозі усміхаючись, з закритими очима, вона припала до нього. Вона йому дозволила трохи приголубити себе, потім трохи привстала і поцілувала його.

– Я купила газети, – сказала Нхан.

Вони, тісно притулившись, сіли на ліжко, її голова лежала на його плечі, він швидко проглядав неохайно віддруковані газети.

Дивне почуття охопило його, коли він побачив своє ім'я. Газета не відкрила йому нічого нового, все це йому вже було відомо від Блеккі. Як він і очікував, в газеті не згадувалося про діаманти. Швидкий погляд в другу газету підтвердив це.

На відміну від Нхан він не був обдурений заявою поліції про його викрадення і можливу загибель. Він не сумнівався, що таємно пошуки його продовжуються і поліція сподівається схопити його живим. Безумовно, хтось в уряді знає про існування діамантів, облава на нього буде продовжуватися, допоки ці люди не отримають переконливих доказів, стверджуючих його смерть і пропажу скарбів.

– Бачиш, – сказала Нхан, – все йде добре. Вони не знають, що стало з Хоумом. Вони не знають про діаманти. Вони думають, що тебе викрали. Це добре, так?

– Так, це добре, – збрехав він. Яка користь лякати її? Він розповів їй про свою зустріч з Блеккі.

– Він згодився, щоб ти поїхала зі мною, – завершив Джефф свою розповідь. – До кінця тижня все може бути влаштовано. Хто знає, за днів десять, а може й раніше, ми будемо в Гонконгу.

Він побачив, що лице її спохмурніло.

– У чому справа? Ти ж хочеш поїхати зі мною до Гонконга?

– Так, я хочу поїхати, – промовила вона, – але я повинна думати не тільки про себе. У мене мама, дядько і три брати. Не буде щастя, якщо я кину їх на розсуд долі.

Джефф обійняв її.

– Не переймайся цим, – сказав він. – Я це владнаю. У Гонконгу я знайду юриста, щоб добитися для них дозволу. Як тільки ми виберемося звідси, я буду багатий. Не турбуйся про них, дитя. Я все владнаю.

В той час, коли вони розмовляли, на віллі Джеффа у великій вітальні знаходилися лейтенант Гемблі і інспектор Нгок Лін.

Гемблі з хвилюючою інспектора ретельністю обшукав віллу.

– Я вважаю, сталося не викрадення, а щось інше, – сказав Гемблі, в упор розглядаючи інспектора. – Хлопець втік. Я зв'язався з Пан Ам і розкопав багажну відомість, складену, коли він вперше сюди приїхав. У нього було три валізи. Одна зникла. Зник його несесер. Перед зникненням він забрав всі свої гроші. – Гемблі тицьнув пальцем в інспектора. – Джефф утік. Він не думав повертатися назад. Ось чому він взяв автомобіль Уейда. Він сподівався, що дипломатичний номер дозволить йому проскочити

Інспектор збагнув, які можуть бути ускладнення, якщо Гемблі доведе свої припущення. Треба переконати прискіпливого лейтенанта в неправдивості його тверджень.

– Я б хотів відверто поговорити з вами, – зізнався він. – Ви ж недавно в Сайгоні, лейтенант?

Гемблі з подивом поглянув на нього.

– Що ви хочете сказати?

– Якщо пам'ять мене не зраджує, ви прибули сюди два місяці тому. Два місяці – дуже малий термін, щоб розібратися в тактиці і методах нашого ворога.

Гемблі відчув себе незручно. Опинившись в Сайгоні, він відразу збагнув, що не був досить підготовлений до тієї роботи, котру йому треба було виконувати. Незнання мови і необхідність працювати з перекладачем дратували його. Він постійно виявляв, що хитрість в'єтнамців цілком збиває його з пантелику.

– Куди ви хилите? – з викликом запитав він.

– З другого боку, – вів далі інспектор, пропустивши повз вуха це зауваження, – ми накопичили багатолітній досвід боротьби з бандитами. Основною метою їх діяльності є створення політичних ускладнень. Найбільше їм би хотілося зіпсути добрі відносини між нашими країнами і викликати інцидент, котрий отримав би розголос у світовій пресі.

Гемблі відчув, що в кімнаті задуха, виступив піт. Він витяг хустку і обтер обличчя.

– Вчора ввечері, – продовжив інспектор, – ви підняли кілька цікавих питань, котрі назвали таємничими і дивовижними. Ви мали рацію,

назвавши їх таємничими і дивовижними, проте помилилися, коли використали слово "дивовижний."

– Ви не вважаєте дивовижним, що була вбита дівчина, коли вона виходила з вашого управління, і безслідно зник кухар?

– Кухар не зник, – понуро вимовив інспектор. – Кілька годин тому він був знайдений в річці.

Гемблі схопився.

– Він мертвий?

– Так.

– Гадаю, ви збираєтеся сказати, що він скоїв самогубство? – в голосі Гемблі звучала насмішка. – Події стають ще жахливіші. Слуга, його дівчина і тепер кухар мертві. Кожен з них міг би повідомити мені дещо корисне. Цікаве співпадіння!

Інспектор поблажливо усміхнувся.

– На вашому місці, лейтенант, я подумав би те ж саме. Однак, ті зведення, котрі я маю, дозволяють вважати те, що відбулося, цілком закономірною подією. В цьому нема нічого жахливого.

Гемблі тяжко зітхнув. Його охопив гнів, насилу йому вдалося стриматися.

– Ви не вважаєте, що слід припинити базікання і вивчити факти? Якщо вам так багато відомо, давайте послухаємо, що ви можете повідомити!

– Розгадка цієї надуманої таємничості, – м'яко пояснив інспектор, – в тому, що Хоум, його дівчина і Донг Хам були агентами В'єтконгу. Після того, як ви про це довідалися, ситуація не видасться ні таємничою, ні жахливою.

Гемблі відчув себе обеззброєним. Щоб зібратися з думками, він витяг пачку сигарет і запалив.

– Чому ви не сказали про це вчора? – спитав він рішуче.

– Дорогий лейтенант, якби мені це було відомо, я б безумовно сказав. Але довідався про це я лише сьогодні вранці.

– Яким чином?

– У Сайгоні багато шпигунів В'єтконгу. Деякі з них, побачивши наскільки життя тут краще, ніж у Ханої, переходять на нашу сторону. Від них ми отримуємо деяку інформацію. Наш інформатор не хотів виказувати Хоума, дівчину і Донг Хама, поки вони були живі, але, довідавшись про його смерть, він прийшов до мене і розповів, що всі вони були агентами В'єтконгу.

Гемблі зітхнув. Він відчував, як павутина брехні обплутує його. В той же час він має діяти з обачністю. Ця неймовірна історія може бути правдою.

– Яке все це має відношення до зникнення Джеффа? – спитав він. – Ви не збираєтеся переконати мене, що Джефф був агентом В'єтконгу? Скажу відверто, якщо ви це зробите. я не повірю.

Інспектор покачав головою.

– Давайте говорити серйозно, лейтенант. Скажіть мені, що ви знаєте про містера Джеффа? Він ваш співвітчизник. Протягом трьох років він

мешкав у Сайгоні. Але скажіть, що він за людина, чи, може, вірніше буде запитати, могли б ви сказати, якою він був людиною?

Гемблі ніколи не розмовляв з Джеффом. Впродовж двох місяців він бачив його кілька разів у розмаїтих барах і нічних клубах, але ніколи ним не цікавився. Він зрозумів, що абсолютно нічого не знає про Джеффа. З'явилося зле роздратування.

Спостерігаючи за ним, інспектор був задоволений ходом бесіди. Докучливий молодий чоловік вимушений оборонятися. В ньому вже немає колишньої впевненості.

– Ну, я знаю, що він був досить вдалим бізнесменом, – завиляв Гемблі. – Наскільки мені відомо, у нього не було неприємностей. Він...

– Я мав на увазі особисте життя, лейтенант, – перебив його інспектор. – Про людину можна судити тільки по її особистому життю.

Гемблі знову витер обличчя.

– Про це я нічого не знаю, – понуро зізнався він.

Інспектор вирішив повернути одне з виграних очок.

– Ви згадали, що містер Джефф взяв у банку всі свої гроші, – сказав він. – Він зробив це поспішно, ввечері в неділю у двох готелях, так як банк був закритий. Ви подумали, що він готувався втекти. Проте, може, його діям можна дати інше пояснення?

Гемблі збентежився. До лиця прилила кров.

– Припускаєте шантаж?

– Безумовно. Я б назвав його поведінку діями людини в скруті, котрій потрібна велика сума грошей. Коли виникає подібна ситуація, я завжди думаю про шантаж.

Гемблі спробував заперечити.

– У мене нема підстав думати, що Джефф був людиною, котру можна шантажувати, – повільно промовив він. – У вас є причина так думати?

Інспектор зобразив нерішучість.

– На жаль, так. Містер Джефф, поза всякими сумнівами, був збоченцем.

Погляд Гемблі виразив допитливий подив.

– Що змушує вас стверджувати це?

– Існує дуже просте пояснення, чому він позичив автомобіль містера Уейда, і, запевняю вас, дипломатичний номер не має до цього ніякого стосунку. Мої люди не раз бачили, як містер Джефф намагався на своєму автомобілі підібрать дівчаток. Кілька тижнів він не мав успіху. Напрошується здогад, що, роздратований невдачами, він пояснив їх не стільки скромністю дівчат, яких він намагався розбестити, а непрестижним видом свого "доффіна". Гадаю, містер Джефф позичив великий і розкішний автомобіль містера Уейда, сподіваючись, що це принесе йому удачу. Крім того, він сам сказав містеру Уейду, що хоче використати машину в аморальних цілях..

Гемблі погасив сигарету.

– Якщо він чіплявся на вулицях до жінок, – рішуче запитав він, – чому ваші люди не забрали його?

Інспектор знизав плечами.

– Ми уникаємо без крайньої необхідності затримувати американців. Дівчата не звертали на нього уваги. Він не завдавав їм шкоди, не було офіційних скарг. Тому наші люди цілком розумно не задіювали ніяких заходів, хоча мені була направлена доповідна записка.

– Це, однак, не пояснює ні історії з Хоумом, ні причин шантажу, неясно також, для чого він забрав свій пістолет і упакував портплед. Ви вважаєте, що він спричинив кільком дівчатам неприємності і в зв'язку з цим вирішив здійснити втечу?

– Нічого подібного, лейтенант. Справа набагато складніша. Мабуть, вас здивує, якщо ви дізнаєтесь, що Хоум був гомосексуалістом!

Гемблі застиг від несподіванки. "Господи боже! – подумав він. – Що буде далі?"

– Я думаю, було вирішено викрасти містера Джеффа і вимагати за нього викуп. Для здійснення викрадення, в зручний час в дім містера Джеффа були направлені Хоум і Донг Хам. Одначе, я думаю, Хоум у свою чергу, сам вирішив отримати трохи грошей. Він вимагав їх у містера Джеффа.

Гемблі поморщився.

– Ви хочете сказати, Джефф і його слуга...

– Думаю, тут не може бути двох гадок, – скромно відповів інспектор. – Цей чоловік був збоченцем. Ви пам'ятаєте, містер Уейд говорив, що коли він зустрів містера Джеффа в барі готелю "Мажестік", він видавався чимось стурбованим і схвильованим? Пізніше він отримав по двох чеках гроші. Поки він це робив, Хоуму подзвонили по телефону. Йому веліли привезти містера Джеффа до поліцейського посту на шосе Бьєн Хоа.

Була ідея убити одним камнем двох птахів: атакувати поліцейський пост поблизу Сайгона і викрасти Джеффа.

– Як ви про це все дізнались? – спитав Гемблі. – Як міг Хоум змусити Джеффа поїхати до поліцейського посту?

– Цього, лейтенант, я не знаю, – м'яко відказав інспектор. – Моє пояснення здається мені розумним, оскільки воно основане на багатолітньому досвіді боротьби з бандитами. Очевидно, Хоум знав, що у містера Джеффа є пістолет. Я думаю, він взяв пістолет і змусив містера Джеффа їхати до поліцейського посту. Стався напад, в метушні, що виникла, містер Джефф намагався втекти. Найвірогідніше, він убив Хоума. На шиї і обличчі Хоума є відбитки пальців. Містер Джефф був дуже сильною людиною. Йому достатньо було лише раз хорошенько трусонути хлопця, щоб зламати йому шию. Я певен, що містер Джефф теж був убитий. Мій досвід підказує, що за свій напад на Хоума він заплатив власним життям. Принцип наших ворогів: життя за життя. Не забувайте також, що у містера Джеффа було вісім тисяч піастрів.

– Що змушує вас стверджувати це? – огризнувся Гемблі. – Якщо ваша теорія правильна, він взяв гроші, щоб віддати їх юнакові. Безумовно, хлопець отримав гроші раніше, ніж змусив Джеффа їхати до поліцейського поста.

Інспектор нахилив голову. "Він попереджав тебе про обережність. Цей хлопець далеко не дурень", – подумав інспектор.

– Не має значення, лейтенант, у кого були гроші. Вони були у одного з них, тому вони й не були знайдені в домі. Я думаю, вони були у містера Джеффа, коли Хоум погрожував йому пістолетом. Джефф міг би відмовитися тим, що не зумів зібрати таку суму. Я думаю, коли бандити виявили, що він прикінчив Хоума, вони розшукали його, побачили гроші і вбили. Гроші бандити поділили між собою раніше, ніж повернутися в табір. Якби вони привели містера Джеффа живим, він розповів би про все

їхньому очільнику, той відібрав би гроші у своїх підлеглих і взяв їх собі. Бандитів більше влаштовувало, щоб Джефф помер. Я цілком певен, що все відбулося саме так.

Гемблі потер підборіддя, поглянув на інспектора.

– Ви певні, що все було заздалегідь підготовано? А що скажете щодо валізи і бритви?

– В'єтконговці мали намір отримати викуп за містера Джеффа. Про нього треба було добре подбати: природно, він повинен був мати предмети для гоління і зміну білизни. Без сумніву, Хоум все це приготував до повернення містера Джеффа на віллу.

– А дівчина і кухар?

– Вони коливалися, лейтенант. Мій інформатор доповів мені, що тільки вплив Хоума утримував їх від переходу до нас. Коли вони довідалися про його смерть, вже ніщо не перешкоджало їм вийти з-під влади В'єтконгу. Поза сумнівом, їх убили за наказом Ханоя для застрашення тих, хто вагалися.

Гемблі зняв форменний кашкет і провів рукою по вологому від поту волоссю.

"Ця мавпа, може, правий, – подумав він. – Фантастична історія, але її слід підтримати. Не в наших інтересах поширювати чутки про дивацтва Джеффа. Цей бруд не настільки забавний, щоб про нього писали газети."

І інспектор збагнув, що йому вдалося направити думки лейтенанта в менш небезпечне русло. Слід негайно побачити полковника і докласти про цю розмову. Він сподівався, що полковник схвалить сфабриковану ним вигадку.

Гемблі підвівся.

– Я повинен буду сповістити про все, – сказав він.

– Звісно, – відізвався інспектор. – Полковник Он Дін Кхак направить офіційну доповідь, яка містить все, що я вам щойно повідомив. Ви можете завірити посла, що ця прикра історія не отримає небажаного розголосу. В разі необхідності ми можемо подати докази збоченості містера Джеффа. Винагорода, про яку писали вранішні газети, привела до нас ряд людей, мавших зв'язки з містером Джеффом. Вони можуть бути підготовані для обстеження, та, я гадаю, було б краще не ворушити цю справу. В той же час ви можете бути певні, що я продовжу пошуки трупа містера Джеффа.

– Гаразд, – проказав Гемблі. – Ну, що ж! О'кей. До зустрічі, інспектор. – І, поправивши на голові кашкета, він попрощався за руку з інспектором і вийшов.

Інспектор трохи постояв, дивлячись у вікно, поки не затих шум від'їжджаючого "джипа". Потім, не поспішаючи, підійшов до картини, що висіла на стіні і поглянув на неї. "Щастя, – подумав він, – що лейтенант не здогадався її зняти. Було б жахливо незручно, якби він виявив отвір у стіні."

Він припіднявся, злегка зрушив картину і заглянув під неї. Його враженому погляду явилася міцна рівна стіна. Не було помітно жодного знаку, що вказував на те, що лише вчора тут зяяв отвір. Людина, що полагодила стіну, була висококваліфікованим майстром.

Повісивши картину на попереднє місце, інспектор пригадав, що брат Лам Фана був маляром, який займався внутрішніми житловими приміщеннями.

В його маленьких чорних очицях з'явилася стурбованість, він покинув віллу і хутко поїхав назад, в Управління служби безпеки.

2

Біля аеропорта в Сайгоні сидів у своєму автомобілі Блеккі Лі і ковиряв у зубах бамбуковою паличкою. Він з нетерпінням чекав, коли пасажири щойно прибувшого з Гонконга літака пройдуть через митний і імміграційний контроль.

Він вже бачив свого брата Чарлі в той момент, коли той виходив з літака. Блеккі проявляв на Чарлі великий вплив, тому той так поспішно відгукнувся на його поклик.

Чарлі Лі був на п'ять років старший за брата. Він був поважніший і честолюбивіший, але менше удачливий, ніж Блеккі. Біда Чарлі, як часто говорила Блеккі Ю Лан, в тому, що він не бажав опускатися до простої роботи. Він все життя рвався до великих і легких грошей. Ганявся за білим слоном і мріяв, що котрась із його безглуздих вигадок раптом обернеться незлічимим скарбом. Він постійно втрачав свої можливості, відшукуючи неіснуючу золоту жилу, в той час, як він міг би за порадою брата відкрити дансінг у Гонконгу. Проте, що стосувалося такої справи, як нелегальна еміграція американця до Гонконга, тут Блеккі не міг обійтися без Чарлі. Якщо Чарлі нічого не придумає, то становище американця буде не краще, ніж у небіжчика.

Чарлі вийшов з будівлі аеропорта, постояв, роздивився. Блеккі здалося, що його брат трохи схуд і виглядав більш підтоптаним, ніж чотири місяці тому, коли вони востаннє бачилися.

Чарлі упізнав американську машину і підійшов до неї. Блеккі виліз і привітав його. Стоячи на сонячній спеці, брати обмінялися кількома фразами. Вони довідалися про здоров'я один одного. Чарлі поцікавився Ю Лан, яка була йому симпатична. Про термінову телеграму, котру

послав Блеккі, просячи брата все покинути і негайно приїхати, не було сказано жодного слова.

Вони сіли в автомобіль і, не кваплячись, поїхали до клубу. По дорозі Блеккі спитав про справи, і Чарлі, безпорадно здійнявши руки, зізнався, що в даний момент нема нічого хорошого. Багато неприємностей з хлопчаками-рікшами. Рано чи пізно рікші зникнуть: рух у Гонконгу збільшився до краю, рікші притісняються до самого тротуара, скоро їм зовсім ніде буде їздити. Хлопчаки зрозуміли це і вимагають вищої платні, щоб мати що-небудь про запас, коли не зможуть більше працювати. Четверо дівчат, котрих захищає Чарлі, також доставляють хвилювання. Після публікації книги про проституцію в Гонконгу американські власті заборонили своїм морякам заходити в готелі, де винаймаються дівчата. Це кепсько відбилося на справах, і, що найгірше, дівчата зажадали збільшення проценту.

Блеккі слухав, час від часу співчутливо прицмокуючи. Вони все ще говорили про справи, коли піднімалися по сходах до клубу, де Ю Лан радісно привітала Чарлі.

Ленч був поданий, всі троє сіли за стіл і покуштували вісім блюд старанно приготованих страв. Під час їжі говорили мало. Після сніданку брати рушили в кабінет, а Ю Лан пішла відпочити у свою кімнату. Чарлі занурився в найзручніше крісло, в той час, як Блеккі примостився біля столу. Він протягнув Чарлі сигару.

Настала нетривала мовчанка, поки Чарлі розпалював сигару. Потім він сказав:

– Здається, я можу для тебе щось зробити?

Блеккі відразу ж приступив до справи. З підкупаючою щирістю він розповів брату історію Джеффа. Він сповістив йому ті невеликі дані, які

зумів зібрати, не спотворюючи фактів власними міркуваннями і здогадками.

Чарлі, відкинувшись у кріслі, попихкував сигарою, лице його було байдужим. Слухаючи Блеккі, Чарлі зразу ж зрозумів небезпеку цього заміру. До цих пір те, чим доводилося займатися йому з Блеккі, не являло справжньої небезпеки: контрабанда незначної кількості опіуму, кілька темних валютних операцій, перевозка емігрантів у Гонконг – це не загрожувало можливістю бути поставленим перед взводом солдат, але ця витівка Блеккі дуже легко могла закінчитися направленими на них гвинтівками таємної поліції.

Чарлі багато років прожив у Сайгоні. Він виїхав, коли було усунуто французьке панування і до влади прийшов президент Дьєм. Своїм обов'язком він вважав забезпечити молодшому брату лазівку для втечі у випадку потреби, і поселився у Гонконгу. Втім він пам'ятав в'єтнамські звичаї і закони, і знав: якщо з'ясується, що він допомагає американцю уникнути правосуддя, проти нього можуть примінити найжорстокіші заходи.

Блеккі сказав:

– У американця є гроші. Він заплатить п'ятнадцять тисяч американських доларів. Це прийнятна сума. Я думаю, буде справедливо, якщо ти одержиш п'ять тисяч, а я десять. Що ти скажеш?

– Моє життя коштує набагато більше п'яти тисяч американських доларів, спокійно проговорив Чарлі.

Блеккі спохмурнів. Відповідь розчарувала його. Він розраховував, що брат з радістю вхопиться за таку пропозицію.

– Що ти хочеш сказати?

– Це надто небезпечно. Мені прикро, треба все ретельно обміркувати. Справа надзвичайно небезпечна.

– Блеккі збагнув, як треба поводитися з братом. Він витяг з кишені діаманти, котрі йому дав Джефф.

– Американець ніби, як довіряє мені, – сказав він. – Він дав мені ці два діаманти. Він говорить, що вони коштують тисячу американських доларів. Цього вистачить на поточні витрати. Коли він потрапить до Гонконга, він заплатить нам п'ятнадцять тисяч доларів. – Він поклав діаманти на папірець.

Чарлі був спеціалістом по цінних каменях. Ще у Сайгоні він шліфував алмази. На нещастя, його спіймали на крадіжці золота, і ця обставина поклала край його діяльності ювеліра.

Він взяв діаманти і уважно їх оглянув. Далі дістав з кишені збільшувальне скло, вставив його в око і дослідив камені ретельніше. Запала довга пауза, впродовж якої Блеккі спостерігав за ним. Нарешті, Чарлі витяг з ока лупу і поклав діаманти назад на папірець.

Відкинувшись у кріслі, він запитав:

– Тобі дав ці камені американець?

– Авжеж.

– Де він їх узяв?

– У Гонконгу. Він купив їх для дівчини, але передумав.

– Він сказав, скільки вони коштують?

Блеккі насупився.

– Тисячу американських доларів.

– Тебе не здивує, якщо я скажу, що вони коштують три тисячі американських доларів? – запитав Чарлі.

Блеккі мало не звалився зі стільця. Він витріщився на свого брата.

– Американець не купував цих діамантів у Гонконгу, – вів далі Чарлі. – Він обдурив тебе.

– Не розумію, – вимовив Блеккі. – Навіщо він дав їх мені, якщо вони коштують так дорого?

– Тому, що він не знав їх вартості, а це означає, що він не купив їх.

– Не розумію. Якщо він не купив, як же вони потрапили до нього?

– Він украв їх, – сказав Чарлі. – Дивний збіг, – він показав на діаманти. – Шість років тому я сам шліфував ці діаманти. На них моє клеймо.

– Неймовірно. Ти в цому певен?

– Звісно. Я можу сказати тобі, кому належали ці діаманти. Ти пам'ятаєш генерала Нгуен Ван Тхо?

Блеккі кивнув.

– Він замовив фірмі, в якій я працював, сто двадцять діамантів і заплатив за них готівкою. Це була секретна оборудка. Я також дізнався, що він ходив до другого торговця і купив п'ятдесят крупніших і цінніших каменів. Всього він купив діамантів на два мільйони американських

доларів. Для купівлі каменів він використовував гроші військової казни. Він збирався втікати з країни, але не встиг це зробити. Він був убитий, а діаманти зникли. Думаю, американець знайшов їх.

Брати дивилися один на одного. Блеккі відчув, як по обличчу стікають крапельки поту. Два мільйони американських доларів!

– Справді! – вигукнув він. – Джефф мешкав на віллі, що належала генеральській коханці. Генерал, мабуть, сховав там камені, а Джефф відшукав їх. Ось чому він убив свого слугу! Хлопець очевидно знав, що Джефф знайшов діаманти!

Чарлі продовжував попихкувати сигарою, думки набігали одна на другу. "Ось, нарешті, – думав він, – той шанс, котрого я чекав усе своє життя. Два мільйони доларів! Величезні гроші! Нарешті!"

– Щоправда, ми не знаємо, чи є у нього решта діамантів, – з сумнівом промовив Блеккі. – Він, може, знайшов тільки ці два.

– І убив хлопця заради двох діамантів? – покачав головою Чарлі. – Ні, він знайшов усі до одного. Можеш бути в цьому певен.

– Я знаю, де він ховається, – прошепотів Блеккі. – У мене є люди, котрі потурбуються про нього.

Чарлі підвів голову, оглянув брата.

– Припустимо, ти одержиш діаманти, – зауважив він. – Що ти будеш з ними тут робити?

– Ми відвеземо їх до Гонконга, – хвилюючись, промовив Блеккі.

– Востаннє, коли я виїжджав із Сайгона, мене обшукали, – тихо вимовив Чарлі. – Тебе теж обшукають. Ми обоє під підозрою. Якщо нас затримають з діамантами, ми зникнемо. Ти це розумієш?

– Тоді що нам робити? – запитав Блеккі.

– Ми будемо робити все, що хоче американець. Ми допоможемо йому втекти за кордон. Природно, він візьме з собою діаманти. Нехай він ризикує. В Гонконгу ми зустрінемо його і заберемо діаманти. Згода?

– Ти щойно говорив, що все слід би ретельно обміркувати, – нагадав Блеккі.

Чарлі усміхнувся.

– Не варто довго ламати голову, коли мова йде про два мільйони американських доларів. Можеш сказати своєму американцю, що ми допоможемо йому вибратися звідси.

– Але як?

Чарлі заплющив очі.

– Про це якраз я й мушу подумати. Я вже немолодий. Короткий сон був би мені дуже корисний. Подбаєш, щоб мене не тривожили?

Блеккі піднявся і направився до дверей. Зупинився. В очах з'явився неспокій.

– Американець легко не розлучиться з діамантами, – зауважив Блеккі. – Він сильний мужчина.

Чарлі зручно примостився в кріслі.

– Ми не можемо розраховувати, що придбаємо без труднощів два мільйони, – відповів він.

– Дякую, що ти мені нагадав про це. Я візьму це до уваги. Хвилею пізніше Блеккі вийшов з кабінету, де лунало мирне хропіння Чарлі.

Глава десята

1

Винагорода в 20 тисяч піастрів за всіляку інформацію стосовно життя Джеффа в останні, перед тим, як його викрали, дні викликало ажіотаж біля Управління служби безпеки.

Інспектор Нгок Лін очікував, що так буде. Він знав, що всякий кулі, велосипедний рікша, вуличний торговець і тому подібне кинеться зі своїми історіями, щоб одержати винагороду.

Він знав, що він і його підлеглі мають проаналізувати сотні історій в надії відшукати один незначний факт, котрий міг довести, що Джефф сховався, а не потрапив до рук в'єтконговців. Інспектор також сподівався дізнатися що-небудь про дівчину, котра була пов'язана з Джеффом. Він дав інструкції, згідно яких нікого не слід проганяти. Всякий, хто прийшов, має бути допитаний.

Людина, яка могла б повідомити йому, де ховається Джефф, нічого не знала про запропоновану винагороду. Ю-Ю ніколи не вчився читати і, природно, ніколи не заглядав у газети.

Поки інспектор вивчав і аналізував відповіді на свої запитання, Ю-Ю сидів навпочипки біля входу у Парадайз-клуб. Його брудне, зле, похмуре обличчя виражало нерозуміння і стурбованість

Він бачив, як приїхав Чарлі. Він вже зустрічався з Чарлі раніше, і знав, що той мешкав у Гонконгу. Ю-Ю здогадався, що Чарлі був для чогось викликаний. Очевидно, відбувалося щось винятково важливе. Але як дізнатися, що ж відбувалося насправді? Він подумав, чи не піти йому додому до дівчини з клубу, і чи не поговорити з нею. Він би зміг змусити її розповісти, чому вона їздила до американця. Однак, поміркувавши ще, він вирішив, що коли не зможе залякати її , у нього будуть серйозні неприємності з Блеккі. Ризик був занадто великий. Отож, він сидів у затінку, забавляючись своєю іграшкою і чекав.

Не далі, ніж в десяти ярдах від нього, вуличний торговець читав газету і, напружуючи свій розум, обдумував історію, котру можна було б розповісти поліції заради обіцяної нагороди. Він знав Джеффа. Він часто бачив, як той заходив і виходив із клубу, проте не міг згадати, чи бачив він його ввечері в неділю. Він невиразно пригадав, що Джефф сів у свій автомобіль біля клубу, але чи було це в суботу чи в неділю, торговець ніяк не міг згадати.

Він вирішив сказати поліції, що це сталося в неділю. Буде переконливіше, якщо він назве неділю, оскільки, як він знав із газет, це був день зникнення Джеффа. Як тільки скінчиться час ленчу, він піде в поліцію і розповість їм, що бачив, як Джефф сідав у свою машину. Якщо, навіть, він не отримає винагороди повністю, якусь частину вони, безумовно, йому дадуть.

В американському посольстві лейтенант Гемблі сидів у своєму кабінеті і замислено дірявив ножем стопку промокального паперу.

Він чекав приходу Сема Уейда. Він викликав його по телефону, як тільки повернувся в посольство. Уейд сказав, що зайде через кілька хвилин.

Коли він увійшов, Гемблі знаком попросив його сісти.

– Я зовсім заплутався в цій історії з Джеффом, – повідомив він. – Ти ж доволі добре знав його, чи не так?

– Не зовсім добре. Ми разом грали в гольф. Він був до біса хороший гравець. Я не бачив, щоб хто-небудь ще міг так далеко відбити шар.

– Що він був за хлопець?

– Відмінний. Він мені подобався.

Гемблі проковиряв у папері велику діру.

– А не спостерігалось у нього ніяких збочень?

Уейд широко розкрив очі.

– Ти жартуєш! – пронизливо прокричав він. – Джефф збоченець? З чого ти це взяв?

– Ходять такі чутки, – тихо проговорив Гемблі. – Говорять, він мав зв'язок зі своїм слугою.

– У чоловіка, котрий розповсюджує цю маячню, видно, свербить зад, – з відразою сказав Уейд. – Для чого йому знадобилася ця брудна брехня?

Гемблі з цікавістю поглянув на обурене обличчя Уейда.

– Ти в цьому певен? – спитав він.

– Атож, чорт забирай! – крикнув Уейд, лице його спалахнуло, – Що все це означає?

Гемблі переказав йому версію інспектора.

– Це брехня, – заперечив Уейд. – Я напевне знаю, що у Джеффа була дівчина. Він ніколи не переслідував жінок. Версія, для чого він позичив мою машину, зовсім неправдоподібна.

– Хто була його дівчина? – поставив запитання Гемблі.

– Не знаю. Яке це має значення? Але я безперечно знаю, що вона приходила до нього мало не три рази на тиждень. Мій слуга завжди розповідає мені, хто з ким спить. Коли граєш в гольф з хлопцем, можна дізнатися, що він за людина. Джефф був спортсмен, відмінний хлопець. Завіряю тебе.

– Хотілося б поговорити з його дівчиною, – сказав Гемблі. – Як її розшукати?

Уейд почесав свої товсті щоки, подумав.

– Найімовірніше, тобі могла б сказати це та китаянка, з якою я провів недільну ніч. Вона шльондра і злодійка. – І він дав Гемблі її адресу.

Гемблі потягнувся за своїм форменним кашкетом і нап'яв його на голову.

– Ну, що ж, дякую, – сказав він. – Я схожу до цієї дівчини. – Він поглянув на годинника. Було якраз половина першої. – Ти мені допоміг.

Через п'ятнадцять хвилин він стояв біля дверей Енн Фай Во. Він подзвонив і почекав. За дві хвилини подзвонив знову. Він вже вирішив, що її немає вдома, як відкрилися двері. На порозі стояла і розглядала його дівчина. Її мигдалевидні очі уважно обмацували деталі його обмундирування, зупинилися на обличчі.

– Гемблі. Воєнна поліція, – козирнув лейтенант. – Можна ненадовго зайти?

Вона відступила, злегка клацнувши довгими красивими пальцями. Світло-сіре кімоно ледве прикривало її стегна. Довгі красиві ноги кольору старої слонової

кості були оголені. В очі кинулись тверді випуклості грудей, обтягнутих сірим шовком. Йому здалося, що кімоно було накинуте на голе тіло. Він пройшов до вітальні. На столі валялися вранішні газети. Під ними виглядала таця, на якій стояли чашка з блюдцем, кавник, половина пляшки коньяку "Ремі Мартін".

Енн Фай Во сіла на підлокотник великого шкіряного крісла, відкинула на спинку руку. Поли халата розсунулися. Гемблі, через силу не дивився на її ноги.

– Вам щось потрібно? – запитала дівчина, піднявши помальовані брови.

Гемблі взяв себе в руки.

– Ви вже читали газети?

Він подався вперед і тицьнув у заголовки, що сповіщали про викрадення Джеффа.

Вона кивнула. Її тонкі пальці перебирали волосся, що вилося біля шиї.

– Ви знали Джеффа?

Вона покачала головою.

– У нього була подруга – танцівниця-в'єтнамка. Я намагаюся відшукати її. Чи не знаєте ви, хто вона і де живе?

– Можливо.

Гемблі переминався з ноги на ногу. Чорні миндалевидні очі бентежили його. Вона розглядала його, як селянин оглядає бика, завоювавшого приз.

– Що це означає? Ви знаєте її чи ні?

Вона подалася вперед, щоб взяти сигарету. Груди відтягли сірий шовк халату. Вона затисла сигарету густо напомаженими губами і очікуюче поглянула на лейтенанта.

Гемблі порився по кишенях, відшукав запальничку, але не зміг відразу її запалити. Його розізлило, що даючи їй прикурити, він відчув збентеження і невпевненість підлітка.

– Чому ви хочете це знати? – запитала вона, відкидаючись назад і випускаючи з ніздрів довгий струмок тютюнового диму.

– Ми намагаємося уточнити, куди він їхав у той час, коли був викрадений, – пояснив Гемблі. – Сподіваємося, дівчина могла б нам допомогти.

– Якби могла б, вона прийшла б, чи не так?

– Необов'язково. Можливо, вона не хоче бути замішаною.

Енн Фай Во взяла газету і заглянула в неї.

– Я бачу, тут говориться про винагороду. Якщо я скажу вам, хто вона, я отримаю цю винагороду?

– Можете. Винагороду виплачує служба безпеки. Ви повинні поговорити з ними.

– З ними я не бажаю розмовляти. Надаю вам перевагу. Якщо ви дасте мені 20 тисяч піастрів, я скажу вам, хто вона.

– Так ви знаєте?

Помальовані брови знову припіднялися.

– Можливо.

– Я не уповноважений давати вам гроші, – пояснив Гемблі. – Але я передам відповідним інстанціям ваше прохання. Хто вона?

Енн Фай Во знизала плечами.

– Я забула, на жаль. Ви повинні пробачити мене.

– Послухай, дитино, – сказав Гемблі, несподівано переходячи на грубий поліцейський тон, – хочеш ти цього чи ні, але ти розповіси або мені, або службі безпеки. Кому-небудь з нас ти розкажеш!

Вираз обличчя Енн Фай Во не змінився, але вона миттєво зрозуміла загрожуючу їй небезпеку. Якщо цей американець повідомить службі безпеки, що вона має інформацію, її викличуть в управління для допиту. Вона знала, що відбувається з людьми, яким не хочеться говорити. Вона не мала бажання, щоб її спину розідрали бамбуковими палками.

– А винагорода?

– Я сказав тобі: я передам твоє прохання. Не обіцяю, що ти її отримаєш, але я зроблю для тебе все, що зможу.

Вона пом'ялась, зиркнула на нього і, побачивши, що він не жартує, сказала:

– Її звати Нхан Лі Квон. Її дядько передрікає долю біля гробниці маршала Лі Ван Дейта.

– Я вдячний, – сказав Гемблі. – Як виглядає її дядько?

– Повнотілий, з бородою.

Гемблі надів кашкета.

– Піду поговорю з ним, – кинув він і направився до дверей.

Енн Фай Во погасила сигарету і пішла слідом за ним.

– Ви не забудете про винагороду, лейтенант?

– Не забуду.

– Може, навідаєте мене ввечері?

Він осміхнувся.

– Можливо.

Вона схопила верхній гудзик його накидки і почала його розглядати. Їх обличчя зблизилися.

– Її дядько не приходить до храму раніше третьої години, – мовила вона. – У вас купа часу. Може, побудете ще трохи?

Гемблі відсторонив її руку. Доторкання її холодних пальців змусило частіше битися серце. "Вона, безумовно, принадна," – подумав він. Йому хотілося лишитися.

– Як-небудь іншого разу, дитинко, – з жалем проказав він і усміхнувся. – Треба працювати.

Він прочинив двері, поколивався і знову поглянув на неї. Вона уперто дивилася йому вслід, чорні очі обіцяли багато чого.

Він повільно закрив двері і притулився до них.

– Гаразд, може, я ненадовго лишуся.

Гемблі, не зводячи очей з важких поколихуючих стегон, пішов за нею.

2

Торговець продуктами, чиє ім'я було Чеонг Су, мав вистояти довгу чергу, перше ніж він побачить інспектора Нгок Ліна. Проте він не відмовлявся почекати. Те, що відбувалося у величезній кімнаті, занепокоїло його. Його терзало побоювання, що хтось із стоявших перед ним людей отримає винагороду раніше, ніж підійде його черга.

Коли ж Чеонг Су, нарешті, опинився перед інспектором, він просто і рішуче сказав, що прийшов отримати винагороду.

– Що змушує тебе думати, що ти отримаєш її? – спитав інспектор, розглядаючи старого з маленькими бігаючими очицями і гірким виразом на втомленому обличчі.

– Я бачив американця ввечері у неділю, – доповів Чеонг Су. – Він сидів у автомобілі біля Парадайз-клуба. Це було після десятої години.

Інспектор прислухався.

Вперше за п'ять годин, що він просидів за столом, він чув дещо, що заслуговувало уваги.

– Що він робив?

Чеонг Су приплющив очі.

– Сидів у автомобілі.

– В якому автомобілі?

– В маленькому червоному автомобілі.

– Він довго сидів у автомобілі?

Чеонг Су примружився.

– Недовго.

– Скільки? П'ять хвилин? Десять? Півгодини?

– Може, півгодини.

– Що було потім?

– Підійшла дівчина, і він виліз з машини, – повільно, після довгих роздумів, проговорив Чеонг Су. – Він дав їй гроші і вона зайшла до клубу. Потім вона вийшла, вони сіли в машину і поїхали.

У інспектора забігали очі. Він не хотів, щоб торговець побачив його хвилювання.

– Яка дівчина? – спитав він з робленою байдужістю.

Чеонг Су знизав худими плечами.

– Ти не знаєш її?

– Не знаю... дівчина.

– Ти раніше не бачив її, як вона входила чи виходила з клубу?

Чеонг Су знову знизав плечами.

– Багато дівчат входить і виходить з клубу. Я вже не дивлюся на дівчат.

Інспектору захотілося задушити старого. Він сказав спокійним голосом:

– Американець дав їй грошей, і вона зайшла до клубу? Довго вона там була?

– Недовго.

– Десять хвилин? Півгодини?

– Може, п'ять хвилин.

"Так, це була танцівниця, – подумав інспектор, – американець дав їй грошей заплатити Блеккі Лі, щоб вони могли разом поїхати. Блеккі збрехав, коли говорив, що не знає дівчину Джеффа."

– Ти певен, що не бачив її раніше?

– Вони усі схожі. Може і бачив.

– Це все, що ти можеш сказати?

– А що ви ще хочете? – обурився Чеонг Су, – Я прийшов за винагородою.

Інспектор зробив знак поліцейському, і той швидко штовхнув Чеонг Су в бік своєю дубинкою.

– Проходь, – наказав він.

Очі Чеонг Су полізли на лоба.

– А винагорода? – затараторив він, розбризкуючи слину. – Невже я не отримаю нічого?

Поліцейський з силою вдарив його по ногах дубинкою, змусивши старого схопитися і закричати від болю. Черга схвально засміялася, дивлячись, як старий підскакує і потирає вдарену гомілку. Дубинка знову огріла старого, на цей раз по охлялому заду. Прикриваючи обома руками свої сідниці, він як очманілий вискочив на вулицю.

Інспектор відсунув стілець і підвівся. Він знаком наказав одному з підлеглих замінити його. Він має невідкладно побачити полковника. Мабуть, полковник вирішить, що настав час привести Блеккі Лі для спецдопиту. Лице інспектора озлобилося при згадці, як Блеккі обманув його. Йому кортіло побачити Блеккі в облицьованій світлим кафелем кімнаті для спецдопитів. Цікаво буде побачити його масляно-жирне, охоплене страхом обличчя.

А в цей час предмет його роздумів виспався після обіду і тепер повертався в кабінет, щоб провідати свого брата. Він застав Чарлі за сигаретою і поклавшим ноги на його письмовий стіл.

Чоловіки обмінялися поглядами.

– Є що-небудь? – з надією поцікавився Блеккі, всідаючись у крісло.

– Думаю, що так, – відізвався Чарлі. – Але нам знадобляться ще гроші. Грошей від продажу діамантів не вистачить. Єдиний спосіб вибратися звідси – переліт з опіумом.

Блеккі безпорадно сплеснув руками. "Чому я сам не додумався до цього? – спитав він себе – Це так просто. Ось різниця поміж мною і Чарлі. У Чарлі більше мізків, без сумніву більше, а якщо так, два мільйони американських доларів доведеться з ним поділити."

– Хто зараз займається цією справою? – поцікавився він.

Блеккі вже пару років не приймав участь в оборудках з опіумом і втратив усі зв'язки. Він знав, що Чарлі здійснює контрабанду опіума із Лаоса в Бангкок

– Лі Уоткінс, – відповів Чарлі, – Він новенький. Недавно бере участь у грі, але хороший хлопець. Його батько – англієць, мати – китаянка. Він був пілотом в авіакомпанії, але схибив зі стюардесою, і його вигнали. Він вирішив зайнятися опіумом. Заробляє великі гроші. Він не буде сунути свій ніс у наші справи, якщо ми йому добре заплатимо.

Обличчя Блеккі витяглося.

– Скільки?

– Принаймні, три тисячі, окрім того, будуть інші витрати. Щоб доставити американця в Кратьє, потрібен гелікоптер. Тут немає безпечних посадочних майданчиків для літака. Необхідний гелікоптер. Він буде коштувати приблизно п'ять тисяч американських доларів.

Блеккі присвиснув.

– Що ж, якщо у нього є діаманти, він може платити. Однак, якщо він їх не знайшов – тоді справа кепська.

Чарлі пожував сигару.

– Вони у нього. – Поміркувавши трохи, він запитав: – Коли ти побачиш його?

– Завтра вночі.

– Краще зробити це сьогодні. З'ясуй, чи заплатить він п'ять тисяч. Якщо він запропонує тобі ще діаманти, візьми їх. Якщо він згодиться з ціною, я зв'яжуся з Уоткінсом. Він має прибути в Пномпень. У мене нема візи в Лаос.

Блеккі поглянув на годинника. Було двадцять хвилин на четверту.

– Я велю дівчині з'їздити до нього і домовитися.

Чарлі додав:

– Його слід попередити, що тобі ще потрібні гроші. Він може не захопити з собою діаманти.

Блеккі кивнув головою і вийшов.

У кабінеті полковника Он Дін Кхака інспектор звітував про отриману ним інформацію.

– Як я і думав, Блеккі Лі обманув нас, – доповідав інспектор. – Він знає дівчину Джеффа. Я прошу дозволу викликати цю людину для спецдопиту.

Полковник погладив вуса. Поліція з аеропорта вже повідомила про прибуття Чарлі Лі. В минулому він був знайомий з Чарлі: він знав його як крупного скандаліста, що мав певний вплив. Якщо Блеккі буде схоплений, Чарлі влаштує скандал. Полковнику було відомо. що Чарлі поставляє опіум одному з ведучих членів опозиційної групи. Без сумніву, Чарлі кинеться до нього і вимагатиме розслідувати, на яких підставах був арештований його брат.

– Поки що ні, – зауважив він, – але за ним треба стежити. Пристав до нього двох твоїх найнадійніших людей.

– Ця людина може дати вам потрібні свідчення про знайому Джеффа, – переконував інспектор. – Я опитав сьогодні понад двісті людей і не зміг нічого з'ясувати. Блеккі Лі знає це. Якщо так важливо розшукати її, необхідно його допитати.

Полковник холодно подивився на інспектора.

– Ти чув, що я сказав, – Поки що ні. Слідкуй за ним.

Пересмикнувши плечами, інспектор пішов дати вказівки своїм підлеглим слідкувати за Блеккі. Це відбулося незабаром після того, як Блеккі повернувся від Нхан, а вона поспішила на п'ятигодинний автобус до Фудаумота.

Ю-Ю бачив, як Блеккі запаркував свою машину і зайшов до клубу. Ю-Ю зголоднів. Він пошукав очима Чеонг Су, у котрого він завжди купував суп. Старого не було на звичному місці, але Ю-Ю побачив, як він спускався по вулиці; на плечах він ніс бамбукову палицю, на кінцях якої висіли жаровня і бляшанка з супом.

Чеонг Су розташувався скраю тротуара. Потерши вдарену ногу і позітхавши, він роздмухав у жаровні вугілля і поставив на неї суп.

Ю-Ю підійшов до нього.

Старий зразу ж розійшовся злісними скаргами на поліцію, котра обманула його і не дала винагороди. Ю-Ю не мав уявлення, про що йде мова, і велів йому заткнутися. Проте Чеонг Су був надто глибоко ображений, щоб звертати увагу на відсутність цікавості Ю-Ю. Помішуючи суп, він продовжував скиглити, поки слово "американець" не зацікавило Ю-Ю.

– Про що ти говориш? – гаркнув він. – Який американець? Яка винагорода?

Чеонг Су витяг зім'яту газету і показав її Ю-Ю. Той сердито (він не любив зізнаватися, що не вміє читати) велів прочитати її, та в цей момент підійшли три покупці, і Чеонг Су лишив Ю-Ю розглядати незрозумілий шрифт, що викликав у нього дику лють на власну безграмотність.

Час вечері був у розпалі, і Ю-Ю змушений був почекати. Він вислуховував скарги Чеонг Су на несправедливе поводження в Управлінні служби безпеки, котрі старий знову і знову повторював кожному покупцю, що підходив до нього.

"Може, американець, – думав Ю-Ю, – котрого я бачив на віллі в Фудаумоті, той самий чоловік, якого розшукує поліція? Якщо так, тоді дівчина Нхан і Блеккі Лі пов'язані з цією справою. Отже, є можливість шантажувати Блеккі."

Розповіді Чеонг Су про свої лихі пригоди, які старий торочив вже у двадцятий раз, так захопили Ю-Ю, що він не помітив, як Блеккі вийшов з клуба.

Було двадцять хвилин на восьму. Раніше, ніж відправитися в Фудаумот, Блеккі вирішив зайти до одного багатого ювеліра-китайця, котрий, він був певен, купить запропоновані йому діаманти. З ним нелегко буде домовитися. Ювелір постарається завірити Блеккі, що камені не мають великої ціни. Перед тим, як Блеккі зможе витягти з нього три тисячі доларів, кілька годин будуть потрачені на чемні, але виснажливі суперечки. Втім, до одинадцятої години, коли він мав зустрітися з Джеффом, було ще досить часу.

Ю-Ю, нарешті, дочекався, щоб Чеонг Су прочитав газетний звіт про викрадення Джеффа. Він не мав сумніву, що Джефф – той самий американець, якого він бачив у вікні. Його першою думкою було помчати в поліцію і вимагати винагороду, та, згадавши про невдачу, що спіткала Чеонг Су, він вирішив насамперед поговорити з Блеккі. Цілком можливо, що Блеккі дасть йому більше двадцяти тисяч піастрів. Але, зайшовши до клубу, він дізнався, що Блеккі поїхав.

Ю Лан, яка зневажала Ю-Ю, брутально веліла йому забиратися геть.

– Мій чоловік, – відрізала вона, – не повернеться сьогодні. Коли ти знадобишся, він пошле за тобою.

Тим часом лейтенант Гемблі не добився ніяких результатів. О четвертій годині він покинув квартиру Енн Фай Во. Спомин про власну слабкість викликав почуття сорому. Опріч того, його розізлило, що китаянка заломила за свою принадність зовсім неправдоподібну, з точки зору Гемблі, ціну. сприводу залишеного ним подарунка вибухнула непристойна суперечка. Китаянка пронизливим голосом щосили викрикувала образи. Він змушений був лишити майже цілком свій тижневий заробіток і поспіхом покинув квартиру, раніше ніж прибігли сусіди, щоб дізнатися про причини поставшого галасу.

Йому не вдалося розшукати таємного дядька біля гробниці маршала Лі Ван Дейта. Оскільки він не говорив в'єтнамською, він був позбавлений

можливості з'ясувати, коли дядько прийде до храму. Другий віщун витріщився на нього і збентежено хихикав, поки лейтенант намагався змусити його збагнути, кого він розшукує.

Спітнілий і змучений, Гемблі повернувся у свій кабінет. Він вирішив відкласти справу до наступного ранку.

Самі того не відаючи, Джефф і Нхан отримали в своє розпорядження ще один день.

Глава одинадцята

1

Блеккі Лі повернувся в клуб трохи пізніше десятої години. Як він і сподівався, йому вдалося продати діаманти. Після двогодинної суперечки йому, нарешті, вдалося отримати дві тисячі дев'ятсот американських доларів. Він замкнув у сейф гроші, а потім пройшов до танцзали сказати пару слів Ю Лан перед тим, як відправитися в Фудаумот.

Поки він перетинав залу, направляючись до столика Ю Лан, за яким вона завжди сиділа, Блеккі з задоволенням відзначив, що танцмайданчик переповнений.

Підійшовши до столика Ю Лан, він зупинився, допитливо зігнувши брови. Ю Лан сказала, що Чарлі відправився спати.

Він кивнув.

– Схоже, буде важка ніч. Я навряд чи повернуся до першої!

Він не посвятив Ю Лан у свої з Чарлі плани. Він не вважав, що дружина має користуватися безмежною довірою. Ю Лан відчувала, що

затівається щось важливе і це її турбувало. Вона знала, що даремно ставити Блеккі запитання або застерігати його. Він завжди йшов своїм шляхом.

Блеккі вийшов з клуба і рушив до автомобіля.

Два в'єтнамці в поношених європейських костюмах сиділи в автомобілі в кількох ярдах від машини Блеккі. Вони розмовляли і палили. Коли Блеккі вийшов з клуба, один з них, злегка підштовхнув другого ліктем. Сидівший на місці шофера його товариш натиснув на стартер в ту мить, коли рушила машина Блеккі.

Вони їхали слідом за ним в потоці машин, поки не досягли шосе Бьєн Хоа – Фудаумот. Обидва були досвідченими поліцейськими і знали, що в цей вечірній час на дорозі малий рух, і Блеккі скоро здогадається, що вони переслідують його. Вони отримали від інспектора Нгок Ліна суворі інструкції, згідно яких у Блеккі Лі не може бути ніяких підозр, що за ним стежать.

Водій пригальмував, пропустив Блеккі вперед, і через хвилину його автомобіль щез з виду. Водій швидко поїхав до найближчої поліцейської будки і викликав поліцейський пост на шосе Бьєн Хоа. Він описав поліцейському машину Блеккі і сповістив її номер. Він велів йому супроводжувати деякий час машину і попередити всі пости на шосе, щоб поліцейські велосипедисти не спускали її з виду, доки вона не доїде до місця.

Опинившись на порожньому шосе, Блеккі, ретельно додержуючись обережності, дивився в дзеркало, щоб бути впевненому, що його ніхто не переслідує. У нього не було причин думати про переслідування, проте обережність ніколи не буває зайвою.

Він не помітив поліцейського мотоцикліста, котрий їхав слідом в двохстах ярдах позаду нього, не запалюючи вогнів. Біля

відремонтованого поліцейського поста він мусив зупинитися. Черговий поліцейський перевірив його документи і дозволив їхати. Він бачив, як Блеккі повернув направо, вбік Фудаумота. Там, попереду, на відстані близько милі його вже очікував поліцейський на велосипеді. Черговий пройшов у будівлю і по телефону попередив пост у Фудаумоті про наближення Блеккі.

Рівно об одинадцятій Блеккі повернув на зарослу травою розбиту дорогу, що вела до храму.

Чергувавший в чверті милі від цього місця поліцейський несподівано побачив вдалині вогники машини, котра наближалася. Місцевість в цій частині дороги була безлісною і пласкою. Піднесена на горизонті темна зруйнована вежа храму була єдиним видимим орієнтиром. Гостре око поліцейського визначило по руху блискучих бокових вогнів, що автомобіль поскакав на ковдобинах. Він зрозумів, що Блеккі звернув з головної дороги і направився до храму. Поліцейський скочив на велосипед і швидко поїхав.

Велика машина Блеккі в'їхала у браму храму і зупинилася. Блеккі побачив Джеффа, що вийшов з пітьми. Він не покинув машини, чекав. Джефф відкрив бокову дверцю і забрався в автомобіль.

– Отже, – голос був хрипким. – Що сталося?

"Зараз, – подумав Блеккі, – я дізнаюсь, чи є у нього діаманти." Відчувши, як від хвилювання у нього спітніли руки, він витяг хустку, витер їх і тільки потім сказав:

– Приїхав мій брат. Як я і сподівався, він у змозі вам допомогти. Нхан сказала вам, що потрібні ще гроші?

Джефф жестом виразив своє роздратування.

– Я вже дав вам тисячу доларів. Ради бога, скажіть, де я можу взяти ще!

Блеккі поморщився.

– Треба ще дві тисячі доларів, – сказав він, – тільки тоді можна буде вибратися звідси.

Джефф уважно поглянув на нього.

– Яким способом?

– Мій брат знає пілота із Лаоса. Він підкине вас на гелікоптері в Кратьє. Звідти буде неважко добратися до Гонконга. Можемо домовитися на післязавтра.

Джефф зітхнув з полегшенням. Нарешті! Ще два дні і дві ночі він буде зачинений в духотливому маленькому курнику, при одній думці про який він відчував, що сходить з розуму. Чого б це не коштувало, він мусить вибратися звідси.

– Пілоту можна довіряти? – запитав він, і Блеккі вловив у його голосі нетерпіння.

– Брат добре знає його. Йому можна довіритися, але він хоче отримати гроші завчасно. Він запросить щонайменше три тисячі доларів.

– Заплатіть йому, – сказав Джефф. – Я розрахуюся з вами в Гонконгу.

– На жаль, містер Джефф, я не можу зробити цього, – рішуче проговорив Блеккі. – Якщо ви не можете дати мені ще дві тисячі доларів, тоді я вимушений відмовитися допомагати вам.

Джефф пожалкував, що не знає вартості наймілкіших діамантів. Якби він знав це. він міг би їх використовувати для оплати. Але він не мав вибору. Він зрозумів, що Блеккі сказав своє останнє слово.

– Я маю ще один діамант, – промовив Джефф. – Він коштує тисячу доларів. Решту я буду вам винен.

– Пробачте мене. Мені б не хотілося брати діаманти. Я насилу продав ті два, що ви мені дали.

– Скільки ви за них отримали? – спитав Джефф.

– Менше тисячі доларів, – збрехав Блеккі. – Якщо камінь, який ви мені пропонуєте, такий же, як ті, виручка від продажі буде далеко недостатньою.

Джефф приніс з собою два діаманти, кожний був загорнутий в окремий обривок газети. Він розгорнув один жмутик паперу, витяг діамант і протягнув його Блеккі.

Блеккі подався вперед і увімкнув освітлення. Він оглянув камінь. Йому здалося, що він цілком такий же, як і два других, котрі він продав. Дихання стало трохи уривчастим. Чарлі мав рацію: американець знайшов усі діаманти.

– За це можна буде отримати тільки п'ятсот доларів, – сказав Блеккі. – Цього зовсім недостатньо.

Велика рука лягла на плече Блеккі. Видалося, ніби сталеві кліщі вп'ялися в його вгодоване тіло. Він поглянув на Джеффа, серце забилося від страху. Вираз обличчя американця вжахнув його.

– Це все, що я маю. – Джефф говорив повільно, чітко карбуючи кожне слово. – Мій друг, у вас більше немає вибору. Якщо мене схоплять, я

розповім про вас. Вони розшукають ті два діаманти. Ви знаєте, що зроблять з вами. Я можу вам цього не говорити. Ви все владнаєте або загинете разом зі мною.

– Ви робите мені боляче, містер Джефф, – нервово проказав Блеккі. Він збагнув, наскільки просто було Джеффу убити свого слугу. Сила цих сталевих пальців налякала його.

Джефф відпустив Блеккі.

– Ви отримали від мене три діаманти. Коли я прибуду до Гонконга, одержите решту грошей, але не раніше, ніж я приїду туди.

Мізки Блеккі гарячково працювали. Три діаманти коштують більше чотирьох тисяч доларів. Цього вистачить, щоб заплатити пілоту і забезпечити переліт Чарлі. Подальший тиск на Джеффа міг виявитися досить небезпечним. Він зробив вигляд, що вагається, потім усміхнувся, знизав товстими плечами.

– Я згоден, оскільки довіряю вам, містер Джефф, – мовив він. – Я повинен буду відшкодувати різницю з власної кишені, але заради вас я зроблю це.

– Для вас буде краще поступити так, – похмуро сказав Джефф. – Не забувайте: якщо загину я, ви загинете разом зі мною.

– Про це не може бути й мови.

– Ви зацікавлені в успіху. – Настала пауза, після якої Джефф продовжив: – Як ми домовимося?

– Я зараз повернуся і все влаштую. – Блеккі потер плече. – Післязавтра будьте готові. Я або мій брат приїдемо сюди і підвеземо вас у

моїй машині. Вас доставлять на місце, де зможе безпечно приземлитися гелікоптер. Не тут: це надто близько від поліцейського посту. Ясно?

Джефф кивнув.

– Ви привезете Нхан?

– Я привезу її.

– Прекрасно, в четвер ввечері тут об одинадцятій з Нхан.

Блеккі подивився, як здоровило американець вибрався з машини, запустив мотор.

– Покладаю на вас надію, – сказав Джефф, нахилившись до віконця, – Пам'ятайте, що я сказав: ми загинемо разом.

Блеккі стало не по собі. Він раптом пожалкував, що вплутався в цю історію. Справа може закінчитися кепсько. Згадалася засторога брата про можливість опинитися перед взводом стрілків. Від страху лице покрилося потом.

– Все буде добре, – сказав він. – Ви можете розраховувати на мене.

Він виїхав заднім ходом через браму храму, розвернувся і поїхав по вузькій дорозі до шосе.

Поліцейський за ім'ям Дін Байонг Кхан безшумно під'їхав за кілька хвилин до цього і тепер лежав у високій траві, його велосипед був захований неподалік за заростями молодого бамбука. Він бачив, як автомобіль Блеккі повернув направо, виїхав на шосе, і направився вбік Сайгона. Кхану було відомо, що за три милі на дорозі Блеккі очікує другий поліцейський, котрий буде супроводжувати його до

поліцейського посту. Він поглянув убік храму. Цікаво, що знадобилося Блеккі в цих старих руїнах? Йому захотілося пройти туди, але у нього не було ліхтаря, а в темряві він нічого не зможе побачити. Це краще зробити вранці.

Він вже хотів звестися на ноги, як його чутливе вухо вловило якийсь шерхіт. Він припав до трави, вглядаючись у темряву.

Не підозрюючи, що за ним стежать, Джефф вийшов у браму і зупинився, стараючись згадати, де він залишив свій велосипед. Ніч була темною: в небі висіло кілька блідих зірочок, місяць сховався за щільною масою хмар.

"Ще два дні, – думав Джефф, – і Гонконг!" З'явилося почуття впевненості, він не сумнівався в тому, що досить заляканий Блеккі тепер буде вірний йому, як собача. Він витяг пачку сигарет і запалив.

Кхан побачив вогник сірника. На тлі неба виділялися масивні обриси фігури Джеффа. Товсті губи поліцейського розсунулися в задоволеній усмішці, оголивши зуби. Рука ковзнула до кобури, відстебнула клямку, пальці обхопили гачок.

"Це американець, – сказав він собі. Цього великого чоловіка не пізнати неможливо. Сержант дав йому про нього необхідні інструкції. – Цей чоловік озброєний і небезпечний. Ти мусиш стріляти так, щоб убити його."

Револьвер легко вислизнув із кобури. Кхан підняв його і прицілився. Стріляти було важко: темні обриси на відстані, принаймні, в шістдесят ярдів. Вперше за час своєї роботи в поліції Кхан відчув невпевненість, чи зуміє потрапити в мішень. Він завжди був холоднокровним і влучним стрілком, але зараз ціль була надто складною, навіть, для нього.

Він поповз уперед, посуваючись по жорсткій траві, як змія, голова була ледь припіднята, щоб не втратити Джеффа з виду.

В цю мить Джефф думав про Нхан. До кінця тижня вони будуть в Гонконгу. Вони поселяться в кращому номері готелю "Пенінсула". Харчуватися будуть в "Перізен Грілл", "Кінг Праунз", думав він, усміхаючись. в Сайгоні нічого подібного вони не бачили.

Він зробив глибоку затяжку. Де все-таки він лишив свій проклятий велосипед? Він почав нишпорити по жорсткій траві саме в ту мить, коли Кхан, який тепер вже знаходився від нього не далі тридцяти ярдів, знову підняв свій револьвер.

Тепер стріляти було ще важче. Як говорив йому його інструктор, найважче стріляти з револьвера по людині, що рухається. Якщо необхідно вистрілити, треба цілитися ледь спереду мішені, та найкраще почекати, поки ціль припинить рух. Кхан знову посунувся по траві, оскільки Джефф знову віддалився від нього.

Джефф, нарешті, відшукав у траві велосипед і підняв його. В ту мить, коли він випрямився, Кхан побачив велосипед і зрозумів: ще мить, і він втратить свій шанс. Він поспішно прицілився і вистрілив.

Джефф якраз перекидав ногу через сидіння, коли Кхан вистрілив у нього. Це був чудовий постріл, якщо врахувати охопивше Кхана хвилювання і заледве виразну в темноті ціль.

Джефф почув, як щось просвистіло біля обличчя настільки близько, що обпекло шкіру. Слідом за цим, як йому здалося, всього в кількох ярдах від нього спалахнуло яскраве світло. В нічній тиші постріл прозвучав, як вибух бомби.

Джефф інстинктивно метнувся вперед, втратив рівновагу і розпростерся на траві, ноги заплуталися в велосипедній рамі.

Хвиля тріумфальної радості охопила Кхана. Він бачив, як Джефф упав після пострілу. Висока трава укрила його. Він не знав. чи вбив Джеффа, але був певен, що не схибив.

Першим бажанням Джеффа було відкинути велосипед і скочити на ноги, але він стримав себе. Хтось, лежачий у траві, вистрілив у нього з відстані в тридцять ярдів. Піднявшись, він би являв собою зручну мішень для другого пострілу, і на цей раз невідомий стрілок міг би не схибити. Дуже повільно і обережно він протягнув руку до кишені на стегні, витяг пістолет і зсунув назад запобіжник. Він відчув удари власного серця, важко дихав.

Кхан не рухався, його револьвер був направлений у бік, де знаходився Джефф. В голову прийшла несподівана думка, що позбавила його впевненості. На обличчі виступив холодний піт, коли він подумав, що чоловік, в якого він стріляв, не був американцем Джеффом. Він вважав, що великі темні обриси, що з'явилися біля горизонту, не могли бути ніким іншим, як американцем, котрого вони розшукували. Втім, хіба це не міг бути інший чоловік?

Джефф повільно припідняв голову, розглядаючи жорстку землю. Він не бачив нічого, поза високою травою і кількох кущів. Він уважно прислухався, стараючись здогадатися, хто би міг в нього вистрілити.

Кхан зважився встановити істину. Він не мав певності, що убив людину. Він міг лише легко поранити його. Якщо це Джефф, Кхан знав, що у нього є зброя. Він не збирався підійматися і пропонувати себе в якості мішені.

Несподівано Джефф побачив його. Він помітив світле обмундирування на тлі чорніючої трави. Чоловік повз вперед, подібно змії, між ними було тепер не більше п'ятнадцяти ярдів.

Кхан також виявив Джеффа. Його сорочка кольору хакі теж була помітна серед темної трави. Кхан завмер, намагаючись розгледіти невиразні обриси упавшої людини, перед собою він тримав револьвер, по обличчу струмував піт, він старався вловити хоча б найменший порух.

Джефф скорше відчув, ніж побачив, руку Кхана, що направляла на нього револьвер. "Йому невідомо, живий я чи ні, – подумав Джефф, намагаючись впоратися з оволодівшою ним панікою. – Може, він вистрілить ще раз, не наближаючись до мене. Якщо я ворухнуся, він напевне вистрілить. А якщо ні, він теж може вистрілити..."

Пістолет був збоку. Щоб прицілитися, його треба було припідняти. Кхан, який притаївся у траві, був дуже незручною мішенню. Джефф наказував собі, що він не має схибити. Дюйм за дюймом він почав підводити пістолет.

Кхан лежав у траві, вдивляючись в лежавшого в п'ятнадцяти ярдах від нього чоловіка. Він не знав, що робити. Йому хотілося вистрілити в ледь виразний силует, але свідомість застерігала його: якщо це виявиться не Джефф, його звинуватять у вбивстві.

Він лежав, намагаючись прийняти якесь рішення. Минула хвилина. Джефф стежив за ним. Він націлив револьвер у напрямку помітного на темному фоні картуза, стріляти було ризиковано. Він чекав.

Збігло п'ять хвилин, що видалися вічністю. Кхан відчув полегшення. "Ця людина мертва, – сказав він собі. – Жоден тяжкопоранений не міг би так довго нерухомо лежати." Він мусить впевнитися, що це був Джефф. Спонуканий страхом, він привстав на коліна, випрямився і сторожко почав наближатися до людини, яка лежала.

Джефф підняв дуло пістолета і продовжував тримати його збоку так, щоб зброї не було помітно тому, який наближався. Коли Кхан був на відстані п'яти ярдів, він м'яко натис гачок. Роздалося гучне клацання,

але пістолет не вистрілив. Патрон трирічної давності зрадив Джеффа в найпотрібнішу мить.

Кхан почув цей звук і скочив убік, з відкритого рота зі свистом вирвалося дихання. Велика тінь піднялася з землі і метнулася вперед. Він вистрілив, не цілячись.

Куля поцарапала руку Джеффа. Обпікаючий біль пронизав його, але не завадив стрибку. Кхан не зумів вистрілити ще раз. Джефф обхопив руками його худенькі ноги, вдарив плечем в пах. Кхану здалося, що його копнув бик. Його підкинуло в повітря, і він натис гачок револьвера. В нічному небі просвистіла куля, полум'я пострілу на мить осліпило Джеффа.

Вони обоє впали у траву. Револьвер вилетів з рук Кхана. Пронизуючий біль обернувся в несамовитий крик. Джефф вдарив його кулаком по голові. Тіло чоловіка безпорадно смикнулося, привстало і безсило впало.

Джефф нахилився над ним, важко дихаючи. Його руки опустилися на горло Кхана, готові завадити вирватися новому крику. Кхан пробурмотів щось в'єтнамською, чого Джефф не міг розібрати. Затим з його горла вирвався дивний вібруючий звук, нагадуючий шелестіння сухого листя. Від цього звуку волосся на голові Джеффа заворушилося. Голова Кхана відкинулася вбік. і Джефф збагнув, що він помер.

Кілька хвилин він стояв навколішки, схилившись над трупом, безсилий піднятися. Нарешті змусив себе встати.

"Ще одна смерть! – подумав він. – Ці людиська крихкі, як сірники. Мабуть, я зламав йому спину. Ну що ж , принаймні, це була самооборона: якби я не прикінчив його, він убив би мене."

Однак, що тепер робити? Якщо тут буде знайдений труп, у храмі влаштують засідку. А післязавтра приїде Блеккі. Тіло слід віднести.

Важкою ходою, охоплений страхом, він підійшов до свого велосипеда. Деякий час він порився у траві, допоки не відшукав свій пістолет. Він засунув його в кишеню. "Пістолет непридатний, – сказав він собі. – На нього більше не можна покладатися."

Він підняв велосипед і направився до того місця, де лежав Кхан. Не відчуваючи більше відрази, він взяв труп на плечі, взяв велосипед і закрокував по жорсткій траві, направляючись до шосе.

Перед тим, як вийти на дорогу, він відшукав велосипед Кхана. Його не можна було залишати тут. З трупом на плечах, притримуючи руками велосипеди. Джефф подався геть від цього місця.

Вийшовши на шосе, він сів на свій велосипед і, не випускаючи руля другої машини, запрацював педалями.

"Тільки б нікого не зустріти, – думав Джефф. – тоді може благополучно закінчитися ця недобра ніч."

Він нікого не зустрів. Проїхавши чотири чи п'ять миль, він жбурнув труп Кхана в кювет і кинув на нього зверху велосипед.

Перед тим, як поїхати, він забрав його револьвер і патрони.

Повертаючись до Фудаумота, Джефф тішив себе думкою, що поліція вважатиме смерть Кхана новим виявом люті В'єтконгу.

2

Блеккі Лі повернувся до клубу близько першої години ночі. Він загальмував, виліз з машини, трохи постояв, вдихаючи повітря.

Машин не було. Біля тротуара стояли три повозки. В них спали рікші-хлопчаки. Установлені біля входу неонові трубки були погашені. Їх вимикали рівно о дванадцятій. Зиркнувши на темну будівлю, Блеккі усміхнувся. У Гонконгу ці вогні будуть виблискувати до світанку. Там їх не змушують гасити.

Він рушив до клубу, але зупинився, побачивши, як із темряви постала темна фігура і направилася до нього. Він упізнав мексиканський капелюх, котрий завжди носив Ю-Ю, і спохмурнів.

Ю-Ю підійшов до нього.

– Добрий вечір, містер Блеккі, – сказав він. – Я хочу поговорити з вами.

– Іншим разом, – відрізав Блеккі. – Зараз пізно. Приходь завтра. – Він закрокував до під'їзду, відшукуючи в кишені ключі.

Ю-Ю пішов слідом за ним.

– Цього не можна відкладати на завтра, містер Блеккі. Мені потрібна ваша порада. сприводу американця Джеффа.

Блеккі через силу стримав тривогу, яка охопила його. Його швидкий розум запрацював. Яким ідіотом він був! Він зовсім забув, що велів Ю-Ю слідкувати за Нхан. Цей щуряк дізнався, де ховається Джефф! Він, очевидно, прочитав у газетах про винагороду.

– Джефф? – відказав він, дивлячись на Ю-Ю через плече, товсте лице було байдуже. – Хто такий Джефф?

– Американець, якого викрали, містер Блеккі, – пояснив Ю-Ю, в голосі прозвучало глузування.

– Нам краще піднятися, – після недовгого вагання промовив Блеккі, пропонуючи Ю-Ю жестом пройти вперед.

Поки він піднімався за ним по сходах, бадьорий настрій покинув його. "Якщо цей щуряк збагне, що двічі по два – чотири, – думав Блеккі, – він зможе повністю зруйнувати наші плани."

В танцювальній залі горіла лише одна лампочка над касою, де Ю Лан перевіряла виручку. Стіл був завалений грошима. Вона подивилася на прибулих. Побачивши Ю-Ю, вона здригнулася.

Блеккі нічого їй не сказав. Він пройшов через залу до свого кабінету, Ю-Ю слідом за ним. Побачивши стіл з грошима, він на хвилю зупинився і з подивом на них поглянув.

У кабінеті Блеккі сів за стіл. Ю-Ю стояв перед ним і жував звисаючу з капелюха шкіряну тасьму.

– Отже. в чому справа? – спитав Блеккі.

– За свідчення про американця пропонують 20 тисяч піастрів, – сказав Ю-Ю. – Я знаю, що його не викрали, і знаю, де він знаходиться. Я вирішив поговорити з вами перше, ніж піти за винагородою.

– Чому ти вважаєш, що я маю до цієї справи якесь відношення?

Ю-Ю змахнув з одягу решткти їжі.

– А хіба ні? – відповів він, не дивлячись на Блеккі. – Він той чоловік, котрого я бачив у Фудаумоті. Він зустрічався з Нхан.

– Звідки ти знаєш?

Ю-Ю зиркнув догори, його товсті губи розсунулися в іронічній усмішці.

– Знаю, містер Блеккі. Я вирішив спочатку прийти до вас. Ви завжди були добрі до мене. Я не хочу спричинити вам неприємності.

Широкі ніздрі Блеккі роздулися. Серце похололо від страху, та лице лишалося спокійним.

– Чому у мене мають бути неприємності?

Ю-Ю знизав плечами, нічого не проговорив.

Щоб дати собі час подумати, Блеккі вирішив запалити. Дістаючи сірника, він зауважив:

– Було б краще, якби ти не ходив у поліцію. Я турбуюся про дівчину. Я стараюся вберегти моїх дівчат від різних неприємностей.

Ю-Ю широко осміхнувся.

– Я знаю це, містер Блеккі.

– Ну що ж, прекрасно. Тримайся подалі від поліції. Щодо цього мовчи. Тут не люблять поліцейських доносчиків.

Ю-Ю кивнув.

Настала пауза, після якої Блеккі продовжив:

– Зараз самий час влаштувати тебе на роботу. Зайди до мене завтра. Я підшукаю для тебе що-небудь підходяще. – І легким рухом він наказав йому віддалитися.

Ю-Ю не рухався.

– А як щодо винагороди, містер Блеккі?

"Я мушу дати йому грошей, – подумав Блеккі, – але це не вирішить справи. Як тільки він їх витратить, вимагатиме знову. Я сам посадив цього щуряка собі на спину."

– Поліція нічого не заплатить тобі, – сказав він. – Вони вислухають тебе, але нічого не заплатять. Мені не слід би говорити тобі про це.

– Я думаю, вони заплатять, містер Блеккі, – заперечив Ю-Ю. – Мені потрібні гроші. Може, ви дасте їх мені?

– Я дам тобі роботу, – повторив Блеккі з твердістю, якої він не відчував. – У твоєму віці ти мусиш мати постійне заняття.

– Мені не потрібне постійне заняття, містер Блеккі, – проговорив Ю-Ю і з поставшою в голосі наполегливістю додав: – Мені потрібні 20 тисяч піастрів.

Блеккі досить довго дивився на нього, потім піднявся.

– Почекай тут, – сказав він, – і нічого не чіпай.

Він вийшов, причинив за собою двері. Блеккі попрямував до дверей. які вели в житлову частину будинку позаду клуба, не звертаючи уваги на Ю Лан, що проводжала його схвильованим поглядом. Він підійшов до спальні Чарлі і зайшов.

Над висівшою на стіні полицею світив нічник. На полиці стояла велика світлина їхнього батька. Було досить світло, щоб побачити спавшого Чарлі. Коли Блеккі закрив двері, Чарлі відкрив очі і сів.

– Хто це? – спитав він.

Блеккі притишено розповів йому про зустріч із Джеффом.

– У нього є діаманти, – підтвердив він. – Він дав мені ще один.

Чарлі простягнув руку, і Блеккі поклав у неї загорнутий в газету діамант. Чарлі оглянув камінь і кивнув.

– Це теж мій, – сказав він. – Він згодний з ціною?

– Так.

– Завтра вранці я лечу в Пномпень.

– Є неприємності. – І Блеккі розповів брату про Ю-Ю.

– Такі речі бувають, – по-філософському промовив Чарлі. – Ти мусиш заплатити йому. Звісно, він потім вимагатиме ще. Коли у нас будуть діаманти. ми придумаємо, що нам з ним робити. А поки дай йому грошей.

– Я саме думав про це. Гаразд, я заплачу йому.

– Ти думаєш, він піде в поліцію після того, як ти заплатиш йому? Він може не встояти перед спокусою отримати ще винагороду.

– Він не зробить цього, – сказав Блеккі. – Поліція надто багато знає про нього. Не думаю, щоб вони що-небудь йому дали.

Чарлі кивнув.

– Тоді заплати йому.

Глава дванадцята

1

Нхан провела кепську ніч. Сон, який їй наснився, налякав її.

Провівши в школу братів, і поки ще не прокинувся дядько, вона найняла рікшу до гробниці маршала Лі Ван Дейта. Біля входу вона накупила для даропринощень різномаїтих овочів і фруктів. Вона зайшла в храм і розіклала свої дари на довгому столі, на якому вже лежали інші приношення.

Вона стала на коліна і довго молилася, це трохи заспокоїло її. Вона купила дві свічі, запалила їх і поставила на підставку серед численних горівших свічок. Відтак, ставши на коліна, вона взяла обома руками сосуд, в якому лежало кілька тонких дощечок, на кожній був вказаний номер. Дуже обережно і ретельно вона потрясла сосуд. поки з нього не випала на кам'яну підлогу одна дощечка. Вона поглянула на номер і побачила цифри 16. Нхан підійшла до поміченого цифрами ящика на стіні і витягла з ячейки під номером 16 жмут рожевого паперу.

Нхан віднесла цей папір старцю, який сидів біля входу в гробницю. Це був один з п'яти віщунів долі в цьому храмі. Він прочитав, що було написано на папері, а потім довго і уважно розглядав Нхан. Він був наймудріший і найстаріший віщун у гробниці, і Нхан безмежно вірила йому.

Він сказав їй, що впродовж наступних двох днів вона має бути дуже обережна у своїх діях. Ці два дні будуть найважчими в її житті. Після двох днів їй вже нічого буде боятися, для неї буде краще повернутися додому і молитися весь час, поки не минуть два дні.

Замість того, щоб повернутися додому, Нхан сіла на десятигодинний автобус до Фудаумота. Вона божевільно захотіла побачити Стіва, відчути

його руки, сплетені в неї за спиною. "Він , – думала вона, – заспокоїть мене краще молитви".

В той самий час, як її автобус відходив від Центрального ринку, лейтенант Гемблі відчинив двері свого кабінету. На столі він знайшов підшивку паперів і вимогу подати докладну доповідь по питанню про пограбування складів, що належали посольству. Вивчення цих паперів і складання звіту займе, принаймні, два дні. Приступаючи до роботи, він згадав, що мав сходити до гробниці маршала Лі Ван Дейта, щоб поговорити з дядьком Нхан Лі Квон. "Не можу ж я робити все зразу, – сказав він собі. – Я повідомлю її ім'я Нгок Ліну, і хай він займається цією справою."

Близько одинадцятої години секретар приніс йому чашку кави. Скориставшись перервою в роботі, він зателефонував інспектору.

– Ваша версія, що Джефф є дегенератом, далека від істини, – зауважив Гемблі, коли почув у трубці голос інспектора. – Я розмовляв з його друзями і не виявив ніяких доказів, що він був педерастом або розтлівав дівчаток. У нього була постійна дівчина. Вам би краще поговорити з нею. Вона б не сказала вам нічого поганого про цього хлопця.

Інспектор слухав, напівзаплющивши від гніву очі.

– Якби я міг розшукати цю дівчину, лейтенант, – проказав він, гамуючи роздратування, – я би обов'язково поговорив з нею, але я не знаю, хто вона, і не можу цього з'ясувати.

Гемблі усміхнувся.

– Ви дивуєте мене, інспектор. Я без особливих зусиль з'ясував це. Я дізнався про її ім'я у тієї китайської проститутки, у котрої ви знайшли Уейда. Все дуже просто.

Інспектор подався вперед, щосили стиснувши слухавку.

– Хто вона?

– Вона танцівниця з Парадайз клуба. Її ім'я Нхан Лі Квон. Я не знаю, де вона мешкає, проте можу повідомити, що її дядько віщун долі в гробниці маршала Лі Ван Дейта. Він скаже вам, де її можна знайти.

Інспектор зітхнув з полегшенням.

– Дякую, лейтенант. Буду діяти за вашими вказівками. – І він повісив трубку.

Досить довго він сидів нерухомо, дивлячись перед собою. Потім підняв трубку і подзвонив полковнику Он Дін Кхаку. Він доповів йому, що нарешті зумів з'ясувати, хто така дівчина Джеффа.

– Я сам допитаю її, – сказав полковник голосом, не допускаючим заперечень. – Арештуйте її без шуму. Негайно приведіть до мене.

Інспектору не знадобилося багато часу, щоб установити адресу Нхан. В управлінні був список танцівниць усіх клубів. Взявши з собою двох чоловіків в цивільному одягу, він поїхав до дому Нхан. На розі вулиці він зупинив машину і подався з одним із своїх хлопців до її квартири.

Двері відчинила мати Нхан

– Дочки немає, – сказала вона інспектору. – Куди пішла, невідомо. Мабуть, повернеться після полудня, але до шостої години прийде напевне.

Інспектор лишив у квартирі свою людину. Він велів йому зачекати Нхан і не дозволяти матері ні під яким приводом, допоки не повернеться дочка, виходити з дому.

Коли інспектор поїхав, поліцейський сів на лавку біля дверей і запалив. Мати Нхан забилася в куток, нажахано дивлячись на нього. Невдовзі йому набридло палити. Він зачинив двері і почав оглядати квартиру. Він відкривав і закривав шафи, висував шухляди і перевертав їх вміст. Весь цей час мати Нхан не зводила з нього очей.

Джефф був здивований і зраділий, коли двері його кімнати відкрилися і зайшла Нхан. Він подумав, що вона виглядає дуже стомленою, і, цілуючи її, запитав, про що вона непокоїться. Він підвів її до ліжка, сів, посадив Нхан поруч із собою і обійняв її. Він розповів їй про зустріч з Блеккі, щоправда, не спом'янув про поліцейського.

– Ми виїжджаємо завтра вночі. – повідомив він. – Наступним ранком ми будемо в Гонконгу.

Нхан відповіла після деякого вагання:

– Може, почекаємо ще два дні, Стів? Так буде краще. Я сьогодні вранці радилася з віщуном: наступні два дні будуть дуже важкими для мене. Давай, зачекаємо. Через два дні буде все гаразд. – Вона боязко поглянула на нього, остерігаючись, що він розгнівається і погарячкує, але натомість він усміхнувся.

– Зрозумій, Нхан, якщо ти хочеш стати американською громадянкою, ти не маєш бути забобонною. Марновірство – це маячня. Віщуни хороші для маленької в'єтнамської танцівниці, але не для американської громадянки.

– Зрозуміло, – покірно погодилася Нхан. Їй дуже хотілося заслужити похвалу Стіва, хотілося, щоб він правильно зрозумів її.

Несподівана думка, що вона ніколи не побачить Гонконга раптом пронизала її.

Хіба віщун долі не сказав їй, що наступні два дні будуть найважчими в її житті?

– Хіба не можна зачекати? – спитала вона.

– Ні. Все вже вирішено, – відповів Джефф. – Ні про що не турбуйся. Все буде добре. – Він відкинувся на ліжко, притягнув її до себе і почав цілувати.

Нхан заплющила очі, пестощі викликали в тілі приємні відчуття, та душа її, як мишеня в лапах кота, тріпотіла від страху.

– Чому б тобі не залишитися зі мною? – промовив Джефф. – Для чого повертатися в Сайгон? Завтра вночі ми поїдемо. Залишся!

Він привстав на руках, схилився над нею, ніжно гладячи пальцем її ніс, торкався до вуст і щік.

– Я не можу лишитися, – покачала вона головою. – Я мушу підготувати до мого від'їзду маму. І ще багато треба зробити. Треба зібратися. Я не можу поїхати, не попрощавшись з братами.

"Сім'я! – подумав Джефф з роздратуванням. – Вона немов гиря на ногах людини, що біжить. Вона ніби петля душить усі спонукання." Він був дуже задоволений, що не має сім'ї: ні матері, яку треба підготувати до розлуки, ні братів, з котрими треба прощатися.

На його обличчі з'явилося роздратування, і він здвигнув плечами.

– Ну що ж, все одно. Це твоя сім'я. Блеккі приїде до тебе додому завтра ввечері о десятій. Він привезе тебе до мене. Ми про все домовилися.

– Я буду готова, – мовила Нхан.

– Ми зустрінемося об одинадцятій біля зруйнованого храму, потім Блеккі відвезе нас кудись, де зможе приземлитися гелікоптер. Добравшись в Кратьє, ми будемо у безпеці.

Зростаюче передчуття небезпеки наполегливо охоплювало її свідомість. Вона ніжно обхопила руками обличчя Джеффа, усміхнулася йому і сказала:

– Ми можемо трохи покохатися, Стів? Зараз... Це буде востаннє. – Вона замовкла, затим додала: – Перед тим, як ми приїдемо в Гонконг.

Він, здивований, подивився на неї.

– Ти все ще боїшся, так? – проговорив він, знімаючи з неї накидку. – Ти не повинна боятися. Все йде добре. Я знаю. Довірся мені.

Вона віддалася йому так, як ніколи не віддавалася раніше. Нею оволоділо відчайдушне бажання виразити свою любов таким образом, щоб незгладимий слід лишився у нього в душі, щоб пам'ятав про неї всі ті довгі роки, які йому доведеться прожити без неї..

2

Поки Нхан їхала в автобусі до Фудаумота, а лейтенант Гемблі розмовляв по телефону з інспектором Нгок Ліном, Блеккі віз свого брата в сайгонський аеропорт.

Чарлі пощастило дістати білет на літак, що летів о десятій до Пномпеня. Він вже послав телеграму Лі Уоткінсу, пілоту, що перевозив контрабандний опіум, з проханням зустріти його у Пномпені, в аеропорту.

Поки великий американський автомобіль мчав по шосе, брати мовчали, занурені у свої думки.

Несподівано Блеккі зауважив:

– Уоткінсу слід би вибрати безпечне місце для посадки. Воно має бути недалеко від Фудаумота. Я не хочу довго їхати з Джеффом: це надто ризиковано.

Чарлі кивнув.

– Я домовлюся з ним. – Він почекав, поки Блеккі, знизивши швидкість, об'їжджав двох биків, що брели по дорозі, потім, коли Блеккі наддав газу, продовжив: – Настав час вирішити, яким чином відібрати у американця діаманти, коли він виїде звідси.

– Я вже думав про це, – зізнався Блеккі. – Я не думаю, що було б безпечно дати йому виїхати з діамантами до Гонконга. Їх слід відібрати у нього в Кратьє.

Чарлі подумав. Він збагнув, що Блеккі має рацію. У Гонконгу відібрати діаманти у Джеффа буде майже неможливо, а в Кратьє це зробити до незвичайності просто.

– Так. Як тільки діаманти покинуть В'єтнам, це не складе великих труднощів. Я міг би найняти кількох людей, котрі потурбуються про це після того, як я домовлюся з Уоткінсом.

Ці думки вже вдосвіта обтяжували Блеккі. Він прийшов до певних висновків, в котрі не наважувався посвятити брата. Після тривалої паузи він все-таки змусив себе сказати:

– В цій справі не можна довіряти стороннім, Чарлі. Вони можуть поцупити діаманти. Я вважаю, ти поїдеш разом з Джеффом в Кратьє. – Він знову замовк, потім додав: – Ти матимеш забрати у нього діаманти.

Чарлі здригнувся.

– Ти молодший і сильніший, – заперечив він. – Я думаю, ти мусиш зробити це, Блеккі.

– Я теж вже думав про це, – відповів Блеккі, – але тут надто багато ускладнень. Як я повернуся назад? Ми не можемо розраховувати, що Уоткінс зробить зворотний політ. Я не маю візи в Камбоджу в той час, як у тебе вона є. Я мусив би поїхати в Гонконг з діамантами. Ні, пробач мене Чарлі, але це доведеться зробити тобі.

– Американець небезпечний, – злякався Чарлі, нервово щулячись, я можу і не справитися з ним.

– І про це я подумав, – заперечив Блеккі. – Ти не втратиш своїх можливостей. Мені уявляється це так: ти скажеш американцю, що необхідно приземлитися біля Кратьє, де вас буде чекати автомобіль, котрий доставить його на аеродром для прибуття в Гонконг. Ти домовишся з Уоткінсом, щоб він приземлився в якомусь усамітненому місці. Ти також домовишся про автомобіль, який вас зустріне. Тобі знадобиться револьвер з глушником. Коли Уоткінс приземлиться, ти підеш з Джеффом до автомобіля. Він буде стояти на дорозі, трохи віддалік від місця приземлення. Ти зробиш так, щоб Джефф опинився попереду тебе. Поки ви будете йти, ти вистрілиш у нього. Других можливостей, Чарлі, у нас немає. Мова йде про два мільйони доларів. Якщо він здогадається, що ти маєш намір заволодіти діамантами, він

зможе перехитрити тебе. Мені не вельми подобається цей план, але іншого вибору немає. Коли ти уб'єш його, ти візьмеш діаманти і підеш до автомобіля. Шоферу скажеш, що твій пасажир не зміг приїхати.

Чарлі обмізкував, що сказав йому брат. Вбивство не лякало його. П'ятнадцять років тому він убив жінку, яка шантажувала його. Він зробив це без найменших вагань. Пізно ввечері він прийшов до неї додому під приводом віддати гроші, які вона вимагала. Він вдарив її в потилицю, роздягнув і втопив у ванні. Склалося враження, що вона послизнулася, вдарилася головою об край і втопилася.

Думка про вбивство Джеффа не жахала Чарлі. Не існувало нічого такого, чого б він не зробив заради двох мільйонів доларів, проте він вже не був тою людиною, яким був п'ятнадцять років тому. У нього вже були не такі міцні нерви. Його страшила думка йти через темні джунглі з такою небезпечною людиною, як Джефф.

Якщо Джефф запідозрить що-небудь, він вистрілить перший і не схибить. Чарлі не хотілося помирати. Він волів би безпечніший план.

– Ми забули про дівчину, – нагадав він. – Вона теж там буде.

– Я не забув про неї, – озвався Блеккі. Він навмисно не спом'янув про Нхан. Йому хотілося, щоб брат звик спочатку з думкою про вбивство однієї людини. – Вона теж має поїхати. На жаль, Чарлі, я не думаю, щоб американець поїхав без неї. Спочатку я хотів влаштувати все так, щоб вона не прилучилася до нього, однак, при подальшому міркуванню зрозумів: це ризиковано. Він може відмовитися поїхати, якщо її з ним не буде. Її також слід прибрати.

"Два убивства!" – подумав Чарлі і відчув, як тіло покривається потом. Перед очима постала сцена: Джефф з дівчиною йдуть попереду, він услід за ними. Витягає револьвер і стріляє Джеффу в спину. Джефф падає. Він, може, не вбитий, але, принаймні, знешкоджений. Що зробить дівчина?

Вона кинеться геть. Буде темно. Якщо вона побіжить раніше, ніж він прицілиться, вона зможе скритися. Тоді не оберешся неприємностей.

Мовби прочитавши його думки, Блеккі тихо сказав:

– Вона закохана в американця. Коли він упаде, вона підбіжить до нього. Буде легко вдруге вистрілити, Чарлі.

– Ти, здається, все обдумав,– промовив Чарлі з гіркотою в голосі. – Був час, коли я думав за всю сім'ю.

Блеккі не сказав нічого. Все залежало від того, чи зможе Чарлі здійснити задумане. Сам він здригався від думки про вбивство. Він знав, що руки Чарлі вже вчинили одне вбивство. І він також знав, що ніколи не зміг би змусити себе застрілити Джеффа і Нхан. У цьому була, викликаюча заздрість Блеккі, різниця між Чарлі і ним –Чарлі був безжалісним.

Вже було видно аеропорт.

– Погодження, – зауважив Чарлі, – надто однобоке. Ти нічим не ризикуєш, Блеккі. Я мушу виконувати всю роботу, і на мене покладається весь ризик. Коли будуть знайдені трупи, Уоткінс второпає, що я убив їх. Він може почати мене шантажувати.

– Ти, в свою чергу, можеш шантажувати його, – заспокоїв Блеккі. – Він отримає десять років за контрабанду опіума в Бангкок. Уоткінс не має турбувати тебе.

– Є ще шофер автомобіля.

– Домовся з Уоткінсом, щоб він взяв одного зі своїх людей. Нехай тебе це не тривожить.

Чарлі знизав плечами. Він був готовий прийняти план, але вирішив прикинутися незгодним з ним, щоб отримати можливість виторгувати вигідніші для себе умови.

– Якщо я маю робити все це, – сказав він, – необхідно укласти нове фінансове погодження. Ти не можеш розраховувати на половину грошей, коли ти нічим не ризикуєш. Я думаю, мені має належати три чверті, а тобі чверть.

Блеккі очікував, що брат вимагатиме більше грошей, але три чверті – звісно, абсурд.

– Ми збираємося бути партнерами. Чарлі, – мовив він. – Ми хочемо скористатися грошима, щоб відкрити в Гонконгу танцклуб, вигідний нам обом. Я згоден, що ти маєш отримати більше грошей, втім три чверті – це нерозумно. Я пропоную тобі п'ятдесят тисяч доларів з основного капіталу, а решта буде розділена порівну.

– Давай домовимося про сто тисяч, – запросив Чарлі, – і шістдесят процентів від доходу клуба.

Блеккі поморщився, знизав плечами. На місці Чарлі він би зажадав для себе ще вигідніших умов, ніж ці.

– Добре, – відповів він. – Я згоден.

Чарлі кивнув. Він був задоволений.

Коли Блеккі загальмував біля входу в аеропорт, Чарлі нагадав:

– Я повернуся завтра вранці. Не забудь про револьвер.

Блеккі не думав, що за ним спостерігають. Він повертався в Сайгон, не знаючи, що по дорозі в аеропорт і зворотно його супроводжували два детективи із служби безпеки. Вони бачили, як Блеккі зайшов до клубу, затим один з них подзвонив по телефону інспектору, в той час, як другий чекав у машині, що зупинилася в кількох ярдах від входу до клубу.

Детективи не помітили Ю-Ю, котрий сидів навпочипки під деревом, і забавлявся своєю іграшкою, а також спостерігав за ними.

Ю-Ю бачив, як двоє чоловіків поїхали слідом за Блеккі і його братом. Він бачив, що Блеккі повернувся один, та в супроводі двох детективів.

Ситуація зацікавила його, після недовгого міркування він випрямився і пішов до клубу. Піднявшись сходами, він зайшов до танцзали.

Ю-Ю перетнув майданчик і без стуку зайшов у кабінет Блеккі. Він зачинив двері і прихилився до них.

Блеккі попивав зі склянки чай. Він підвів очі. Його обличчя було байдужим, коли він побачив Ю-Ю.

– У чому справа?

– Можу продати деякі відомості, – сказав Ю-Ю. – Вони коштують п'ять тисяч піастрів – по дешевій ціні.

– Які відомості?

– Спочатку давайте гроші.

– Забирайся звідси, – закричав Блеккі, опускаючи на стіл склянку з чаєм, – або я вижбурну тебе!

Ю-Ю усміхнувся.

– Справа стосується вас і поліції, містер Блеккі. Це важливо.

Блеккі зненацька відчув, як похололо серце. Без вагань він витяг портмоне, відрахував п'ять тисяч піастрів і жбурнув їх через стіл Ю-Ю.

– Так у чому справа?

Ю-Ю підібрав папірці.

– До вас приставлені два детективи із служби безпеки, – повідомив він. – Вони їхали слідом за вами, коли ви вранці поїхали з містером Чарлі. Вони супроводжували вас, коли ви повернулися. Зараз вони знаходяться біля клуба в машині – чорному "сітроєні".

Кілька секунд Блеккі сидів, свердлячи очима Ю-Ю, потім з видимим зусиллям вимовив:

– Наступного разу, коли будеш сюди заходити, постукай у двері. А тепер іди.

Ю-Ю поглянув на гроші у своїй брудній руці, підморгнув Блеккі.

– Одні люди знаходять, інші втрачають. Мені жаль вас, містер Блеккі. – І він вийшов.

Як тільки двері зачинилися, Блеккі хутко піднявся і підійшов до вікна. Він обережно поглянув крізь закриті ставні. Внизу на вулиці він побачив "сітроєн". Він не зміг розгледіти, хто в ньому сидить, проте було видно, що люди в машині палили. З відкритого вікна струмували кільця тютюнового диму.

"Що це означає? – запитав він себе. – Чому вони слідкували за мною? Вони підозрюють, що я пов'язаний з Джеффом? Чи вони слідкують за мною в надії, що я наведу їх на слід Нхан? Чи все це не має до Джеффа ніякого відношення?"

Він відійшов від вікна, витяг хустку, обтер спітніле обличчя. Холодок страху проповз по спині. Якби не цей щурячок Ю-Ю, він би через десять хвилин пішов за револьвером з глушником. І якби його з ним затримали, він би заробив два роки.

Він повільно підійшов до столу, сів. "Буде краще не виходити на вулицю, – сказав він собі. – За револьвером могла б сходити Ю Лан." Він з заздрістю подумав про Чарлі, що був у безпеці в літаку, який летів до Пномпеня. Може, попередити Чарлі, що за ними слідкує поліція? Він подумав і вирішив трохи зачекати. Можливо, це не має жодного стосунку до Джеффа. Вірогідно, що хтось пробалакався про маленьку валютну спекуляцію, котру він провернув пару тижнів тому. І тепер поліція почала слідкувати за ним.

Він встав, підійшов до шафи, налив собі чималу порцію віскі, вернувся до столу і поспіхом написав записку. Витяг з гаманця трохи грошей, котрі поклав у конверт разом з листом, запечатав конверт і написав адресу.

Після цього, він пройшов до танцзали, де Ю Лан складала букети.

– Віднеси цього листа Фат Во, – велів їй Блеккі. – Візьми з собою корзину, купи фруктів і овочів. Фат Во дасть тобі пакунок, поклади зверху нього фрукти і овочі і повертайся сюди.

– Що в цьому пакеті? – запитала Ю Лан, неспокій засвітився в її очах.

– Це тебе не стосується, – відрізав Блеккі. – Відправляйся негайно, справа термінова.

Ю Лан постояла нерішуче, потім, зрозумівши, що нині він не схильний терпіти непослух, покірно пішла за корзиною.

Блеккі повернувся до свого кабінету. Він допив віскі і відчув себе спокійніше. Він бачив у вікно, як Ю Лан швидко пішла по вулиці до ресторану Фат Во. За нею ніхто не пішов слідом. Людина в "сітроєні" продовжувала палити. Блеккі чекав біля вікна. Через двадцять хвилин він побачив Ю Лан, що поверталася з корзиною, повною овочів. Він зустрів її біля дверей.

– Принесла? – спитав він.

Вона опустила корзину, витягла з неї трохи овочів і витягла пакунок, ретельно загорнутий у коричневий папір і перев'язаний шпагатом.

– Що скоїлось? – запитала вона. – Я турбуюсь. Ти щось затіваєш. Можу я узнати?

Блеккі взяв пакунок.

– Ні, – сказав він. – Це не жіноча справа.

Він пройшов до свого кабінету, закрив і зачинив на засув двері, а після цього розгорнув пакунок. Автоматичний револьвер 38-го калібру з довгим глушником сподобався йому. Він перевірив магазин, підійшов до сейфу і зачинив зброю. "Через два дні, – думав він, – у нас будуть діаманти." Видавалося, що чекати треба ще цілу вічність. Він знову підійшов до вікна і подивився крізь ставні. "Сітроєн" все ще був там.

Поки він розглядав автомобіль і роздумував, що б могла означати увага поліції до нього, інспектор Нгок Лін стояв перед столом полковника Он Дін Кхака і доповідав про вбитого поліцейського, знайденого в кюветі на шосе біля Фудаумота.

Була половина четвертої. Труп щойно виявили. Поліцейський зник напередодні ввечері після того, як він покинув поліцейський пост. Він повинен був стежити за машиною Блеккі Лі. Інспектор не міг вирішити, бандити чи Джефф убили поліцейського.

Мертвий поліцейський не цікавив полковника. Вранці у нього відбулася неприємна розмова з Лам Фаном. Лам Фан попередив його, що грунт іде у них з-під ніг. Один із шпигунів Лам Фана при президенті повідомив його, що ворожа полковнику група врешті переконала президента розпочати дії проти нього. До кінця тижня він більше не буде очільником служби безпеки. Він буде звільнений через три дні, як тільки його наступник повернеться з Парижа, до його повернення ніякі дії проти полковника не будуть розпочаті.

"Три дні!" – думав полковник, неуважно слухаючи доповідь інспектора. Якщо ці чутки правдиві, у нього лишається тільки три дні, щоб захопити діаманти і покинути країну.

– Де танцівниця? – спитав він.

– Вона повернеться додому до шостої години, – відповів інспектор. – У десять хвилин на сьому, сер, вона буде у цій кімнаті.

Полковник уважно поглянув на нього, крихітні очиська заблищали.

– Я запам'ятаю твою обіцянку, – проговорив він. – Якщо її не буде тут до десяти хвилин на сьому, ти пожалкуєш, що з'явився на світ.

Запала мовчанка, далі інспектор сповістив:

– Сьогодні вранці Блеккі Лі відвіз свого брата в аеропорт. Той полетів у Пномпень. У нього зворотний білет, завтра вранці він має повернутися. Ці двоє щось знають про Джеффа. Я настійно раджу арештувати і допитати їх.

Полковник похитав головою.

– Поки що ні, – заперечив він. – Приведи дівчину. Вона розповість мені все.

Глава тринадцята

1

Неясний звук розбудив Нхан.

Вона спала спокійно, сновидіння більше не мучили її.. Вона лежала нерухомо, розглядала дерев'яну стелю, прислухалася до слабких звуків, що доносилися з дороги, яка проходила повз дім.

У маленькій кімнатці було спекотно. Млява втома оволоділа Нхан. Вона повернула голову, поглянула на сплячого поруч з нею Стіва. Далі обережно привстала, щоб не розбудити його, зиркнула на наручного годинника, що лежав на столику. Була четверта година. Вона лягла, задоволено зітхнувши.

Автобус до Сайгона відходив у п'ятнадцять хвилин по п'ятій. За п'ять шоста вона буде біля центрального ринку. До шостої вона повернеться додому і встигне приготувати вечерю для братів.

На якийсь момент страх покинув її. Джефф був умілим коханцем, він задовольнив її тіло, полегшив душу. Вона з радісним віддихом випростала оголені ноги, прикрила руками маленькі груди, притисла лікті до вузенької талії. Стів поворушився. Він розплющив очі, поморгав, далі, побачивши, що вона спостерігає за ним, усміхнувся.

– Хеллоу, місіс Джефф, – сказав він і обійняв її. – Котра година?

Мліючи від захоплення, вона поглянула на нього. Він не міг би сказати їй нічого приємнішого, ніж це просте "хеллоу, місіс Джефф".

– Тільки четверта.

Він просунув руку їй під плече, притягнув її до себе.

– З якою б радістю я виїхав звідси, – мовив він. розсіяно поплескуючи її по боці. – Ще тридцять одна година. До біса забавно, що через кілька годин зміниться все життя. Через тридцять одну годину ми будемо в гелікоптері. Ти коли-небудь літала у гелікоптері?

– Ні.

– І я теж. Це буде перше враження з тих численних нових вражень, які нам доведеться пережити. – Він помітив, що в її очах з'явився сум, покачав головою, усміхнувся. – Перше, що ми зробимо, коли приїдемо до Гонконга, це знайдемо юриста, щоб владнати питання з твоєю сім'єю. Адже ти турбуєшся про них, чи не так?

– Трохи. Вони будуть дуже перейматися, коли я поїду.

– Вони звикнуть до цього. – Кілька хвилин він лежав спокійно, далі сказав: Ти не перемінила свого рішення і не зостанешся зі мною? Дідусь міг би з'їздити і попросити у твоєї сім'ї дозволу лишитися зі мною і вийти за мене заміж. Я дам йому грошей на таксі. Залишайся тут, Нхан. Ми зможемо краще пізнати одне одного. Тридцять одну годину ми будемо розмовляти в цій маленькій кімнаті. Ми доволі добре пізнаємо одне одного після такої довгої бесіди, адже так?

– Авжеж.

У неї з'явилося бажання лишитися. "Дивно, – міркувала вона, – коли я з ним, у мене немає страху. Коли він обіймає мене, я вірю, що дійсно

поїду з ним до Гонконга, зупинюся в кращому готелі, буду мати власний автомобіль, перли, які він мені обіцяв. Але, мені нічого не треба, окрім нього."

Вона поборола спокусу лишитися. Її брати не любили дідуся. Вона ніколи не знала, чому. Він не зможе поїхати і розповісти їм, що вона покидає Сайгон і довгий час не побачиться з ними. Вони сподіваються на неї. Вона мусить сама пояснити їм, чому вона виїжджає.

– Я повинна їхати, Стів, – сказала вона і сумно на нього подивилася. – Я хочу лишитися, але я ж покидаю їх і їду з тобою, буде недобре, якщо я не поговорю з ними сама.

– Правильно, – Джефф нахилився і поцілував її. – Ти смішна, Нхан. Я захоплююсь тобою.

– Ти дуже добрий.

– Ні, – Джефф спохмурнів. – Я люблю тебе. Я не був добрим, поки не відчув, що люблю тебе. Бути добрим до тебе дуже легко. – Він встав з ліжка, натягнув шорти, підійшов до брезентового мішка, що лежав на підлозі, розкрив його, витяг звідти металеву коробочку і вернувся до ліжка. – Лежи тихо, – попросив він і, відкривши коробку, обережно висипав діаманти в маленьку улоговинку поміж її грудей.

Вона підвела голову і поглянула на діаманти, виблискуючі, наче світлячки, на її коричневій шкірі. Їй стало холодно, вона вгамувала дрож, коли Джефф обережно пересував пальцями діаманти, зробивши з них невеликий візерунок.

– Вони розкішні, чи не так? – тішився він. – Поглянь на них! Мені буде шкода продавати їх. Я відберу кращі і прикрашу ними твою каблучку.

Діамантова розсип на її тілі воскресила у пам'яті відчуття страху, котре вона одного разу зазнала, коли, лежачи в траві, відчула, як по її голих ногах проповзла змія. Тоді вона підскочила на ноги, скрикнула від жаху. Тепер, спостерігаючи задоволення, котре доставляли Джеффу діаманти, що лежали біля її грудей, вона поборола охопивший її страх, вгамувала бажання змахнути їх зі свого тіла і скрикнути.

Втім, вона не змогла сховати несподіваного напруження своїх м'язів, і Джефф, роздосадуваний цим, зібрав діаманти і склав їх назад, у жерстянку.

– Цікаво, чи навчуся я коли-небудь розуміти тебе, Нхан, – сказав він. – Щойно ти була щасливою і веселою, а в наступну мить ти вже без тями від страху. Мені б хотілося знати, що коїться у твоїй славній голівці.

Вона провела рукою між грудей, немовби бажаючи скинути викликане діамантами відчуття.

– Мені теж іноді хочеться знати твої думки, Стів.

– Я знаю. – Перш ніж закрити коробочку кришкою, він уважно подивився на діаманти. – Окрім тебе, ніщо в світі не приносить мені більшої насолоди, ніж ці камінці.

– Я рада.

Нхан зіслизнула з ліжка. Вона більше не могла зносити розмов про діаманти. Якби не ці блискотливі камінці, Хоум був би ще живий, і не було б того жаху, котрий відбувся з ними.

– Мені треба вдягнутися, бо я спізнюся на автобус.

– Так, пора. – Він витягся на ліжку, запалив, дивився, як вона натягає на себе одяг. Коли вона підійшла до дзеркала, щоб розчесати волосся,

він сказав: – Ти зрозуміла, що робити, Нхан? Не повинно бути помилки. Блеккі заїде за тобою завтра ввечері о десятій годині. Він відвезе тебе до старого храму. Я буду там об одинадцятій. Не бери багато речей... одну маленьку валізу. Все, що треба, ми купимо в Гонконгу.

– Розумію.

Вона сховала в сумку розчіску, відтак витягла звідти якийсь маленький предмет і підійшла до нього. Вона сіла на краєчок ліжка, серйозно на нього подивилася.

– Я хочу, щоб ти зберіг це, допоки ми знову не побачимося.

– Що це?

Вона взяла його руку і вклала в неї предмет. Насупившись, він підніс руку ближче до очей, щоб розглянути річ. Це був крихітний Будда, вирізаний зі слонової кістки.

– Він належав моєму батькові, – пояснила вона. – Він захистить тебе від зла. Він дуже могутній, Стів. Бережи його. Тим часом, коли він з тобою, зло не торкнеться тебе.

Її наївна віра зворушила його.

– Я збережу його, – промовив він. Він не подумав про ту жертву, котру вона принесла, віддавши йому Будду. Все своє життя вона берегла цю маленьку річ. Вона вірила в її здатність приносити щастя: вона віддала найважливіше і цінне, що мала. Він поклав Будду на стіл поруч із годинником.

– Ну що ж, дитя, лишилося недовго. – Він сів і обійняв її. – Я буду тебе чекати. Не будь такою сумною. Все буде добре.

– Так. Треба йти. – Вона погладила кінчиками пальців його обличчя, нахилилася і поцілувала його в губи. – Прощавай, Стів.

Він провів її до дверей.

– Ще тридцять годин п'ятнадцять хвилин, – сказав він, усміхаючись їй. – Жахливо багато... – Він міцно обійняв її, потім відійшов трохи назад і дивився, як вона прутко спускалася по сходах.

Вона не обернулася.

Він підійшов до вікна і дивився їй услід, поки вона йшла вниз по запорошеній дорозі. Її вишукана пряма хода і манера тримати голову захоплювали його.

По дорозі в Сайгон побоювання, погані передчуття і розгубленість знову почали терзати Нхан. Сила і впевненість Стіва підтримували її, але без нього вона відчувала самотність і лякаючу її порожнечу.

"Після того, як я нагодую вечерею братів, – говорила вона собі, – я відправлюсь в пагоду Да Као і всю ніч проведу в молитві." Вона запалить чотири свічки. Тепер вона вже розкаювалася, що віддала Стіву свого Будду. Вона не думала, що він оцінить його, а їй без цього предмета було самотньо.

Вона зраділа, коли автобус, нарешті, зупинився біля Центрального ринка. Нхан швидко йшла по тротуару, заповненому торговцями, котрі продавали китайський суп, сік цукрового буряка і сушене м'ясо. Один торговець протягнув їй чучело змії і зареготав, коли вона відсахнулася вбік, відвернула голову і прискорила кроки.

Вечірнє сонце було жарким. Тріскучі мотоцикли, що заповнювали дорогу, рікші і велосипеди створювали неймовірний, бивший по нервах галас.

Підійшовши до свого квартала, вона звернула увагу на чорний "сітроєн", що стояв у кількох ярдах біля її дому. В машині сидів інспектор Нгок Лін, поруч з ним знаходився детектив у цивільному. Обоє палили. Інспектор розгублено дивився на годинника. Була одна хвилина по сьомій.

Чоловіки побачили Нхан, яка підійшла, і обмінялися поглядами.

– Це має бути вона, – промовив інспектор, вилізаючи з машини. – Зачекай тут.

Нхан збігла по сходах на третій поверх. Біля дверей своєї квартири вона зупинилась, щоб трохи заспокоїтися. Не слід лякати братів. Важко буде пояснити їм, чому вона збирається виїхати. Треба переконати їх, що вона буде щаслива. Вони дуже люблять її. Якщо вони повірять, що вона дійсно буде щаслива, вони можуть не заперечувати проти розлуки з нею.

Вона спробувала посміхнутися. М'язи обличчя були так напружені, що усмішка вийшла кволою. Вона повернула ручку, відкрила двері і увійшла до вітальні.

Вид незнайомого чоловіка посеред кімнати змусив її несподівано зупинитися. Опріч нього, в кімнаті нікого не було. Їй не треба було пояснювати, що цей чоловік із служби безпеки. Заношений європейський костюм, байдуже обличчя. блискучі підозріливі очиці не могли належати нікому, як тільки члену таємної поліції.

Нхан стояла нерухомо, кров відлила від серця, холод скував тіло.

– Ти Нхан Лі Квон? – запитав чоловік твердим голосом.

Вона намагалася щось сказати, але звук завмер у горлі. Вона почула квапливі кроки в коридорі, відтак до кімнати зайшов інспектор Нгок Лін.

Вона упізнала його. Інспектора добре знали у Сайгоні. Вона згадала слова віщуна: "Наступні два дні будуть найважчими у твоєму житті."

– Ти Нхан Лі Квон? – запитав інспектор, розглядаючи її. – Танцівниця з Парадайз-клуба?

– Так. – Вона насилу вимовила слова, вуста задерев'яніли.

– Ти підеш зі мною, – сказав інспектор. Він зробив знак детективу, котрий пройшов повз неї і відкрив двері. Детектив вийшов у коридор і стояв там, чекаючи.

– Де моя мати? – спитала Нхан.

Інспектор вказав на двері спальні.

– Ходімо.

– Я не можу побачити її і братів? – спитала Нхан.

– Зараз ні. Опісля. – Він взяв її за руку і вивів з кімнати.

Детектив пішов попереду, за ним Нхан, інспектор ішов позаду.

Нхан безсило спускалася по сходах. Вона тремтіла. Один раз вона спіткнулася, і інспектор підтримав її за руку. Він тримав її, поки вони не спустилися у під'їзд, там він випустив її руку.

Детектив підійшов до машини і відчинив задню дверцю. Нхан сіла в машину, інспектор влаштувався поруч з нею.

Кілька людей зупинилися, щоб подивитися. Вони знали, що це був автомобіль секретної поліції. Їх цікавило, що детективи зроблять з Нхан.

Автомобіль рвонув і помчав до Управління служби безпеки. Було десять хвилин по шостій. Нхан забилася в куток. Страх паралізував свідомість. Що буде з нею? Чи побаче вона коли-небудь Стіва?

Було потрібно дві хвилини, щоб домчати до управління. Як тільки машина зупинилася у дворі, з неї вискочив інспектор.

– Ходімо, – сказав він.

Нхан вийшла. Ноги так ослабли, що вона упала б, якби інспектор не підхопив її під руку. Він поспішно повів її через вхід по коридору, грубо підштовхуючи ззаду.

В кінці коридору знаходилися двері. Інспектор постукав, відкрив двері і вштовхнув Нхан до кабінету полковника Он Дін Кхака.

Полковник у чеканні сидів за столом. За другим столом біля вікна Лам Фан порпався в об'ємній теці. Він не підвів очей, коли увійшла Нхан.

Вона подивилася на полковника, чуючи, як від страху засвербіла шкіра.

Інспектор підштовхнув її до столу

– Нхан Лі Квон, – сказав він.

Полковник поглянув на годинника. Було чотирнадцять хвилин по шостій.

– Ти запізнився, – зауважив він.

Інспектор промовчав.

Запала мовчанка, опісля полковник жестом велів йому вийти. Інспектор вийшов з кімнати, обережно зачинив за собою двері.

Полковник довго не відводив від Нхан погляду, потім подався вперед, його гладкі руки покоїлися на столі.

– Ти Нхан Лі Квон?

Нхан кивнула.

– Ти маєш зв'язок з американцем Стівом Джеффом?

Серце стислося. Спомин імені Стіва пробудив у ній мужність. Вперше з того часу, як вона прийшла додому і зіткнулася там з детективом, свідомість почала працювати. Людина, що сиділа за столом, хотіла дізнатися, де знаходиться Стів. Треба бути обережною. Що б з нею не сталося, цей чоловік не має розшукати Стіва.

– Так.

– Коли ти в останній раз бачила його?

Вона подумала і відповіла:

– У неділю ввечері.

– Ти не бачила його більше з того часу?

– Ні.

– Де він?

– Не знаю.

Відповідь розсердила полковника.

– Я запитую тебе: де він?

– Я не знаю. – На цей раз вона відповіла без вагань.

– Де ти була в той вечір?

"Будь обережною, – подумки промовила Нхан. – Будь дуже-дуже обережною".

– Ходила гуляти.

– Куди?

– Просто гуляла.

Полковник потягнувся за сигаретою і запалив її. Весь цей час він, не відриваючись, розглядав Нхан.

– Слухай мене, – сказав він. – Я знаю, що ти брешеш. Я маю намір розшукати американця. Ти знаєш, де він. Якщо ти скажеш мені, то коли я знайду його, ти будеш звільнена і зможеш повернутися додому. Якщо ти не скажеш, я змушу тебе говорити. Для нашої країни дуже важливо, щоб американець був знайдений. У нас багато способів змусити найупертіших людей розповісти нам те, що ми хочемо почути. Ти позбавиш себе від багатьох страждань, якщо негайно скажеш правду. Якщо ти зноровишся, я віддам тебе людям, котрі уміють змушувати говорити. Ти зрозуміла?

"Через двадцять дев'ять годин, – подумала Нхан, – Стів буде врятований. Якщо я зможу промовчати цей час, вони не схоплять його

двадцять дев'ять годин!" Гадка про цих довгих, як вічність, годинах наповнила її холодним відчаєм.

– Ти розумієш? – повторив полковник.

– Так.

– Дуже добре. – Він ще трохи подався вперед. – Де американець?

Вона підвела голову і поглянула прямо в спрямовані на неї чорні очі.

– Не знаю.

Полковник загасив сигарету і натиснув кнопку збоку стола.

Настала тривала пауза, впродовж якої він вивчав лежавші перед ним папери. Лам Фан встав і поклав йому на стіл теку.

– Вам треба розписатися тут, сер, – мовив він.

Нхан відчула, як по її обличчю потекли сльози. Вона втерла їх долонькою. Звук відкривання дверей змусив її заціпеніти. Зайшли два маленьких чоловічка – ті ж, що втопили Донг Хама у відрі з водою. Вони зупинились біля входу, чекаючи.

Полковник спочатку підписав папір, віддав теку Лам Фану, котрий повернувся до свого столу, відтак подивився на двох маленьких чоловічків.

– Ця жінка має інформацію, котру я хочу швидко отримати, – сказав він. – Відведіть її і зламайте її впертість. Працюйте швидко, зробіть усе, що треба, щоб змусити її говорити, ви маєте бути певні, що вона не помре.

Коли два маленькі чоловічки направилися до неї, Нхан забилася в істериці.

2

Полковник Он Дін Кхак завершував їсти чаджіо з крабами, які він запивав теплим китайським вином. Час від часу він поглядав на золотий настільний годинник. Була за двадцять хвилин дев'ята.

Жінка вже майже три години знаходилася в руках його людей. Факт, що йому досі не була передана очікувана інформація, дивував полковника. Його люди навчилися дуже швидко виривати у своїх жертв інформацію. Зволікання дратувало полковника, проте здібності його людей не викликали сумнівів. Однак, ця жінка і її смішна впертість дратували його. На обличчі з'явився вираз жорстокості. Ну що ж, вона дорого заплатить за свою затятість. Його люди не знають пощади. Він би не хотів побувати в їхніх руках.

Полковник відсунув келих і потягнувся за яблуком. Він повагом і з насолодою жував яблуко, коли роздався негучний стукіт у двері і виник Лам Фан.

– Жінка підготована до допиту, – доповів він. – Ви хотіли б допитати її особисто?

Полковник ще раз відкусив яблуко.

– Вона потребувала досить часу. Яка ступінь суворості була застосована?

– Максимальна, – відповів Лам Фан. – Враховуючи, що ви хотіли швидко отримати інформацію, на неї чинилося безперервне діяння. Вона була зламана лише кілька хвилин тому.

Полковник доїв яблуко, відсунув стілець і піднявся.

– Я сам допитаю її,– проговорив він. – Ходімо зі мною.

Вони вийшли з кімнати, пройшли по коридору і спустилися по кручених сходах у кімнату, де допитували ув'язнених. Це була маленька кімната, її підлога і стіни були покриті білим кафелем. Металевий стіл з прикріпленими до підлоги ніжками освітлювався потужною лампою, що звисала зі стелі.

На столі лежала Нхан, її зап'ястки і щіколотки були стягнуті ременями. Очі були закриті. Голова відтягнута назад мотузкою, лице було зеленувато-жовтим. Вона дихала через силу, нервово, судомними ковтками. Два маленьких чоловічки сиділи навпочипки по обидва боки від неї. Вони спітніли і виглядали стомленими. При появі полковника вони встали.

Він підійшов до Нхан і подивився на неї.

– Отже, де американець?

Нхан повільно відкрила очі: вони були мутні, як ніби вона ще не повністю прийшла до тями. Вона пробурмотіла щось, чого полковник не зміг розслухати.

Один із чоловічків підійшов до неї і ляснув її по обличчю. Її очі розширилися і вона зіщулилась від страху. По обличчю покотилися сльози.

Безперестанні катування, яким вона піддавалася, викликали нестерпний біль. Нхан відчула, що подальший супротив стає неможливим. Може статися, думала вона, якщо вона не отримає перепочинку, вона буде зламана і викаже Стіва. Її муки тривали вже три години; двадцять шість годин, які їй треба ще витримати для врятування

Стіва, були, вона це знала, нестерпним випробуванням винесливості. Необхідне відтермінування. Треба переконати чоловіка, який нахилився над нею, що Стів знаходиться де-небудь вдалині від Фудаумота. Допоки вони будуть розшукувати його там, вона збере сили, щоб витримати нові знущання над її тріпотливим тілом.

– В Далаті, – прошепотіла вона і заплющила очі.

Кілька місяців тому Стів повіз її в кінці тижня в Далат. Це був літній курорт в горах, куди люди ховалися від міської спеки. Вона досить добре запам'ятала це містечко, щоб мати можливість збрехати.

– Де в Далаті? – спитав, насупившись, полковник.

– У домі.

– Кому належить дім?

– Американцю.

– Де цей дім?

– Третій дім від вокзалу: дім з червоним дахом і жовтими воротами, – вимовила Нхан, не розплющуючи очей: вона боялася, що він запідозрить неправду.

Полковник глибоко зітхнув.

– Він зараз там?

– Так.

Полковник нахилився нижче, маленькі очі блищали. Він прошепотів так, щоб ніхто, крім Нхан, не міг би почути його:

– Діаманти у нього?

– Так.

Полковник випрямився.

– Отже, – сказав він Лам Фану, – Я вже втратив досить часу. Я негайно їду в Далат.

Лам Фан поглянув на Нхан.

– Вона, можливо, бреше, щоб виграти час, – зауважив він.

Обличчя полковника потемніло.

– Вона не посміла б! Якщо вона набрехала мені, я розріжу її на шматки. – Він схопив Нхан за руку і потряс її: – Слухай мене, – гаркнув полковник, – ти брешеш? Тобі краще сказати правду. Якщо я з'ясую. що ти збрехала, ти пошкодуєш про це.

Нхан ледь покачала головою. Вона змусила себе вимовити тремтячим голосом:

– Це правда. Він у Далаті.

Полковник відштовхнув маленького чоловічка.

– Вона не бреше, – сказав він. – Вона розуміє, що робить. Вона була дурна, що так довго пручалася. – Він подався до дверей, далі зупинився, поглянув на двох маленьких чоловічків. – Дайте їй води. і хай вона

відпочине. Вимкніть світло. Я повернуся приблизно через десять годин. Тоді я вирішу, що з нею робити.

Нхан судомно заридала. Десять годин відпочинку і шістнадцять годин тортур – чи витримає вона?

Повернувшись у свій кабінет, полковник звелів Лам Фану покликати інспектора Нгок Ліна.

– Він поїде зі мною в Далат, – провадив полковник. – Коли ми вб'ємо американця і я візьму діаманти, я усуну інспектора. Американець застрелить його, і, намагаючись захистити інспектора я змушений буду вбити американця.

– Ви можете не знайти його там, – попередив Лам Фан. – Я все-таки думаю, що вона збрехала.

– Він там, – проричав полковник. – Мене дратує твій песимізм. Вона не збрехала.

Лам Фан поклонився. Він не був згодний. Він пішов за інспектором.

Глава чотирнадцята

1

Треба було п'ять годин важкої їзди, щоб добратися в Далат. Дорога була погана, і хоч полковник безупинно підганяв інспектора їхати швидше, темрява і нерівності покриття створювали чималі труднощі.

Вони прибули на залізничну станцію в Далаті до другої години ночі. Їм не вартувало великого зусилля пересвідчитися (на це пішло трохи

більше півгодини), що побіля вокзалу немає дому з червоним дахом і жовтими воротами.

Нестямна лють, яка оволоділа полковником, коли він второпав, що Нхан обманула його, змусила інспектора триматися від нього на поважній дистанції. На щастя для Нхан, божевільний гнів позбавив полковника здатності мислити. Його єдиним прагненням було якнайшвидше повернутися до Сайгона і схопити власними руками ту жінку, котра осмілилася послати його на полювання за диким гусем. Якби він трохи подумав, він би відправився до поліцейської дільниці, подзвонив би Лам Фану і велів йому негайно поновити тортури, але він втратив здатність мислити.

Він забрався в машину і, пронизливо крикнувши на інспектора, звелів йому повертатися до Сайгона. Інспектор їхав стрімко, як тільки міг, але ця швидкість видалася полковнику недостатньою. Несподівано він наказав йому зупинитися і забиратися з водійського сидіння. Він сам сів за кермо, і наступні двадцять миль інспектор сидів, зацiпенівши від страху, коли автомобіль, розвинувши загрозливу катастрофою швидкість, скажено скрипів на поворотах.

Невдовзі сталося нещастя. На виході з крутого повороту з неймовірною швидкістю автомобіль раптово занесло, шина лопнула, і машина врізалася в гору. Обох чоловіків сильно струсонуло, але ніхто з них не був поранений. Кілька хвилин по тому вони прийшли до тями.. Після огляду вони з'ясували, що машина повністю розбита, полагодити її неможливо.

Аварія скоїлася на пустинній ділянці дороги. Інспектор знав, що рано вранці тут немає жодних шансів зустріти машину. Найближча поліцейська дільниця знаходиться на відстані тридцяти миль. Нічого не лишалося робити, як сидіти на узбіччі в очікуванні, коли пройде перша машина із Далату.

Вони прождали сім годин, раніше ніж побачили старенький напівзруйнований "сітроєн", який ледве тягнувся догори по гірській дорозі. За кермом сидів китаєць-селянин. Вже була десята година, пекуче сонце робило довге чекання нестерпним.

Поки вони чекали, полковник не промовив жодного слова. Він сидів на величезному камені, палив сигарету за сигаретою, його жорстке жовте обличчя мало такий вираз, від якого стигла кров у жилах інспектора.

Їм знадобилося ще дві години, щоб добратися у пихтівшому "сітроєні" до поліцейської дільниці. Інспектор по телефону наказав негайно вислати найшвидкісніший автомобіль.

Полковник не дав Лам Фану жодних вказівок. Він тепер бажав особисто зайнятися Нхан. Більше ніщо не могло б задовольнити кипівшу в ньому хворобливу лють.

Він прибув до Управління служби безпеки в половині другої. Він відпустив інспектора, пройшов до своєї квартири, де прийняв душ, змінив одяг і велів подати ленч. Клекотівша в ньому лють і вираз його обличчя жахали слуг.

Лам Фан, почувши про повернення хазяїна, увійшов до кімнати, коли полковник їв ленч.

Полковник зиркнув на нього. З набитим їжою ротом, він проричав:

– Забирайся!

Наляканий скаженими вогниками в маленьких, налитих кров'ю очах, Лам Фан поспішно позадкував з кімнати.

В двадцять хвилин по другій полковник доїв свій ленч. Він піднявся. Жирними неслухняними пальцями він розстебнув блискучі гудзики свого мундиру, зняв його і кинув на стілець. Далі він підійшов до дверей, відчинив їх, Важкою розміреною ходою пройшов по коридору, спустився по сходах у кімнату, де Нхан все ще лежала, прив'язана ременями до сталевого столу.

Два кати терпляче сиділи навпочипки по обидва боки дверей. Вони встали, коли побачили полковника.

– Почекайте тут, – розпорядився він, – поки я покличу вас.

Полковник відчинив двері і зайшов у кімнату, щільно причинивши двері за собою. Він намацав вимикач і повернув його. Мучиме, обпікаюче світло вдарило Нхан, на кілька секунд осліпило її. Опісля вона побачила полковника, який дивився на неї зверху. Вираз його обличчя викликав слабкість.

"Стів! Стів! – нестямно повторювала вона про себе. – Прийди і врятуй мене! Будь ласка, прийди і врятуй мене!"

Але вона знала, що Стів не прийде. Настала мить, котру вона чекала, коли лежала в темряві і знала, що вона настане. Це була та мить, заради якої вона вигравала час, збирала сили для свого мовчання.

Воля її напружилась. "Він не змусить мене говорити, – сказала вона собі. – Що б він не зробив зі мною, я буду мовчати. Я хочу, щоб Стів виїхав. Я хочу, щоб він був щасливий зі своїми грошима. О, Стів, Стів, не забувай мене. Думай іноді про мене."

Коли полковник схилився над нею і поклав на неї руки, вона пронизливо закричала. Два кати знову опустилися навпочипки. В коридорі було прохолодно і спокійно. Їх ніщо не тривожило, оскільки кімната, в котру зайшов полковник, була звуконепроникною.

Літак із Пномпеня прибув до Сайгона в половині третьої. Блеккі Лі чекав у автомобілі, коли його брат пройде митний і імміграційний контроль. Він примушував себе не дивитися вбік стоянки машин, де зупинився чорний "сітроєн". Машина їхала слідом за ним від клуба. Він вже розрізняв двох детективів, що в ній сиділи. Він знав, що вони з Управління служби безпеки.

Це переслідування не лякало його, та трохи нервувало. "Якби вони мали факти проти мене, – переконував він себе, – вони б не марнували даремно час." Вони б арештували його. Він почав звикати до переслідування, воно вже не викликало панічного бажання втікати. Спочатку він хотів полетіти з Чарлі і Джеффом на гелікоптері, але це означало покинути не тільки клуб, але й Ю Лан. Занадто багато грошей вкладено у клуб, щоб втікати при першій ознаці небезпеки.

Чарлі Лі вийшов з аеропорта. Енергійною ходою успішного чоловіка він спрямувався до автомобіля.

– Все гаразд? – запитав Блеккі, відкриваючи дверці.

– Чудово, – привітався Чарлі. – Зовсім ні про що турбуватися.

Блеккі вирулив на шосе. Він кинув погляд у дзеркало. Чорний "сітроєн" повільно рухався за ним.

Блеккі, не кваплячись, повертався до Сайгона. Він не сказав Чарлі про автомобіль, що переслідував їх. Для цього ще буде час, коли вони приїдуть додому.

Він слухав запальну розповідь Чарлі про те, як йому вдалося домовитися з Лі Уоткінсом.

– Тут не буде жодних несподіванок, – завершив Чарлі.. – Він заслуговує довіри. Ти дістав револьвер?

Блеккі кивнув.

– Коли ти відпочинеш, – сказав він, – я думаю, тобі варто зустрітися і поговорити з Нхан. Не посвячуй її в деталі, але попередь, щоб на десяту годину вона була готова. Переконай її не брати з собою багато речей. В'єтнамські дівчата не люблять розставатися зі своєю власністю.

– Шкода, що ми повинні з нею возитися, – проговорив Чарлі.

– Це неминуче. Американець без неї не виїде. Я в цьому певен.

Автомобіль підкотив до клубу. Коли брати вилізли з машини, Блеккі помітив, що чорний "сітроєн" вже зупинився трохи подалі на дорозі. Він не помітив Ю-Ю, котрий стежив за ним з-за тінистого дерева напроти клуба.

Коли чоловіки піднялися по сходах і зникли з виду, Ю-Ю встав і пішов недбалою ходою, тримаючи руки в кишенях, перетнув дорогу і зайшов до клубу. Він бачив, як Ю Лан вийшла за кілька хвилин до приїзду Блеккі і його брата. Йому прийшло в голову, що в клубі може нікого не бути, він отримає можливість підслухати розмову братів, і це підкаже йому, як поводитися далі.

Безшумно рухаючись, він зайшов до клубу. У великій залі нікого не було. Навшпиньках він перетнув майданчик для танців і наблизився до дверей, що вели до кабінету Блеккі. За ними чулися голоси. Притуливши вухо до дверної обшивки, він прислухався.

Блеккі розповідав брату про те, що за ним стежить служба безпеки, Чарлі слухав зі зростаючим непокоєм.

– Мені незрозуміло це, – сказав Блеккі. – Якби вони мали якісь докази, могли б арештувати мене. Це може не мати жодного відношення

до Джеффа. Мабуть, справа пов'язана з валютною спекуляцією в минулому місяці.

– Мені це не подобається, – сказав Чарлі. – Я думаю, тобі б краще поїхати зі мною. Тут, можливо, нічого немає, але ти не повинен ризикувати. В гелікоптері буде кабіна на чотирьох.

– Я думав про це, але що стане з Ю Лан? Якщо я поїду, їй ніколи не дозволять виїхати. Опріч того, я не можу все просто покинути. Коли я поїду, я маю намір продати цей заклад. Я маю використати усі можливості, Чарлі.

– Ти можеш пожалкувати. Мені це не подобається.

– Мені це не подобається також. Я мушу поміркувати. Ще є час. До десятої вечора я вирішу, що мені робити. – Запала мовчанка, далі Блеккі продовжував: – У мене в сейфі мільйон піастрів. Я думаю, тобі краще взяти гроші з собою. Якщо щось станеться, вони пригодяться Ю Лан, коли вона зможе добратися до Гонконга. Ти зробиш це для мене?

– Авжеж, – відповів Чарлі. – Я, все-таки, думаю, що ти поїдеш зі мною. Якщо вони пронюхають, що ти знаєш про діаманти і про те, де ховається Джефф, вони знищать тебе.

– Якби вони знали про це, – похмуро промовив Блеккі, – я б зараз не бесідував тут з тобою. До вечора я однозначно скажу тобі, що я збираюся робити. А тим часом ти не зустрінешся з дівчиною? До десятої вона має бути готова. Затримка неприпустима.

Чарлі піднявся.

– Я піду, – зважився він, – потім повернуся і подрімаю. Вночі мені не доведеться поспати.

Ю-Ю безшумно відійшов від дверей, його худе зле обличчя освітилося хвилюванням. Він сховався за порт'єрою, що прикривала вхід на кухню.

Він чув, як Блеккі і Чарлі вийшли з кабінету. Блеккі провів брата до входу в клуб.

– Не думаю, щоб вони цікавилися тобою, – сказав Блеккі, – та будь обачний, щоб тебе не вистежили.

Коли брат спустився по сходах, Блеккі повернувся до кабінету. Він подивився крізь ставні. Два детективи все ще сиділи в "сітроєні". Він бачив, як його брат стрімко пішов по вулиці. Ніхто, здавалося, не звернув на нього уваги.

Слабкий звук позаду змусив його різко повернути голову. У дверях стояв Ю-Ю, він усміхався.

– Хеллоу, містер Блеккі,– звернувся він і пройшов у кабінет, зачинивши за собою двері.

Блеккі відчув небезпеку. Як довго цей щуряк був у клубі? Чи чув він що-небудь?

– Що тобі треба?

– Я все чув, містер Блеккі, – сказав Ю-Ю. – Мені потрібно мільйон піастрів з вашого сейфа. Якщо ви не віддасте його мені, я скажу тим двом детективам, що ви знаєте, де знаходиться Джефф. Ви знаєте, що вони зроблять з вами, якщо я розповім їм це.

Блеккі замислено подивився на Ю-Ю. Це був стрункий і жилавий хлопець, але Блеккі не сумнівався, що, коли хлопчина втрапить йому до рук, він без зусиль впорається з ним. Він міг би вбити хлопця. У нього не

було вибору. Він вже знав, що рано чи пізно йому доведеться умертвити цього хлопця.

– Який мільйон піастрів? – спитав він, невимушено наближаючись до Ю-Ю. – про що ти говориш?

Ю-Ю з дивовижною зміїною спритністю вихопив з кишені на стегні ножа. Довге лезо загрозливо блиснуло.

– Не наближайтесь, – наказав Ю-Ю. – Ви тільки віддайте мої гроші.

Обличчя Блеккі покрилося потом. Вид ножа наповнив його мучимим відчуттям страху. Тут він згадав, що в сейфі лежить револьвер. Його глушник зараз придасться. Він міг би відкрити сейф, прикинутися, що виймає гроші, схопити револьвер, повернутися і вистрілити.

Блеккі зобразив нерішучисть. Він не рухався, розглядаючи Ю-Ю.

– Покваптесь! – вигукнув Ю-Ю. – Дайте мені гроші!

Блеккі знизав плечами в знак покори. Він дістав з кишені ключ, перетнув кімнату і відімкнув сейф. Щоб потрапити до сейфу, він мусив стати навколішки. Широка спина приховувала його рухи. Рука обхопила ручку револьвера, коли Ю-Ю безшумно підкрався ззаду.

В ту мить, коли Блеккі підняв револьвер і напружив м'язи, щоб швидко схопитися, страшний біль між лопаток пронизав його. Револьвер вислизнув з руки, і він повалився вперед. Біль повторився, коли Ю-Ю знову вдарив його ножем.

2

Трохи пізніше п'ятої години в кабінеті Лам Фана задзеленчав телефонний дзвінок. З вигуком роздратування Лам Фан поклав перо і взяв трубку. Він прислухався до схвильованого голосу в трубці. Те, що він почув, позбавило його здатності рухатися.

Він запитав:

– Ви впевнені в цьому? Тут не може бути помилки? – Він почув, як голос ударяє в барабанну перетинку, затим він сказав: – Дуже добре, – і опустив трубку.

Він довго сидів, втупившись у стіл, опісля піднявся і швидко рушив по коридору до кабінету полковника Он Дін Кхака. Він постукав і зайшов. Кабінет був порожній. Лам Фан потоптався у дверях, спохмурнів і оглянув кімнату. Він побачив мундир полковника, що лежав на стільці, і відразу здогадався, де той міг знаходитися.

Він поспішив до кімнати для допитів. Два кати, що охороняли двері, допитливо на нього подивилися.

– Полковник там? – запитав Лам Фан.

Один з них кивнув.

Лам Фан повернув ручку і розчахнув двері. Він ступив у кімнату, поспішно закрив двері перед допитливими поглядами катів. Полковник швидко повернувся і нестямно на нього подивився. Лам Фан поглянув повз полковника на стіл, рот його зжався.

– Забирайся! – гаркнув полковник.

– Ви маєте негайно виїхати, сер, – сказав Лам Фан, він говорив чітко і швидко. – Півгодини тому підписаний наказ про ваш арешт. Ви

звинувачуєтесь у вбивстві жінки Май Ланг То. Водій "джипа", котрий убив її, зізнався, що діяв по ваших інструкціях.

Полковник подався вперед і вирячився на Лам Фана. М'язи його великого обличчя несподівано обм'якли.

– Вони не можуть арештувати мене, – прогарчав він. – Ніхто не може мене арештувати.

– Наказ підписаний президентом, – уточнив Лам Фан. – Вона сказала вам, де ховається американець?

Полковник прихилився до стіни. Він виглядав змученим і розбитим.

– Я не можу зрозуміти цього, – сказав він, голос був повний зчудування. – Що б я з нею не робив, ніщо не могло змусити її говорити. Така жінка... може, вона дійсно не знала?

Лам Фан знизав плечами.

– Якщо ви зможете добратися до аеропорта в Бьєн Хоа, у вас з'явиться можливість вилетіти до Пномпеня, – порадив він. – Може, вони не здогадаються оточити аеропорт. Їхати треба негайно.

Поки він говорив, у коридорі почувся тупіт, чоловіки перезирнулися. Лам Фан знизав плечами. Він відійшов подалі від полковника, мовби не мав до нього жодного стосунку.

Двері відчинилися, і на порозі з'явився інспектор Нгок Лін. Позаду нього стояли четверо поліцейських, озброєних гвинтівками.

Інспектор перевів погляд з полковника на тіло, що лежало на столі. Він відчув, як від жаху щось стислося у нього в животі. Він повернувся і

знаком наказав поліцейським пошикуватися в кімнаті. Він вказав на полковника:

– Арештуйте цю людину.

Коли поліцейські оточили полковника, інспектор звернувся до нього:

– В ім'я республіки я арештовую вас за вбивство Май Ланг То. Ви будете звинувачені в убивстві цієї жінки, Нхан Лі Квон. – Він повернувся до Лам Фана: – Ви теж арештовані як співучасник обох убивств. – Він кивнув поліцейським: – Виведіть їх.

Полковник Он Дін Кхак випростався і розправив плечі. На чолі ескорту він вийшов з кімнати. За ним шкандибав Лам Фан.

Інспектор покликав одного з катів, котрі, здивовані, стояли біля входу.

– Принеси ковдру і накрий цю жінку, – велів він.

Коли кат пішов, інспектор наблизився до столу. Він був справжній католик, і в ньому ще збереглося трохи жалю. Він осінив хрестом труп Нхан, потім, повернувшись, вийшов з кімнати і закрив за собою двері.

3

Чарлі Лі стояв на порозі кабінету брата і, не вірячи очам, дивився на тіло Блеккі, розпростерте біля відкритого сейфа.

Минуло кілька хвилин, перш ніж він змусив себе увійти до кімнати. Він закрив двері, і зачинив їх, потім підійшов до брата і переконався, що він мертвий.

Потрясіння відразу ослабило і зістарило його. Він підійшов до столу, сів. Він закрив обличчя руками і заридав. Блеккі був частиною його життя. Тепер він відчував самотність і беззахисність. Без брата він не міг уявити свого майбутнього.

Проте, потрясіння потроху проходило. Він раптом збагнув, що тепер, коли Блеккі мертвий, не треба буде ні з ким ділити два мільйони американських доларів, а з такою сумою грошей він міг і без брата сміливо зустрітися з життям.

Звівшись на ноги, він підійшов до сейфу і заглянув досередини. Він побачив револьвер і витяг його. Швидкий погляд пересвідчив його, що мільйон піастрів зник. Якийся негідник убив Блеккі і забрав гроші, але ця втрата не дуже засмутила його.

Все пішло не так, як було задумано. Він говорив з дядьком Нхан, котрий розказав йому, що Нхан арештували і повезли в таємну поліцію для допиту. Ця інформація вжахнула його, він поспішив додому, щоб попередити брата, що в небезпеці не тільки притулок Джеффа, але й сам Блеккі щохвилини може бути арештований. Чарлі не сумнівався, що приведена під тортури дівчина викаже їх усіх.

Залишався нікчемний шанс захопити діаманти, якщо він буде діяти швидко. Слід взяти автомобіль Блеккі і негайно їхати в Фудаумот. Треба відвезти Джеффа до умовленого місця приземлення. Вони почекають там прибуття гелікоптера. Він вважав, що буде фатальною помилкою розказати Джеффу про арешт Нхан. Краще сказати, що Блеккі привезе її пізніше. Коли прилетить гелікоптер, він постарається переконати Джеффа полетіти. Якщо він відмовиться полетіти без неї, тоді він буде повинен убити його.

Чарлі поклав револьвер у портфель: довгий глушник не дозволяв сховати його в кишені. Він зупинився, щоб подивитися на труп брата. Його мучила думка про те, що буде з Ю Лан, коли вона побаче Блеккі,

але він не мав часу чекати її повернення. "Я напишу їй з Гонконга," – сказав він собі, стараючись заспокоїти своє сумління. Він запросить її приїхати і жити з ним.

Притиснувши портфель ліктем, Чарлі вийшов із клуба і подався до автомобіля Блеккі. Він кинув поглядом на стоявшу неподалік поліцейську машину. Два детективи байдуже подивилися на нього і продовжили читати газети. Його цікавило, чи поїдуть вони за ним, але, коли він від'їхав, побачив, що чорний "сітроєн" не рухався.

Чарлі добрався до Фудаумота після п'ятої години. Він зупинив машину біля фабрики і пішки попростував до маленького дерев'яного будиночка.

З вікна Джефф побачив його. Його було неважко впізнати: Чарлі був дуже схожий на свого брата.

"Що він робить тут у цей час? – не розумів Джефф. – Що-небудь сталося? Змінилася домовленість?"

Дідусь Нхан кудись пішов, і Джефф був удома сам. Він поспішив униз по сходах і відкрив двері.

Чарлі зайшов, злегка вклонившись Джеффу.

– Я Чарлі Лі, – промовив він. – Блеккі говорив вам про мене?

– Так. Чому ви тут? Що-небудь сталося?

– Нічого особливого, – відповів Чарлі. По дорозі в Фудаумот він ретельно відрепетирував свою брехню. – Однак, вам необхідно негайно їхати. Блеккі чув від свого друга із поліцейського управління, що відомо місце, де ви ховаєтеся. Поліція вже виїхала, щоб арештувати вас.

Джефф зациpенів.

– Звідки вони довідалися?

– Я все поясню пізніше, – запевнив Чарлі. – Ви повинні негайно їхати. Не можна гаяти ні хвилини.

– Де Нхан? – запитав Джефф.

– Вона в безпеці. Про неї турбується Блеккі. Через кілька годин вона до нас приєднається. Якщо вам треба щось взяти з собою, будь ласка, візьміть. У мене тут машина. Ми мусимо їхати негайно.

– Ви певні, що вона в безпеці?

– Звісно. Будь ласка, поспішіть.

Джефф стояв, не знаючи, що робити, далі двома стрибками він збіг по сходах у свою спальню, покидав речі у портплед. Револьвер поліцейського він сховав під сорочку. Впевнившись, що жерстянка, в якій зберігалися діаманти, знаходиться в кишені, він підняв портплед і рушив до дверей. Зупинився, оглянув кімнату.

На столику біля ліжка стояв маленький Будда зі слонової кістки, котрий подарувала йому Нхан. Джефф підійшов і взяв його. "Вона сказала, поки він зі мною, зло не торкнеться мене, – подумав він. – Краще забрати його. Смішна забобонна дівчинка, вона бажає мені добра." Він засунув Будду в кишеню сорочки і спустився до Чарлі в передпокій.

– Почекайте тут, – мовив Чарлі. – Я підгоню машину до дверей. Ви ляжете позаду на підлогу. Вас не має бути видно.

Поки Чарлі підганяв машину, Джефф намагався заспокоїтися і оцінити, які наслідки буде мати розкриття його сховища. У дідуся Нхан і її сім'ї, безумовно, будуть неприємності.

"Що я зробив цим людям! – подумав Джефф. – Я божевільний, самозакоханий покидьок. Чи в безпеці Нхан?"

Чарлі нетерпляче натиснув кнопку сирени.

"Я навіть не зможу попрощатися зі старим, – думав Джефф, виходячи під пекучі промені сонця. – Якби я мав трохи мужності, я б лишився тут і попередив його про небезпеку, коли він повернеться."

Чарлі відкрив задню дверцю і поманив Джеффа.

– Швидко сідайте, – звелів він.

Згораючи від сорому, Джефф пробіг по стежці і, зігнувшись в три погибелі, ліг на підлогу автомобіля. Чарлі зачинив дверці, увімкнув газ, і автомобіль рушив.

В той час, коли машина з шумом мчала по запорошеній дорозі вбік Бен Кета, Джефф думав про Нхан. До прибуття гелікоптера лишалося ще п'ять з половиною годин. Багато що може статися за цей час.

Раз чи два Чарлі зупинявся, щоб поглянути на карту. Він пояснив Джеффу, що майданчик для приземлення має бути недалеко, проте до того часу, коли він, нарешті, знайшов точне місце, була вже майже сьома година і почали густішати сутінки.

Він відразу ж зрозумів, що це було підхоже і надійне місце. Густі зарості бамбука півколом підносилися біля занедбаного рисового поля, випалена сонцем чорна грязюка зробилася твердою, це було дуже зручно для приземлення гелікоптера. Кущі і дерева ховали рисове поле, і

його не було видно з дороги. Коли машина застрибала по кочкастій землі, величезні, як летючі миші, чорні і лимонного кольору бабочки вилітали з бамбукових заростів, налякані цаплі здійнялися в темніюче небо.

Чарлі зупинив машину і виліз. За ним рушив Джефф, ноги його затекли, тіло боліло після їзди в скоцюрбленому положенні.

– Треба підготувати два великих вогнища, – запропонував Чарлі. – Пілоту легше буде нас помітити. Коли ми почуємо, що він наближається, ми запалимо вогнища.

– Він не прилетить раніше, ніж через чотири години, – зауважив Джефф. – У нас ще купа часу. Звідки поліція довідалася, що я знаходжусь у старого в домі?

– Вас бачили у вікно, – відповів Чарлі, згадуючи, що Ю-Ю говорив Блеккі. – За відомості про вас було обіцяно винагороду. Селянин, який вас бачив, сповістив про це.

Джефф прокляв власну необережність.

– Але як ви дізналися про це? – наполягав він.

– У Блеккі в поліцейському управлінні є хороший приятель, – збрехав Чарлі.

– Що тепер буде зі старим?

– Не тривожтеся, з ним нічого не зроблять. Газета, в котрій пропонувалась винагорода, не доходить до Фудаумота. Звідки він міг знати, що вами цікавиться поліція?

Джефф відчув маленьке полегшення. Чарлі сказав те, що йому хотілося почути, і він легко з цим погодився.

– А Нхан? Де вона?

– Їй ніщо не загрожує. Вона з Блеккі. Коли стемніє, Блеккі привезе її сюди. – Він відійшов убік. – Давайте складати вогнища.

Поки вони займалися цією справою, Чарлі роздумував, чи зможе він переконати американця поїхати без Нхан. Це ризиковано. Він може відмовитися. Чарлі розумів, що було б безпечніше вбити його до прибуття гелікоптера. Він не зміг би вбити Джеффа в присутності Уоткінса. Уоткінс шантажував би його до кінця життя.

Він подивився на рисове поле, де трудився американець. На темніючому небі виділялася його масивна фігура.

Чарлі вирішив почекати, коли стемніє. Тоді він зможе непомітно дістати револьвер і, коли Джефф наблизиться до нього, впритул у нього вистрілити. Він скаже Уоткінсу, що пасажир передумав і не поїде. З Уоткінсом він добереться до Кратьє. До ранку він буде у Гонконгу з діамантами вартістю в два мільйони доларів.

Він був радий, що має збирати хмиз для вогнища. Це відволікало його думки від Джеффа. На початку дев'ятої чоловіки завершили свою роботу. Було так темно, що Чарлі насилу відшукав автомобіль.

По вогнику сигарети він бачив, як Джефф прямував через поле. Він відкрив дверцю і почав намацувати на підлозі машини портфель, але не зміг його відшукати. Спітнівши від страху, він забрався в машину, увімкнув підсвітку і подивився на підлогу поглядом божевільного – портфеля там не було. Він міг би присягнутися, що, перед тим, як сісти в машину, поставив на підлогу портфель. Можливо, портфель вивалився з

машини, коли він вилізав. Він, мабуть, вивалився. З темряви показалася фігура Джеффа.

– Чому ви увімкнули світло? – спитав він. – Нас можуть побачити з дороги.

Холодний піт заструмував по обличчю Чарлі.

– Справді, – мовив він нарочито спокійним голосом. – Мені слід було б подумати про це.

Він виліз з машини і обережно шарив по землі ногами, стараючись знайти портфель, проте, нічого не знаходив. Він зробив кілька кроків назад і знову почав нишпорити по землі ногами.

– Коли має приїхати Нхан? – запитав, наближаючись до нього з-за машини, Джефф.

Що, коли він наткнеться на портфель? Коли Чарлі подумав про це. його серце забилося так шалено, що він задихнувся. Якщо він підніме його, то через тонку шкіру портфеля він промацає револьвер. Він пішов Джеффу назустріч, щоб не пустити його до цього місця.

– Вона не запізниться, – збрехав Чарлі. – Вона буде тут близько одинадцятої.

Джефф поглянув на годинника.

– Чекати майже дві години. Посиджу в машині.

– З другого боку, – Чарлі вказав йому на сидіння водія. – Вам там буде зручніше.

– Я хотів би трохи випити, – сказав Джефф, підходячи до машини з боку пасажирського місця. – Казна скільки чекати.

Чарлі нагнувся і поспішно обмацав руками траву. В темряві нічого не було видно. Очі застилав піт. Він обшарив землю під машиною, наскільки міг дотягнутися. Там також не було портфеля. Раптом він почув голос Джеффа:

– Гей... що це?

Зі щемливим почуттям страху Чарлі здогадався, що він, очевидно, необачно штовхнув портфель, і той упав на пасажирський бік. Джефф виявив його!

Він оббіг автомобіль.

– Це мій портфель, – заявив він, голос тремтів від переляку. – Дайте мені його, будь ласка.

– Почекайте хвильку. – Прозвучала в голосі Джеффа рішучість, змусила Чарлі завмерти на місці. – У вас там револьвер. Навіщо він вам знадобився?

– Це пілота, – у відчаї проговорив Чарлі. – Він давав його Блеккі. Я... я обіцяв повернути. Віддайте мені його, будь ласка.

Підозра пронизала Джеффа. Він відкрив портфель і витяг револьвер. Пальці намацали довгу трубку глушника.

– Віддайте мені його, будь ласка, – безнадійно повторив Чарлі.

– Ні. Я віддам його пілоту, – сказав Джефф. – Мені не подобається, коли повсюди валяються револьвери. Сідайте в машину.

Рухами старої людини Чарлі відкрив дверцю і сів. Джефф сів позаду.

– Сидіть спокійно, – попередив Джефф. – Я стежу за вами.

Від розпачі Чарлі ледь не заплакав. Все, за що б він не брався впродовж останніх п'ятнадцяти років. закінчувалося невдачею. Він чи не вмів робити справи, чи був народжений невдахою. Він не мав більше сили. Якщо б він не згубив портфеля...

– Підходяща штука для вбивства, – проговорив Джефф. – Ви думали вбити мене, чи не так?

– Ніколи я не думав про це, – з гідністю промовив Чарлі. – Навіщо мені вбивати вас?

– Сидіть тихо і не рухайтесь. При найменшому поруху я вистрелю вам у потилицю.

Чарлі сповз униз, зіщулився. Він втратив брата і, що гірше всього, втратив револьвер. Він беззахисний проти цього сильного американця. В його руках ніколи не опиняться діаманти.

Стежачи за ним, Джефф стискав револьвер. Він намагався стримувати посилюючe почуття страху. "Чи дійсно Нхан у безпеці? – питав він себе. – Чи правда, що револьвер належав пілоту?" Якщо це брехня і цей китаєць мав намір убити його, напевне з Нхан щось сталося.

Але що він міг зробити, поза тим, як сидіти і чекати її приїзду? Припустимо, що вона не приїде. Що робити тоді? Що міг би він зробити? Якби він повернувся в Сайгон, щоб розшукати її, він би втрапив в осине гніздо, але думка поїхати без неї була йому ненависна.

Поволі тягнувся час. Нерви Джеффа були готові лопнути, коли він дивився на годинника. Чарлі зберігав мовчання. Бажання покинули його.

Єдине, що він хотів, це знову опинитися у своїй убогій брудній квартирці у Гонконгу і забути про цю сумну пригоду.

О десятій сорок Джефф не зміг більше терпіти.

– Будь ти проклятий! – раптово вибухнув він. – Де вона? Чому не їде? – Лють у його голосі злякала Чарлі.

– Котра година? – несміливо запитав він.

– За двадцять одинадцята.

Джефф різко подався вперед і приставив дуло револьвера до потилиці Чарлі.

– Слухай мене, – злісно проговорив він. – Я певен, що ти брешеш! Я певен, що ти збирався вбити мене, щоб украсти діаманти! Що сталося з Нхан? Я розіб'ю тобі череп, якщо ти не скажеш!

"Він настільки збісився, що зробить це, – подумав Чарлі, ціпеніючи від жаху. – Коли він зрозуміє, що вона не приїде, він уб'є мене."

– Вона не приїде, – тремтячим голосом вимовив він. – Я боявся сказати це раніше...

Джефф ударив його по обличчю револьвером. Чарлі зіщулився, закрив руками обличчя. Джефф виплигнув з машини. Він виволік Чарлі і, тримаючи його за піджак, почав трясти.

– Що сталося з нею, жовтий покидьок? – загорлав він. – Скажи мені, або я вб'ю тебе!

– Її арештували вчора ввечері, – видихнув Чарлі, стараючись віддихатись. – Її забрали в поліцейське управління.

Джефф випустив його. Чарлі захитався, безсило опустився на тверду землю. Він сидів, боязко поглядаючи на чорну тінь, що нависла над ним.

– Поліцейське управління? – повторив Джефф. Спина похолола, жах пронизав його до коренів волосся. Він чув, що відбувалося з людьми, котрих забирали в поліцейське управління. Жорстокість полковника Он Дін Кхака була всім добре відома. Він знав, що міг би такий чоловік зробити з Нхан. Від цих думок з'явилася слабкість.

– А Блеккі? – спитав Джефф, намагаючись відігнати думку про те, що з Нхан сталося нещастя.

– Блеккі мертвий, – сказав Чарлі. Він тримався від Джеффа на поважній відстані. – Дівчини, мабуть, також вже немає серед живих.

"Ні, – думав Джефф, – вона не може померти, я повинен знайти її. Треба їхати до Сайгона. Я не можу покинути її. Будь я проклятий, я люблю її ! Я повернуся і врятую її. За неї я віддам усі свої діаманти. Вона дорожча для мене понад усе, чим я будь-коли володів."

Але він не рухався. Він прислухався до другого голосу, який звучав у його душі.

"А якщо її вже немає серед живих? Повернувшись, ти тільки загубиш себе. Навіть якщо вона жива, це ж не сцена із кіно. Ти ніколи не доберешся до Сайгона. Щоб пройти до поліцейського управління, треба проминути три пости. Може, ти зможеш пройти один пост, але не три."

Вдалині чітко почувся звук гелікоптера, який наближався. Джефф поглянув на годинника. Гелікоптер прибув вчасно ! Від хвилювання забилося серце.

Чарлі також почув шум гелікоптера.

– Треба запалити вогнища, – сказав він.

Спершу кволою, а потім все певнішою ходою він направився до вогнища. Він стогнав, тримаючись рукою за ту частину обличчя, по якій його вдарив Джефф.

Джефф не рухався. Пальці стискали коробочку з діамантами.

"Це єдина можливість втекти, – думав він. – Через кілька днів я стану багатим. Я повинен виїхати. Це вирішено. Вона мила дитина, та я був би божевільним, якби одружився з нею. Вона непідходяща дружина для багатої людини. Врешті-решт, вона всього лише в'єтнамська танцівниця, яку наймають за гроші. Вона не змогла б спілкуватися з тими людьми, з котрими буду спілкуватися я, коли стану багатим. Я нічого не зможу для неї зробити. Треба подумати про себе. Це – безглузде донкіхотство – їхати до Сайгона."

Спалахнуло полум'я вогнища.

Джефф ступив назад, чуючи. як несамовито калатає серце. Шум гелікоптера став гучніший.

"Вона була такою бідною маленькою брехухою, – роздумував він. – закладаюся, вона виказала мене на допиті. Недобре думати про це. Я не думаю, щоб їй дали більше року в'язниці. У неї все буде гаразд. Це не те, що американські дівчата. В'єтнамці дуже винослив."

Чарлі запалив друге вогнище. Гелікоптер почав опускатися.

Джефф повільно пішов по полю до чекавшого його Чарлі.

"Вони не зроблять їй великої шкоди, – переконував він себе. – Навіщо? Вона зіпсована маленька брехуха, полохлива, як кролик. Вона розповість їм усе, про що вони хочуть довідатися. Ні, вони не завдадуть їй шкоди. Мені пощастило вибратися звідси."

Гелікоптер опустився серед поля. Лі Уоткінс відкрив двері кабіни. Чарлі побіг до гелікоптера.

Джефф теж побіг. Він добіг до гелікоптера раніше, ніж Чарлі.

– Плигай! – крикнув Уоткінс. – Мені треба летіти.

Захекавшись, підбіг Чарлі. Джефф приставив до його грудей револьвер.

– Ти не поїдеш зі мною, – сказав він. – Провалюй звідси до біса! Ти зможеш сам вибратися з цієї діри.

Чарлі позадкував, наляканий видом зброї.

Джефф заліз у кабіну.

– Хіба він не поїде? – запитав Уоткінс, стараючись перекричати шум мотора.

– Ні, він не поїде, – відповів Джефф. Він сховав револьвер збоку так, щоб Уоткінс не зміг побачити його. Уоткінс перегнувся через нього, помахав Чарлі, який жалібно дивився на них, і зачинив дверцю.

"Ти – смердючий покидьок! – сказав Джеффу голос совісті. – Ти не гідний любові. Ти знаєш, що вона не зрадила тебе. Вона була в їхніх руках з учорашнього вечора. Якби вона виказала тебе, ти б уже давно був схоплений. Ну що ж, сподіваюсь, гроші принесуть тобі багато радості.

Сподіваюсь, ти постараєшся викинути її зі свого серця... але не думаю, що ти зумієш зробити це."

– Пішов! – сердито закричав Джефф. – Їдьмо!

Чарлі дивився, як гелікоптер здіймається у повітря. Він почекав, поки машина зникла з виду, а опісля, важко ступаючи, пошкандибав туди, де лишив автомобіль.